

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

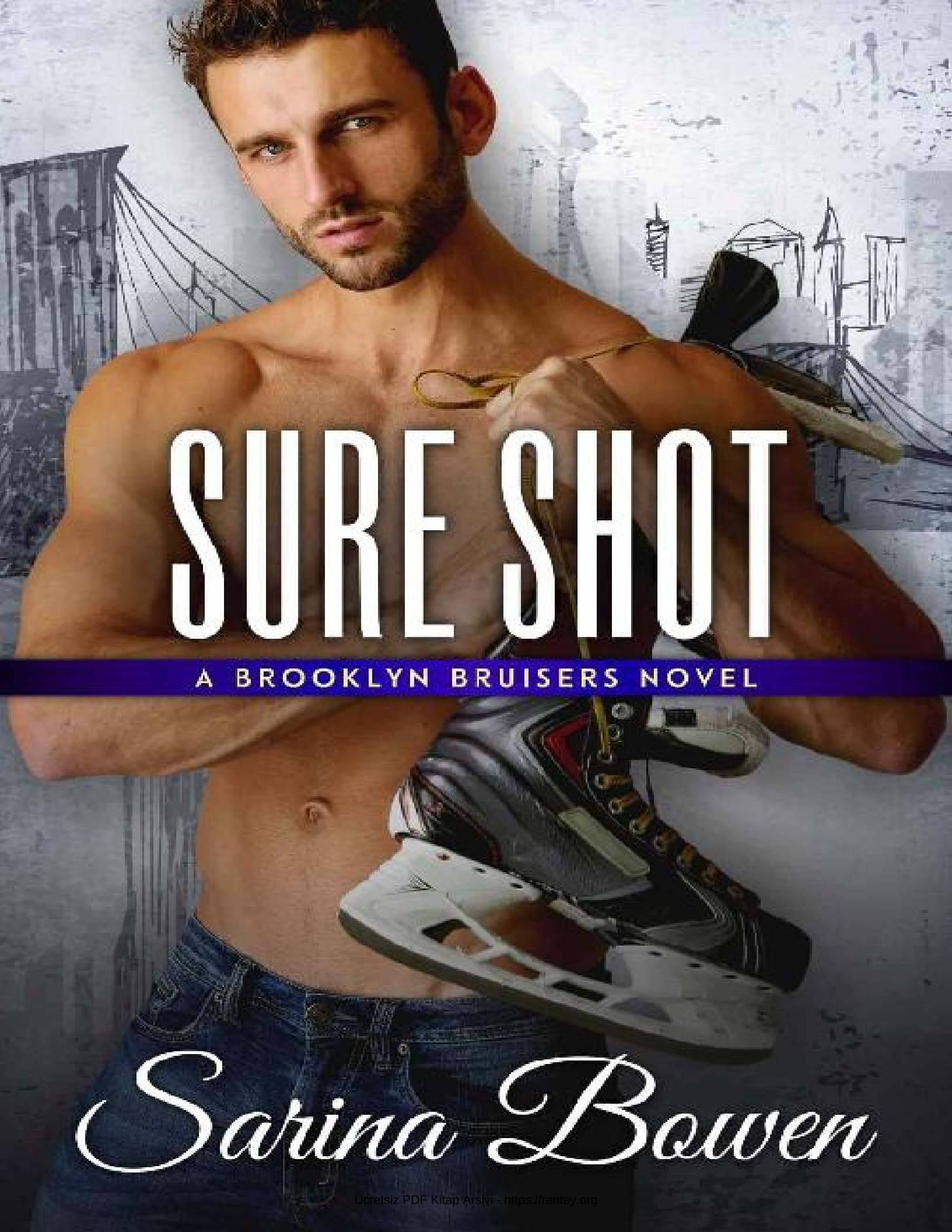
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SURE SHOT

A BROOKLYN BRUISERS NOVEL

Sarina Bowen

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

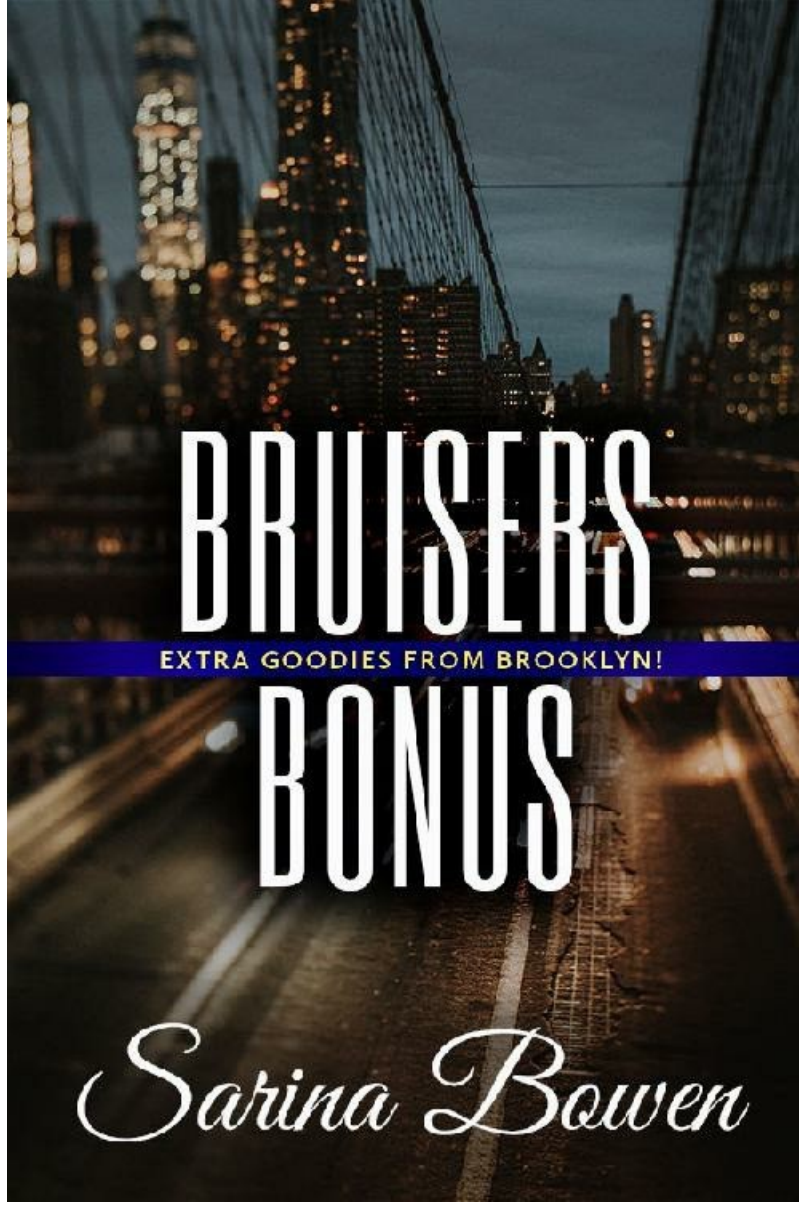
Çevirigiller Ekibi

KESİN ATIŞ

SARINA BOWEN

Bonus İçeriği Alın!

Brooklyn Bruisers ekstralarını kaçırmayın! Silinmiş bir sahne, iki bonus epilog ve bir kısa hikaye var. Kopyanızı [buradan alın](https://rantey.org).

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kapak fotoğrafı Wander

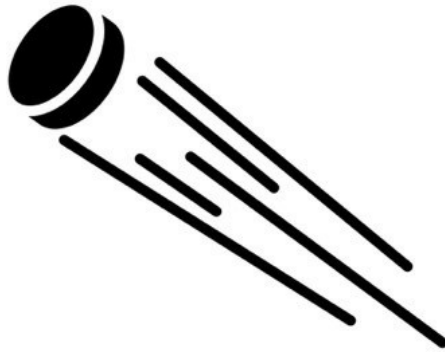
Aguiar, kapak tasarımı Hang Le. Düzenleme Edie's Edits tarafından yapılmıştır.

İçindekiler

1. [Sindirella Limuzine Biniyor](#)
2. [Bir Milyarderin Arka Bahçesinde](#)
3. [Kremalı Ispanak ve Bir Teklif](#)
4. [İnsanlar İnternette Her Şeyi Yazabilir](#)
5. [Sindirella Kötü Bir Karar Verdi](#)
6. [Mağara Adamı İş Başında](#)
7. [Aydın Çalışanı](#)
8. [Beni hatırladın mı?](#)
9. [Ama Sen Bir Kadınsın](#)
10. [99,9 Özdeş](#)
11. [Bu gerçekten televizyon](#)
12. [Büyük Kriptonit Yığını](#)
13. [Bir Numaralı Hayranınız](#)
14. [Gertie Teyze hariç herkes](#)
15. [Kız Ne İstiyor](#)
16. [Çok fazla kas var.](#)
17. [Denedik](#)
18. [Ona Boşuna Tank Demiyorlar](#)
19. [Gönderen: The Puckraker's Blog](#)
20. [Bir Gün Geç ve Bir Dolar Eksik](#)
21. [Kim benimle?](#)
22. [Kötü Juju](#)
23. [Bu Balta Değil](#)
24. [Tex-Mex İstiyorum](#)
25. [Huysuz Defans Oyuncularının Sorunu](#)
26. [Woo Woo Shit](#)
27. [Normal Bir Esneme](#)
28. [Kazıklı Çit Yok](#)
29. [Eğer](#)
30. [Büyük Fikirler](#)
31. [Queso Sihirlidir](#)
32. [Başka Bir Epifani](#)
33. [Oda 412](#)
34. [Yataktan Çıkmadım](#)
35. [Cam Terlikler ve Her Şey](#)
36. [Herkes Tatlı Patates Sever](#)
37. [Bitki Katili](#)

[Ayrıca Sarina Bowen tarafından](#)
[Teşekkür](#)

BİR

Sindirella Limuzine Biniyor

BESS

Eylül

SİYAH limuzin kayarak durduğunda, göğüs kemiğimin hemen arkasında tanıdık bir gerilim hissediyorum.

Limuzinlerin üzerimde hep böyle bir etkisi vardır. Aynı şey pahalı otellerde ve kaliteli restoranlarda da olur. Bir an için bir hata olduğunu, Detroit'in yanlış tarafından gelen bu kızın buraya ait olmadığını hissediyorum.

Sürücü kapısı açıldığında, Külkedisi'nin uşaklarından birinin dışarı çıkmasını bekliyordum. Ama bu sadece Duff, arkadaşlarımla koruması. "Hey, Bess! ?"

"Harika, Duff. Yine de kapıları kendim açabilirim."

"Sadece işimi yapıyorum," diyor, arabanın kaputunu yarılamış bile. Kapının kilidini bir anahtarlıkla açıyor ve sonra hareketle kapıyı açıyor. "Mutlu Cumalar."

"Sen de öyle. Beni için teşekkürler," diyorum şık arabanın arkasına doğru eğilirken.

Arkadaşım Alexandra iki uzun deri koltuktan birinden bana el sallayarak, "Bizim için bir zevk," diyor. On aylık kızı da yanında, araba koltuğuna bağlanmış durumda. Rosie beni görünce mırıldanarak selam veriyor ve kollarını bana doğru uzatıyor.

"Merhaba, !" Tam karşısına oturarak . "İkiniz de nasılsınız?"

"Harikayız," diyor Alex. "Birimizin dış çıkarması dışında. Partide onu kucağına alırsan o güzel elbiseye dikkat et."

"Arkadaşlar arasında biraz salyadan ne olur ki?" Sundress elbiseme bakıyorum ve kot pantolon giyip giymediğimi merak ediyorumParti bir arka bahçede. Bir milyarderin arka bahçesi. Hiç süslenmem ama baldızım bu elbiseyi almam için beni ikna etti ve onu dolabımda öylece bırakmak suç olurdu.

Alex de çok güzel bir kıyafet giymiş; uçuşan bir etek ve ona uygun şık bir üst. Her zaman bir milyar dolar gibi görünüyor. Çünkü milyar dolarları *var*. Bu Külkedisi metaforunu biraz daha ileri götürürsek, Alex şıklığa alışkın prenses, ben ise şövalyeler ve hırsızlar arasında kendi servetini bulmak için krallığı dolaşmadan önce çocukluğunu paçavralar içinde geçiren köylüyüm.

Bebek küçük bir şikâyet sesi çıkarıyor, ben de Rosie'nin küçük elini elime alıp başparmağımı tombul bileğine sürüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Alex' bebeğini Mercedes'inden daha çok kıskanıyorum. Bu bebeği kucaklamam lazım. Gerçi sırf kendi hormonal bebek kucaklama ihtiyacını karşılamak için bir çocuğu hayat kurtaran araba koltuğundan ayırmak kabalık olur. Bu yüzden onun elini tutmak ve kahverengi gözlerinin derinliklerine bakmakla yetinmek zorundayım.

"Bana her şeyi anlat," diyor Alex. "Tatilin nasıl geçti? Vermont nasıldı? Gerçekten on gününü çevrimdışı mı geçirdin?"

"Kesinlikle yaptım. Beklediğiniz kadar tuhaftı."

"Herhangi bir yoksunluk belirtisi yaşadınız mı?" Alex ellerini sıkıyor.

Gözlerimi ona dikeyim. "Sadece *telefonumu* verdiğimi biliyorsun, değil mi? Rehabilitasyona gizlice gitmedim."

Gülüyor. "Biliyorum. Ama telefonum olmadan on gün geçirmek gerçek bir meydan okuma olurdu. Benim hakkımda söylenenleri sevmiyorum. Sanki birkaç gün ulaşılamaz olursam dünya dönmeyi bırakacakmış gibi."

"Değil mi? Telefonuma her uzandığımda ve orada olmadığında kendimi gülünç hissediyordum."

Öte yandan Alex binden fazla çalışanı olan milyar dolarlık bir teknoloji şirketini yönetiyor. İnsanlar ona güveniyor. Ben ise tam olarak iki çalışanı olan bir şirket yönetiyorum. Kendim ve Alex'in erkek arkadaşı Eric.

Bayer-ama daha fazla gibi geliyor, çünkü otuz beş müşterim gece gündüz aramaya alışkın.

Bu yüzden Eric beni bir haftalık tatil için fişten çekmeye davet etti. "Beni bazen işinden uzaklaşabilmen için işe aldın," demişti. "Ne ?"

O haklıydı. Ben de tatilimi planladım ve telefonumu geride bıraktım.

Karşımdaki bebek yüksek sesle mırıldanıyor ve ne dediğini anlamak için çevirmene ihtiyacım yok. *Lütfen beni bu iğrenç beş noktalı kayıştan çıkarın.* Onu kurtarmak için hiçbir hamle yapmayınca da şikayet etmeye başlıyor.

"Sadece birkaç blok daha," diyor Alex, kızının başındaki tel tel saçları okşayarak. "Sonra babanı göreceğiz ve sen çimlerin üzerinde emek."

"Babamdan bahsetmişken," diyorum. "Eric ve Dave hangi cehennemde?"

"Eric ve kardeşin erkenden işlerini bitirip partiye gittiler. Bizimle orada buluşacaklar." "Tamam."

Tereddüt ettim. "Yani telefonum sende değil, değil mi?"

"Hayır!" Alex neşeyle söylüyor. "Bebeğinizi geri almak için beş dakika daha beklemeniz gerekecek. Eric bunu senin için bıraktı." Dizüstü bilgisayar çantasına uzanıyor ve büyük zarf çıkarıyor. **"BESS İÇİN"** yazıyor. ***Bunlar uzakta geçirdiğin haftanın acil durum eşyaları. Bunu parti bitene kadar açma! Hile yapmak yok! Bir anlaşmamız var.***

Zarfı sıktığımda çok kalın olduğunu fark ettim. Limuzin trafikte ilerlerken zarfı koltuğa bırakıyorum.

Koltuğun üzerinden alıp parmağımı kapağın altından geçirmeden ve kapağı yırtıp açmadan önce *en az on* saniye dayanıyorum.

"Uh-oh," diyor Alex. "Yapmaman gerektiğini sanıyordum-"

"Şşşt!" Tıslıyorum. "Beni ispiyonlama, tamam mı? Kız şifresi." Zarftan sayfaları çıkarıyorum. En üstte şöyle yazıyor. ***SENİ ALDIM!*** Altındakini çevirdiğimde ise ***"HİÇBİR ACİL DURUM YOKTU"*** yazıyor. Onun altında da ***"ŞİMDİ BANA BİR SUSHİ ÖĞLE YEMEĞİ BORCUN VAR"*** yazıyor.

"kahretsin!" . "Adamın tam bir pislik!"

"Ne ... Aman Tanrım." Alex ağzını kapatır ve güler. "Özür dilerim. Bu çok kabaydı." "Bu bir *tuzak*," diye

. "Bu mahkemede asla geçerli olmaz."

"Oh, Bess," diyor Alex. "Bunun nasıl göremedin?"

Zarfı tiksintiyle deri koltuğun üzerine bırakıyorum. "Bu çok adice. Bu tatilde hile bile yapmadım. E-postalarım da hokey haberlerine bile bakmadım."

Altı yıl önce kendi işimi kurduğumdan beri ilk kez her şeyi geride bırakıp Vermont'ta on günlüğüne erkek kardeşim ve baldızımla birlikte tatile çıkmıştım. Hayatımda bazı değişiklikler yapmamın zamanı gelmişti ve bu tatil sembolik bir ilk adım olmuştu.

Alex zarfı alır ve çantasına geri koyar. Sonra telefonunu çıkarır. "Neredeyse vardığımızı söylemek için ona mesaj atıyorum. Ve ayrıca -hakem olarak- bunu yasadışı bir manevra olarak gördüğümü."

"Çok yasadışı." Surat astım.

Telefonu kapatıyor ve bana gülümsüyor. "Eric'e kızma. O senin tarafında."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Çocuğu soyunma odasından çıkarabilirsin ama soyunma odasını çocuktan çıkaramazsın." İnsanlara şaka yapmak profesyonel sporlarda temel bir yaşam becerisidir.

"Eric bunu telafi etmek zorunda kalacak. Ondan doğum günün için süslü bir şeyler iste. Yarın özel bir şey yapacak mısın?"

Benim doğum günüm. Büyük 3-0. Dürüst olmak gerekirse, durmamaya çalışıyorum. "Kardeşim beni yemeğe . Ertesi gün Vermont'a dönecek."

Alex, "Dave seni bir müzikale götürsün," . *"The Book of Mormon çok komik."*

Yüksek sesle gülüyorum. "Kardeşimin bir müzikalde oturduğunu hayal edebiliyor musun?" "O zaman kesinlikle . Yani New York'taki ilk doğum günün!"

Ama öyle değil. Doğum günümü düşünmemeye çalışmamın bir diğer nedeni de bu. Üniversiteden hemen sonra kendi işimi kurmak için Detroit'e geri dönmeden önce üç yıl Manhattan'da yaşadım.

New York'taki acemi spor menajerliği kariyerime başlayalı bir ay olmuştu ve yirmi bir yaşına girmiştım. Doğum günümün olduğu gece büyülu ve beklenmedikti. Bir iş yemeğinde başlamış ve seksi bir yabancınn kaslı kollarında sona ermişti.

Her yıl doğum günümde o geceyi hatırlıyorum ama bu yıl gerçekten çıkmıyor. Otuz yaşına giriyorum, hala bekarım ve New York'ta yeni bir başlangıç yapıyorum. Bu yüzden kendimi daha da hüzünlü hissediyorum. Yirmi bir yaşındayken gözleri parlayan küçük bir iyimserdim. Hayatımın süslü akşam yemekleri ve tutkulu öpücüklerden oluşın uzun bir montaj olacağını düşünmüştüm.

Aslında, süslü akşam yemekleri hala oluyor. Şu anda bir milyarderin arka bahçesindeki partiye gidiyorum. Hayatım inanılmaz.

tutku? Kısa ömürlü olduğu ortaya çıktı.

Ama bunun üzerinde çalışıyorum, kendime söz veriyorum. Şimdiden bazı değişiklikler yapıyorum. Başlangıç olarak Brooklyn'e taşındım ve Eric'i işe aldım.

Geri kalan değişiklikleri gerçekleştirmek o kadar kolay değil. İşim gelişiyor ama özel hayatım durgun. Bu yüzden tatilimin bir bölümünü hayatım için yeni bir beş yıllık plan hazırlayarak geçirdim. İndeksli ve renk kodlu. Ben hazırım.

"İşte geldik hanımlar!" Duff sürücü koltuğundan sesleniyor. Nate Kattenberger'in Pierrepont Place'deki malikânesinin önünde süzölerek durur.

Eric Bayer hemen limuzinin arka kapısını açıyor ve bize gülümsemek için eğiliyor. "Hey! Tüm favori kadınlarım bir yerde."

Bebek onun yüzünü gördüğünde sevinç spazmları geçirir.

"Bakın Bay Popüler kimmiş." Alex homurdanıyor. Kızını araba indirir.

Eric'in elini tutup kaldırırma çıkmama yardım etmesine izin verirken bile, "Benimle o kadar da popüler değil," diye yakınıyorum.

"Buna , değil mi?" Kıkırdaması neşeli. "Bu bir tuzak," diye yakınıyorum.

Gülüyor ve sonra bebeği Alex'ten alıp havaya kaldırıyor ve Alex ona kocaman, tombul bir sırıtış atıyor.

"Elbette," diyor Alex. "Onun için gülümsüyorsun."

Ve ben bir yapışkan su birikintisiyim. Eric'i bebeğiyle oynarken izlemek beni hep dümdüz ediyor. Kardeşim ve yeğenim için de aynı şey geçerli. Hiç ağlayan biri olmadım ama Rosie Eric'e gülümsediğinde ya da Nicole Dave'e gülümsediğinde her kendimi kaybediyorum.

Yaşlanmak insanı daha duygusal yapıyor sanırım. Yaşasın.

Alex, "Bırak onu ben götüreyim," diye teklif etti. "İkinizin konuşacakları var. Ben Nate'i bulup merhaba diyeceğim."

Eric kız arkadaşını öpüyor. Sonra bebeği öpüyor. Ve sonra bana döndü. "Eve hoş geldin, Bessie. Bu arada harika görünüyorsun. Neredeyse seni tanıyamayacaktım."

"Neden? Telefonum yüzüme yapışmadığı için mi? Ver onu bu arada." "Hayır, çünkü *elbise* giyiyorsun. Vay canına."

"Oh, kes şunu." İstemsizce mavi batık sundress'e bakarken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Geçen hafta Montreal'de alışverişe gittiğimizde Zara bana bunu denetmişti. "Benim için elbise almayı bırak

iki yaşındaki yeğenine ve kendine bir tane al" demişti. "Çocuğumun kraliçeyle tanışacak kadar kıyafeti var. Ama sen her yerde aynı Red Wing tişörtünü giyiyorsun."

Haksız değildi. Ama şimdi kendimi utangaç hissediyorum.

"İyi görünüyor," diyor Eric. "Ve ofisten uzakta on gün geçirdiğin tebrikler. On bir güne çıkmak istemediğine emin misin? Az önceki küçük hata dışında, kendini tam bir boş zaman kadınına dönüştürmüşsün."

"Hata falan yoktu! Bu sadece senin korkaklığındı. Şimdi et ve telefonumu geri ver. Ve neyi kaçırdığımı söyle. Ben yokken oyuncularımın hiçbirinin takas edilmemiş, sakatlanmamış ya da tutuklanmamış olması mümkün mü?"

Gülüyor. "Böyle bir şeyi senden saklayacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır. Ama her şeyin bu kadar sessiz biraz çılgınca." Her hafta birileri büyük bir üzüntü yaşıyor ya da sinir krizi geçiriyor. Sanki bakımında otuz beş sinirli çocuk varmış gibi. Birileri her zaman bir şeyleri kırıyor.

"Kimse tutuklanmadı. Ama Nifty Silva'nın Buckhead, Georgia kasabasıyla ufak bir sürtüşmesi oldu."

İzlerimde durdum. "Aman Tanrım. Ne yapmış ki? Neden beni aramadın?"

"Çünkü ben hallettim." Eric gülüyor. "Ve her dakikasından zevk aldım. Nifty'nin bin sekiz yüz dolarlık ödenmemiş kütüphane cezası vardı. Nedenini bana sorun."

"Neden?" Nefes nefese kaldım. "O adam yılda beş milyon dolar kazanıyor."

Eric kıkırdıyor. "Beş yıl önce kütüphaneden *Field of Dreams*'in bir kopyasını aldı. Görünüşe göre Buckhead'in kibar kütüphanecileri DVD'ler için günde bir dolar ceza kesiyor."

"Rekor kırmakla o kadar meşguldü ki lanet bir filmi geri mi getirecekti?" Yemin ederim bu iş anaokulu öğretmenliği gibi ama daha iyi bir maaşı var.

"Tam olarak değil. Film izledikten hemen sonra ilk sıfır vuruşunu yaptı. Yani yapmadı."

"-İade et. Anladım. O batıl inançları olan deli bir adam. Peki bunu nasıl ? Basına yansıdı mı?"

". Panik içinde ofisi aradı. Ama ben hallettim, Bess. Kütüphanecilerle güzel bir sohbet yaptım. Onlara Nifty'nin borcu olan her bir dolar için on dolar bağışlayacağını söyledim, ama cezaların devam etmesine izin vermesini önerdim."

"Oh, Eric!" Bir kahkaha patlattım. "Bu mükemmel. Ben de tam olarak böyle yapardım."

Kaldırımda bana kalça kontrolü . "Biliyorum patron. Ve o sevimli güneyli aksanlı kütüphaneciyle konuşurken çok eğlendim. Her şey yolunda."

"Teşekkür ederim," diyorum Nate ve Becca'nın malikânesinin yan tarafına doğru yürürken. New York'ta büyük bir arka bahçe partisi tanıdığım tek insanlar onlar. Çünkü büyük bir arka bahçesi olan bir tek var. "Bana bu kadar zaman verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Büyük bir değil," diyor. "İnsanlar her zaman tatile çıkar. Buna alışın."

Acaba hiç görebilecek miyim? Çocukluğum tehlikeliydi. Dave ve ben babamın yumruklarından kaçmakla o meşguldük ki kimsenin bizi Disneyland'e götürmediğini fark edemedik. Ya da kampa. Ya da ailelerin yaptığı şeylerden herhangi birine. Yaz tatili sadece öfkeli babamızla çok fazla zaman geçirmek anlamına geliyordu.

Üniversite daha iyiydi. Ama dinlenmek için kışımı yırtacak kadar çok çalışıyordum. Mezun olduktan sonra da hayalimdeki iş beni meşgul etti. Hâlâ da öyle.

"Başka ne var?" Eric'e soruyorum. "Başka hangi garip telefonları aldın?"

"Ottawa'daki eğitim kampına yeni gelen bir çaylak var. Rollins mi?" "Öyle mi?" Kan basıncım yükseldi. "O iyi mi?"

"O iyi," diyor Eric çabucak. "Ama oradaki ilk gecesinde panikledi. Kendini yeni dairesinin dışında kilitleti ve ne yapacağını bilemedi."

"Aw." Rollins sadece on dokuz yaşında. Kanada'da insandan çok ineği olan bir kasabadan geliyor. "Çilingir bulmasına yardım ettin mi?"

"Tabii ki aradım. O gece evde bebekle birlikteydim, o aramadan önce kanalları karıştırıyordum. Kulaklıklarımı taktım ve bebekle birlikte sallanan sandalyeye oturdum. Ve çilingiri beklerken doksan dakika boyunca çaylakla konuştum. Çocuğun her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birine ihtiyacı ."

"Vay canına. Teşekkür . Kesinlikle bonus puan."

"Harikaydı, Bess. Bu işin ne için olduğunu anlamamı sağladı, biliyor musun? Sözleşmeleri müzakere etmek hikayenin sadece yarısı. O sadece yabancı bir şehirde bir çocuk. O kısmın nasıl olduğunu unutmuşum. Yemek yapmayı bildiği iki şey kızarmış yumurta ve spagetti."

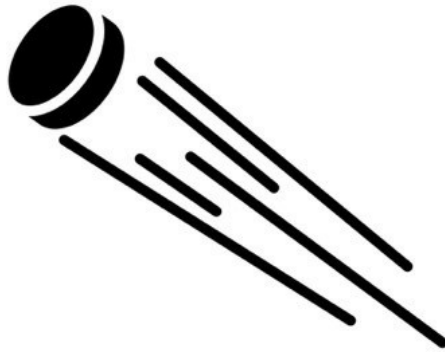
"Tanrım. Onu bir daha gördüğümde, salata yediğinden emin olacağım. Başka bir şey var mı? Dedikodu var mı? Eğer yoksa, sanırım bir bardak sangria beni ." Brooklyn Bruisers'ın yeni sahibi Rebecca Rowley-Kattenberger harika bir sangria sürahisi yapıyor.

"Oh, dedikodu var." Eric sonunda telefonumu bana uzatırken kıkırdıyor.

"Ne tür dedikodular?" Telefonu kayıp bir sevgili gibi okşayarak soruyorum.

"Sanırım kendin görmene izin vereceğim." Nate ve Rebecca'nın bahçe kapısını açtı ve önce benim girmemi işaret etti.

iKi

Bir Milyarderin Arka Bahçesinde

The Puckrakers Blog: Sezon Öncesi Takas Güncellemesi

"Brooklyn'in İhtiyacı Olan Şey Asık Suratlı Bir Dallas Oyuncusu - Hiç Kimse Söylemedi"

BRUISERS TARAFTARLARI bu hafta Mark "Tank" Tankiewicz'in Dallas'tan DUMBO'ya takas edildiği haberiyle kafalarını tırmaladılar. Takımın mavi çizgide biraz daha tecrübeye ihtiyacı olsa da Tankiewicz pahalı bir seçim.

Bir yıl önce Brooklyn'in şampiyonluk hayallerinin suya düşmesine yardımcı olan bir adamı transfer etmenin akıllıca bir yanı var. (Ve bize söylenene göre kadın bilet sahiplerini de cezbediyormuş. Tankiewicz, Jockers erkek külotları serisinin modelliğini yapmasıyla ünlü).

Peki Tank bu iş için doğru mizaca sahip mi? Geçen sezon buzda o kadar sık taşkınlık yaptı ki Dallas taraftarları her olaya "Tank Spank" adını takarak onun sık patlamalarına bir isim buldular.

Ve eğer söylentiler doğruysa, Tank sezonun sonlarında kendi kaptanını tokatladı. Tankiewicz ve Bart Palacio arasındaki bir itiş kakış 'ın aniden ülke dışına takas edilmesine neden olmuş olabilir.

Bu riskli takasın Brooklyn için işe yarayıp yaramayacağını zaman gösterecek. Ama her halükarda ilginç olacak.

Tank

"Brooklyn'e hoş geldiniz." Takımın yoga eğitmeni sıkmam için elini uzatıyor.

"Çok teşekkür ederim. Burada olmak benim için bir zevk." Bunu son on dakika içinde on kez söyledim.

Ariana'nın sırtışı yalancı olduğumu bildiğini söylüyor. "Eminim beni bu sabahki dersten hatırlıyoursundur."

"Nasıl unutabilirim ki? Hamstringlerim seni asla affetmeyecek." Yüzüme hoş bir gülümseme yapıştırıyorum

Bana iyi davranmak için çok uğraşan güzel bayan için. Dönmeyi hiç istemediğim bir şehirde, katılmayı hiç istemediğim bir partide olmam onun suçu değil.

"Haftada üç sabah seni terletmenin yanı sıra takımın masaj terapisti de benim. Yaşadığın kas sorunlarını tartışmak ve ihtiyaç duyduğun terapileri gözden geçirmek için önümüzdeki birkaç gün içinde bir araya gelmeliyiz."

"Teşekkür ederim. Randevu alacağım." Artık birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı. "Bu harika bir parti. Sezonu hep mi?"

"Her yıl," diyor Ariana gülümseyerek. "Bu çimlere sahip olsaydım, ben de bir sürü parti verirdim." "Öyle değil mi? Çok güzel." Ve güzel, sanırım. Mükemmel bir Eylül akşamı ve biz

Üç tarafı yüksek duvarlarla çevrili görkemli bir çimenliğin ortasında duruyor. Gül çalıları ve sarmaşıklar her taş yüzeye tırmanıyor. Çimenliğin dördüncü tarafı, yeni takımımın sahibinin milyarder kocasıyla birlikte yaşadığı malikaneyle sınır.

Burası çok güzel ama ben sadece eve gitmek istiyorum. Ama gidemem, çünkü artık bir evim yok.

Üç ay önce Teksas'ta kendi lanet bahçemde duruyordum. Hayal kırıklığı yaratan Los Angeles mağlubiyetinin ardından sezon yeni bitmişti. En acil işlerim takım arkadaşlarımla golf oynamak ve saçımı kestirmektir.

Sonra karım "Bence " dedi.

Ve birkaç hafta sonra menajerim aradığında hitler gelmeye devam etti. "Mark, . Sana bir şey söylemem . Brooklyn'e takas edildin," dedi. "Şimdi tekrar ayağa kalk ve eşyalarını topla."

Gelmiş geçmiş en kötü yaz tatili.

Patrick O'Doul -yeni takımımın kaptanı- ayağa kalkıyor ve kolunu Ariana'ya doluyor. "Burada her şey yolunda mı?"

"Elbette," diyor. "Ama o yengeç böreklerinden bir tepsi daha görürseniz, benim için işaretlemekten çekinmeyin."

"Yapacağım." O'Doul kolunu Ariana'nın etrafına daha da sıkı sarıyor. Bu yüksek sesle ifade edilen bir jest. *Ben Tarzan. Seni pislik. Jane'den uzak dur.*

Sinirli bir inilti tutuyorum. *Tamam dostum, mesaj alındı.* Yoga hocası ve kaptanın birlikte olduğunu bilmiyordum ama ben bir takım çalışanına asılacak türden bir pislik değilim.

Belli ki O'Doul varsayımlarını çoktan yapmış. Bektan şöhretim benden önce geliyor. kötü makaleler yazıldı. Hokey blogları hayatım ve Brooklyn'e ani takasım ile ilgili dedikodularla dolup taşıyor.

Brooklyn'in en nefret ettiği takım olan Dallas'tan takas edilmemin de bir faydası yok. Brooklyn forması giyerken bunların hiçbirinin önemi olmamalı. Ama henüz kendimi kanıtlayamadım. Ve eğer yarınki antrenman da bugünkü kötü geçerse, ne zaman şans bulacağımı söylemek zor.

Son üç ay, uyanmama izin bir kâbus gibiydi. Biliyorum, ben

Yüzüme bir gülümseme yapıştırıp daha çok çabalamam gerekiyordu. Ama gerçekten çok *yoruldum*. Şehirdeki yeni adam olmayı hiç istemedim. Gerçi bu şehir benim için pek de yeni sayılmaz. JFK'de uçaktan ilk indiğimde yirmi üç yaşındaydım. Nehrin hemen karşısındaki bir takıma katılan bir çaylaktım. Brooklyn'in bir başka rakibi. Aslında tüm kariyerimi onların en nefret ettiği iki takımda geçirdim.

"Bir daire buldun mu?" Ariana hoş bir şekilde soruyor.

"Hayır, hanımefendi." İçimi çektim. "Şu anda bir otelde kalıyorum. Kalıcı konut konusunda endişelenmek zorunda kalmadan önce eğitim kampına odaklanmak istedim. İnsanlar bana Brooklyn'de emlak işinin zor olduğunu söylüyor."

"Evet, öyle. Heidi Jo ile tanıştın mı?" Ariana partinin etrafında dolanan güzel sarışın bir kadına işaret ediyor. "Genel müdürle birlikte çalışıyor. Ama daha da önemlisi, sorun çözme konusunda gerçekten iyidir. Hangi emlakçıyı kullanacağımızı bilir. Heidi! Sana burada ihtiyacımız var."

"Çaldınız mı?" Heidi bize doğru atılıyor. Güzel ve genç bir kız. "Hey! Mark 'Tank' Tankiewicz! Uzun zaman önce babamın bir partisinde tanışmıştık."

Şimdi o bahsedince, lig komiserinin kızını hayal meyal hatırladım. "Genç bir kızdın," diye hatırlıyorum. "Ağzında diş telleri vardı."

"Tamam, yeni kural." Heidi iyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor. "Sen benim garip gençlik yıllarımdan bahsetmesen, ben de senin iç çamaşırı modeli kariyerinden nasıl olur?"

"Anlaştık," diyorum hemen. Brooklyn'e geleli sadece birkaç gün oldu ama Jockers için yaptığım fotoğraf kampanyaları hakkında şimdiden bir sürü kıs kıs gülen duydum.

Heidi bana yine neşeli bir gülümseme veriyor. "Bir daire bulman gerektiğini mi duydum?" "Evet, Salı günü geldim. Bir otelde kalıyorum. Ama eninde sonunda bunu halletmem gerekecek."

Gözleri parlıyor. "Daire avcılığına bayılıyorum! Eğer çok şanslıysanız, Milyon Dolarlık Yurt'ta bir yer . Water Street'teki apartmanımız. Bazıları kirada oturuyor ama birkaçı kendi dairesine sahip. Antrenman sahasına iki dakikalık yürüme mesafesinde."

"Kulağa harika geliyor." Dürüst olmak gerekirse, Brooklyn'e taşınma konusunda beni daha iyi hissettirebilecek tek şey bu. Yürüyerek gidip gelmek.

"Gerçi o bina oldukça dar. Silas'ın kız arkadaşı Dave Beringer'i satın aldı. Bildiğim diğer tek birim bir stüdyo, ne yazık ki." Elini O'Doul'un omzuna koyuyor. "Korkusuz kaptanımız satacak çünkü Ariana'nın Vinegar Hill'de bir evi var. Gidip gelinebilecek güzel bir yer daha var. Diğer yöne beş dakika."

"Satmayı *düşünüyorum*," diye gürledi kaptan. "Henüz emin değilim. Burayı bir yatırım olarak tutabilirim."

Sanki bana satmak onu gibi. Takasımın benim düşündüğüm kadar büyük bir hata olduğunu düşünüyor. "O zaman umutlarımı yüksek tutmayacağım." Ses tonumdaki iğneleyici ifadeyi zahmet etmedim. Adamın neşelenmeye ihtiyacı var.

"Neyse," diyor Heidi, elleri kalçalarında. "Stüdyo muhtemelen sen ve karın için uygun olmaz. Jordanna nasıl?"

"İsimler konusunda müthiş bir hafızan var," diyorum. Tanışmamızın üzerinden beş yıl geçti. "Ama Jordanna'nın dairemde hiç dolap alanına ihtiyacı . Benden boşanıyor."

"Oh!" Heidi'nin nefesi kesilir. Sonra bir eliyle ağzını kapatır. "Tanrım, *çok* üzgünüm. Kutsal inek, bir sonra Güneyli bir kız olma lisansımı elimden alacaklar."

Ben dahil herkes gülümsüyor. "Nasıl bilebildiniz anlamıyorum. Haziran ayına kadar ben bile bilmiyordum."

"Oh, Tank!" Kollarını bana doladı. "Bu korkunç."

"Hey, ben yaşayacağım." Jason Castro küçük grubumuza katıldığında, gözleri kısılmış ve Heidi Jo'ya olan yakınlığına odaklanmış bir halde ona garip bir sırt sıvazlaması yapıyorum.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Oh, Tanrı aşkına. Castro'nun kızından uzaklaşıyorum ve bir iç çekiş daha tutuyorum.

"Ben iyi değilim!" Heidi şikayet ediyor. "Ayağımı ağzıma soktum. Ve sarsıldım."

"Küçük bir kokteylin düzeltmeyeceği bir şey değil," diyor ve ona bir içki uzatıyor. "Yine de

göründüklerinden güçlüler. Yavaşça yudumlayın."

Kokteyli alıyor ve sağlıklı bir yudum alıyor. "Ooh, lezzetli." "Tatlım..."

"Biliyorum." İç çekiyor. "Bir kedi yavrusunun toleransına sahibim."

"Seni yine de seviyoruz," diyor Ariana. "Şimdi, kim bocce oynamak ister?"

"Ben!" Heidi'nin eli havaya kalkıyor.

"Bu işte de dartta olduğun kadar iyi misin?" Castro soruyor.

"Öğreneceğiz." Bir kolunu benimkine, diğerini Castro'nunkine doladı. "Bahsi yükseltelim. Puan başına bir dolar. Kim bana karşı bahse girmek ister?"

"Neden olmasın?" Jason öyle diyor. "Kimin paraya ihtiyacı var ki?"

Dürüst olmak gerekirse, sevimli bir çift oldular. İkisi de genç ve muhtemelen ilişkilerinin ilk evrelerinde. Aşkın ne kadar geçici olduğunu henüz bilmiyorlar - henüz birbirinizi hayal kırıklığına uğratmadığınız o ilk yıllar.

Jordanna ve ben de bir zamanlar böyleydik. Öyle olmalıydık, yoksa en başta evlenmezdim.

Jordanna evliliğimizin bittiğini kabul eden ilk kişi ama sanırım ben içten içe lanetlendiğimizi . Şokun etkisi geçince biraz rahatlamaya başladım. Üzgündüm ama artık onu sürekli hayal kırıklığına uğratan adam olmak zorunda değildim.

İşte Brooklyn'de bakımlı çimlerin arasına yerleştirilmiş bir kum şeridi bocce sahasına yönlendirilmeme izin veriyorum. Bocce'nin amacı topları sahaya fırlatmak ve hedef topa mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışmaktır. Benim gibi huysuz birinin yarım saatini geçirmesi için çok iyi bir yol.

Bir oyun daha üzere. Kazanan Dave Beringer. Kendisi yakın zamanda emekli bir Brooklyn oyuncusu - son on yılını beni ikiye bölmeye çalışarak geçirmiş bir başka adam. Geçen sezonun başında takım arkadaşlarımdan birine yaptığı çirkin bir hareketten sonra kavga etmiştik. Ben de yüzüne yumruk attım.

Bu yeterince garip değilse, bir de dokuz yıl önce kız kardeşiyle yaşadığım kaçamak meselesi var. Ona bundan *hiç* bahsetmeyeceğimden değil.

"Hey," diyor sertçe.

"Hey," diye cevap veriyorum, çünkü kimse beni çekici olmakla suçlamadı. Garip bir sessizlik oldu.

"Tamam, dinleyin!" Heidi ellerini çırparak şöyle diyor. "İlk turda Tank Castro'ya karşı. Şimdi taşaklarını . Bunu söylemek hiç eskimiyor." Heidi kıkırdıyor ve ellerime bir dizi ağır tahta top . Erkek arkadaşına da bir set

Castro pallino'yu, yani küçük hedef topunu fırlatıyor. İlk atışında hedefe buçuk metre kadar yaklaşıyor. Bundan daha iyisini yapabileceğimi biliyorum. Bu yüzden uçmalarına izin veriyorum.

Otuz dakika sonra karşıma çıkan her hokey oyuncusunu yenmiştim. Muhtemelen oyunu bırakıp başkasının kazanmasına izin vermeliyim. Ama bu çok ezikçe. Ve bocce oynarken temizlik yapmak, sohbet etmekten daha eğlenceli.

Sonra Heidi sahaya çıkar. "Tamam, koca adam. Birinin haddini bildirme vakti geldi." Attığı top ortaya düşer, iki ayak ileri yuvarlanır ve pallinoya bir santim kala durur.

"Güzel!" . "Sıcağı ortaya çıkarmam gerekecek." "Getir onu,"

diye homurdanıyor. "Ben hazırım."

Ona bir top fırlatıyorum ve topu hedefin birkaç santim uzağına itiyorum.

"İyi, ," diyor mükemmel manikürlü elini sallayarak. "Seni yakalayacağım." Bir başka parlak yapıyor ve topumu yolumdan itiyor.

"Evet!" diye bağıyor etrafımızdaki küçük kalabalık. "Yürü be kızım!"

Sanki kimi destekleyeceklerine dair bir soru varmış gibi. Ben de Heidi için tezahürat yapardım. O çok komik. Ama şimdi rahatlayamam. Heidi gözleri parlayarak beni izliyor. Oyunu kaybetmemi istemiyor. Ben de ona en yakın topa vurarak bir kazanan daha atıyorum.

Dave Beringer iki topumuza gözlerini kısarak bakmak için sahaya çıktı. "Atmaya devam et Heidi. Senin atışının yarım santim içinde."

"Sorun değil," diyor neşeyle. "Taşaklarımla aram iyidir." Üçüncü atışından önce erkek arkadaşına göz kırptıyor.

"Ooooooh!" Yuvarlanması çok fazla yana doğru giderken kalabalık iç çekiyor.

Hasarı onarmak için sadece bir atışı daha var ve o da çok güzel. Topu yine hedefe gönderiyor.

"Baskı!" diye bağıyor biri. Çünkü artık kazanmak benim için kolay olmayacak.

İlk temkinli atışım yetersiz kalıyor ve tüm erkekler kıs kıs gülüyor. "Evet, evet. Bir tane daha var." Ellerimin tozunu ve stratejimi düşünüyorum. Bunu ancak Heidi'nin topuna yaklaşıp onu kenara itersem kazanabilirim. Cehenneme kadar yolun var.

Dikkatli atış yapıyorum, ama tam atacakken yanımda çilek buklelerinin parıltısını yakalıyorum. Daha iyi bakmak için dönüyorum, bu bir hata. Top elimden çıkarken hedefe bakmıyorum bile. Çünkü Bess Beringer - dokuz yıldır görmediğim bir kadın- tam orada duruyor, ağzı açık bana bakıyor.

Top hedefi ıskalıyor. Kötü bir şekilde. Heidi bir zafer çığlığı atıyor ve herkes gülüyor.

Ama Bess'e bakmaktan kendimi alamıyorum. O da kardeşi gibi kızıl saçlı ama saç rengi onun çarpıcı yanlarından sadece biri. Pembe yanakları ve parlayan parlak mavi gözleri onun yanında nerede durduğunuzu her zaman belli ediyor.

Ve şu anda bana şaşkınlıkla bakıyorlar. Yüz yüze gelmeyeli neredeyse on yıl oldu. Ama sanki hiç zaman geçmemiş gibi görünüyor, çünkü onu yatakta altımda, bana karşı zorlanırken, ikimizin de istediği ve her zaman birlikte bulduğumuz şeye ulaşırken hayal çok kolay - baş döndürücü, tatlı serbest bırakma.

Sanki o da her şeyi hayal edebiliyormuş gibi bana göz kırptıyor.

"Hey, Bess!" Heidi ellerinin tozunu alarak şöyle diyor. "hoş geldin! Tatiliniz nasıl geçti?" "Um..."

Yutkunuyor. "Güzel," diyor bir süre sonra. "Harika bir tatil."

"kazandın mı? Telefonun olmadan on gün?"

"Evet." Bess'in başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor ama hâlâ gizlice bana bakıyor.

"Mark Tankiewicz'i tanıyor musun?" Heidi soruyor. "Mark, yıldızların menajeri Bess Beringer'i tanıyor olmalısın?"

Bess'e dönüyorum ve gözlerimiz tekrar kilitleniyor. Şaşkınlığı o kadar aşikârdı ki, kendimi tutmak zorunda kaldım.

Kıkırdama. Tüm dünya burada durmuş dinlerken, kelimelerimi dikkatli seçmem gerekecek.

Bess benden önce davrandı. "oldum," diyor elini uzatarak.

Bekle, ne? Böyle mi oynamak istiyor?

Cevap vermem biraz zaman alıyor. "Ben de öyle," diyorum ve el sıkışmak için uzanıyorum. İnce eli benimkine değdiğinde kendime engel olamıyorum. Bir parmağımla bileğinin alt tarafını okşuyorum. "O zevk bana ait."

Şimdi yanakları hızla koyu bir pembeye boyanıyor ve bu manzara göğsümde uzun süredir uykuda olan bazı duyguları canlandırıyor. Bess ve ben birlikte ateşli zamanlar geçirmiştik. *Gerçekten* ateşli. İkimiz de gençtikNew York'ta yeniydik ve evrenin istediğimiz her şeyi bize o kadar emindik ki. Ve belki de Bess için öyle olmuştur. Umarım öyledir.

Alyans yok ama, göt beynim fark etti.

Bess elini elimden çekip geriye doğru bir adım atıyor. "Ve sen Brooklyn'e geldin çünkü...?"

"Takas edildi," diyorum huysuzca.

"Brooklyn'e." Alçak sesi o kadar tanıdık ki tüylerim diken diken oluyor.

"Doğru," diyorum, kara kara gülerek. "Ve bunu öğrendiğimde yüzümde şu anda senin yüzündeki şok ifadesinin aynısı vardı."

Diğer herkes de gülüyor ve bu ses Bess'i sersemliğinden çekip çıkarıyor gibi görünüyor. Omurgasını dikleştiriyor ve vücut dilinin de ne kadar tanıdık olduğunu fark ediyorum. Bess beni hep büyülemiştir. O tatlı isminin ve su perisi gibi vücudunun ardında sert bir kız var. Seksi zıtlıklar üzerine bir çalışma.

İlk tanıştığımızda Bess acemi bir ajandı, Henry Kassman'ın dükkanındaki en genç çalışandı. Bir iş yemeğini paylaştıktan sonra onu otel odama götürmüştüm ve orada coşkulu gençlerin bazen yaşadığı ama nadiren takdir ettiği türden, bütün gece süren, enerjik, ruhu kavuran bir seks yapmıştık.

Birkaç ay süren bir menfaat karşılığı arkadaşlık anlaşmamız vardı. Sihirliydi.

Daha önce hiç kimseyle onunla olduğu kadar iyi anlaşılamamıştım.

Nedenini söylemeden ilişkiyi bitirmişti ve ben de çok üzülmeyi akıl edememiştim. Onu özlemiştim, seks de özlemiştim ama büyük şehirde genç ve başarılı bir atlet olmanın keyfini çıkarıyordum. Kadınların ilgisinden değildim.

Ama aramızdaki kimya başka bir seviyedeydi. Devam ederken bunun kıymetini bilemedim. Ve şimdi beni tanıımıyormuş gibi mi ? *Ahh.*

"Affedersiniz," diyor Bess şimdi. Bana sırtını dönüyor, kalabalığın arasına dalarak eve doğru ilerliyor, kalçaları sallanıyor.

Ohhayır. Benden o kadar kolay kurtulamayacak. Patronun malikanesine bakıyorum ve nereye gideceğini merak ediyorum.

"Kimin içkiye ihtiyacı var?" Heidi dikkatimi partiye çekerek soruyor. "Ve kim yeni kazananı oynamak ister?"

"Çok korkuyorum," diyor Castro. "Ama bunu yapacağım."

"İşte benim oğlum." Heidi parmak uçlarında durur ve onu öper. "Hepimize bir kova soğuk bira ."

"Sana yardım edeyim," diye teklif ettim. "Az önce beni kırbaçladıktan sonra bir içkiye ihtiyacım var."

Birkaç iyi huylu kıkırdama oldu. Takımın en sevdiği asistana kaybetmek muhtemelen iyi bir hamleydi, bunu yapmak olsam bile.

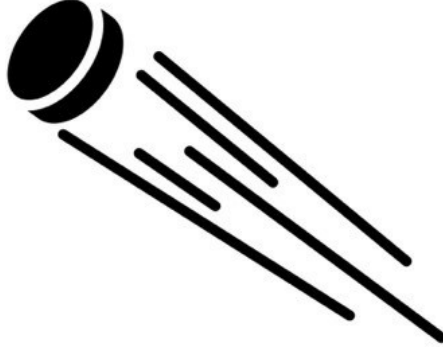
Heidi ile bara gidiyorum. Bira şişelerini buz kovasına koymasına yardım ederken, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Ben. İşimi bitirdim ve başımı kaldırıp baktım.

Yakalandım. İşte Bess Beringer, yemek masasından beni izliyor. Yakalandığı için utanarak hızla başka tarafa bakıyor.

çok açıkken neden beni hatırlamıyormuş gibi davrandığını bilmiyorum.

ÜÇ

Kremalı Ispanak ve Bir Teklif

"Bu çok iyi. Söz veriyorum. Ve biftek için ölmek üzere. Dışarı gel. Benden bir kadeh pahalı doğum günü şarabı iç. Birkaç çaylakla sohbet . Harika olacak."

Oraya giderken Bloomingdales'ten indirimde aldığım kolsuz ipek bir üst giyerek gittim. Ispanağı denedim ve çok lezzetliydi. O kadar yumuşak bir fileminyon yemiştım ki dilimin üzerinde tereyağı gibi eriyordu. Ve hayatımda ilk kez güzel bir kırmızı şarap içtim.

Masaya her baktığımda bakışlarım Mark Tankiewicz adında Washington eyaletinden yirmi üç yaşındaki seksi bir çaylağa kilitleniyordu. Yeşil-gri delici gözleriyle yakışıklı ve atılgandı. Hangi çatalı kullanacağı ya da Cabernet Sauvignon'u nasıl telaffuz edeceği konusunda endişelenmiyordu.

"Benim mottom basit," demişti masadakilere, şarap kadehi neredeyse büyük elinin içinde kayboluyordu. "Herhangi bir durumda kendime sadece sorarım: *Ne yapabilirim?* Sonra da bunu yaparım."

Herkes gülmüştü ama bu fikir çıkmamıştı. O gün bugündür, gözüm korktuğunda kendime onun sözlerini hatırlatırım. *Ne ?* Profesyonel sporun testosteron dolu dünyasında başarılı olmaya çalışan genç ve cahil bir kadın için güçlü bir bilgelik dozuydu bu.

Tank kendi teninin içinde çok rahattı. Masanın öbür ucundan ona bakarken, altı hafta önce işe başladığımdan beri ilk kez rahatlamıştım. Yemek sona biraz sarhoştum ve heyecan verici New York hayatıma tamamen aşık olmuştum.

Dalgalı kahverengi saçları ve düşünceli gözleriyle Tank'a da yarı aşıktım.

Daha sonra Henry Kassman'ın arabaları herkesi eve götürmek için dışarıda bekliyordu ama bir araba geç kalmıştı. Tank, "Bunu siz alın Bay Kassman," diye teklif etti. "Yaş güzellikten önce gelir. Arabaya ihtiyacım yok. Heck, Bess'le paylaşırım. Eve dönerken beni otele bırakabilir."

Dudaklarından ismim döküldüğünde karnımda bir titreme hissettim.

Henry, "Bess itiraz etmezse iyi bir plana benziyor, evlat," dedi. "Herkese iyi geceler. Evinize gidin ve biraz dinlenin çocuklar. Eğitim kampının geri kalanında buna ihtiyacınız olacak."

Tank'la birlikte o arabaya binmiş ve şoföre ellili yılların batısında bir apartmanda kiraladığım küçük stüdyo dairenin adresini vermişim. "Ve bir ilk durak olacak, şurada..." Talimatlar için Tank'e dönmüştüm.

Elimi kaldırdı ve avucumu öptü, vücuduma karıncalanmalar gönderdi. "Bunun yerine bir durak yapalım. Doğum günün henüz bitmedi, değil mi? Ve ben kutlama konusunda gerçekten iyiyimdir."

Şokumu atlattıktan sonra kekeleyerek bu planı onayladığımı söyledim. Sonra Tank elini dizime koyup pis bir şekilde sıktı ve şoföre bizi Marriott Marquis'ye götürmesini söyledi.

Adam yalan söylemiyordu. Kutlama yapmakta *son derece* iyiydi. O zaman ve sonraki birçok gece boyunca.

Dokuz yıl sonra, hiçbir hatırlamıyormuş gibi davranarak adamın elini .

Özel olarak nasıl özür dileyeceğimi düşünerek Tank'a gizlice bir kez daha bakıyorum. Bakışları doğrudan benimkine atlıyor.

Sonra koyulaşıyor, cesur ve sahiplenici bir yavaşlıkla bedenimi sarıyor.

Vay anasını. Arkamı döndüğümde boynum ısınıyor. Bunca yıl sonra bile ellerimi göğsünde gezdirdiğimi, kaslı gövdesinin tüm çukurlarını ve vadilerini katalogladığımı hatırlamak şaşırtıcı derecede kolay. Seks hakkında bildiğim her şeyi ondan öğrendiğimi söylemek abartı olmaz. O benim ilk sevgilim değildi ama ilk iyi . Dürüst olmak gerekirse, *tek* iyi sevgilimdi.

Bu düşüncelere sahip olmama izin . Onun evli olduğunu biliyorum. Sosyal medyada düğün fotoğraflarını bulduğum gün, onu için kendime izin verdiğim son gündü.

Avluyu tarayıp karısını . Belli ki onunla hiç tanışmamışım. Ama belki de tanışmalıyım. Bu beni hayallerimden koparabilir.

Dışarıda hiç yabancı kadın yok ama. Evde olmalı. Bu arada, özür konuşmamı hazırlasam iyi olur. Takım tesisinde Tank'le karşılaşmam an meselesi. *Seksiliğin geçici olarak beynimi karıştırdığı için özür dilerim.*

Hayır, kurbanı suçlamak kötü bir davranış. *Eski anıların, orta yaş krizinin pençesindeki bu seks düşkünü kadının beyin fonksiyonlarını kısa süreliğine kesintiye uğratmasına üzıldüm.*

Bunu yüksek sesle söylemek çok acınası. Doğru olsa bile.

Tank'tan uzak durarak, kardeşimle birlikte mükemmel bir barbekü yiyoruz. İşimiz bittiğinde tabaklarımızı evin içine taşıyorum. Devasa mutfak yemek servisi yapanlarla dolup taşıyor, içlerinden biri tabakları benden alıyor. Kapıya doğru yürürken yeni iş ortağımı yemek odasında Rebecca Rowley-Kattenberger ile sohbet ederken görüyorum.

Merhaba demek için içeri daldım. "Hey çocuklar! Ne planlıyorsunuz?"

"Bessie!" Eric bana el sallıyor. Rosie onun göğsüne bir taşıyıcı içinde bağlı ve beni gördüğünde küçük bir selamlama ciyaklaması çıkarıyor.

"Ooh! Nasılmış benim kızım?" .

"Çok iyiyim, sorduğun için teşekkürler," diye şaka yapıyor Rebecca. Sonra beni kucakladı. "?"

Yeni dairene yerleşiyor musun? Harika mı?"

"Oraya varıyor. Neredeyse hiç mobilyam yok ama alışverişten nefret ediyorum." Davetiye istemeden, Rosie'yi kucağıma alabilmek için Eric'in bebek taşıyıcısının önünü açıyorum.

"nefret etmiyorum," diyor Becca ellerini çırparak. "Biraz arkadaşla ihtiyacın olursa yeterli."

"Sehpa seçmeme yardım vaktin yok." Rosie saçlarımı avuçlamaya çalışırken ona sarılıyorum.

"Hey, zaman yaratabilirim," diyor Becca. "Özellikle de işin içinde halılar varsa. Ve yastıklar."

Bu arada elbisene bayıldım. Alışverişten o da nefret etmiyor olmalısınız."

"Hayır, gerçekten öyle," diyor Eric. "Ve onu daha önce hiç elbise içinde görmemiştim. Dizleri olduğunu bile bilmiyordum."

"Eric," diye ciyaklıyor Becca. "Patronuna böyle davranamazsın."

"Şaka mı yapıyorsun? Bütün gün benimle dalga geçiyor," diyor. "Bu sadece nefsi müdafaa."

Dirseğinden dürttüm, o da kıs kıs güldü. Eric ve ben birbirimizi uzun tanıyoruz. Clove -Eric'in ilk menajeri- bir araba kazasında öldüğünden beri, sekiz yıldır onun menajeriyim.

Clove, Henry Kassman ve Ortakları'nda kıdemli bir menajerdi ve hem hokey hem de beyzbol olmak üzere pek çok müşterisi vardı ki bu alışılmadık bir durumdu. Clove'un sporcularından bazıları o öldükten sonra firmamızdan ayrıldı ve bazıları daha kıdemli menajerler tarafından alındı. Ama Eric ve diğer birkaçı beni seçti.

Henry Kassman bana, "Senin çok ilgini çekeceklerini biliyorlar," açıkladı. "Ve senin arkana kolladığımı biliyorlar. Bu yüzden oyun yüzünü takın ve yeni müşterilerin için savaş, Bess. Harika bir iş çıkar."

O zamanlar, Clove vefat aldığı müşteri sayısı beni hem sevindirmiş hem de dehşete düşürmüştü. Birkaç hafta içinde, çoğunlukla telefonlara cevap veren üçüncü sınıf bir elemandan, kendi meşgul bir temsilciye dönüşmüştüm.

Bir daha arkama bakmadım. İki yıl sonra kendi işimi kurmak için Kassman'dan ayrıldım. Detroit'te çok fazla menajer yoktu ve yerel menajerlik isteyen bir grup sporcuyu bulabileceğimi biliyordum.

temsili.

Sanki yüz yıl gibi geliyor. Ve işte Doğu Yakası'nda yeniden başlıyorum, çünkü önceliklerim bir kez daha değişti.

"Selam kızlar!" Becca'nın en yakın arkadaşı ve takımın reklamcısı Georgia da bize katıldı. "Güzel elbise, Bess! Harika görünüyorsun. Vay canına."

Eric kıs kıs gülüyor ve ben de dirseğinden bir kez daha dürtmek zorunda kalıyorum. Ama Georgia'nın sesindeki şaşkınlık beni uyandırdı. "Sanırım kız kıyafetlerinden kaçınmakla ünlüyüm."

"Ben de gururlu bir erkek fatmayım," diye ısrar ediyor Georgia. "Rebecca denese de. Brooklyn'de bir salonu satın aldığını duydun mu?"

"Oh, ," diyorum, hevesliymiş gibi yaparak.

Bunun üzerine herkes gülüyor. Bebek bile.

"Burayı yeniden açtığımda sana manikür pedikür yapmama izin verir misin?" Becca gülümseyerek soruyor. "Çok eğlenceli. Söz veriyorum."

"Gerçekten öyle," diye ısrar ediyor Georgia. "Ojeye pek önem vermem ama güzel bir pediküre bayılırım. Her şey ayak ve dedikoduyla ilgili."

"Tamam, neden olmasın?" Ben de öyle dedim. "Her şeyi bir kere denerim."

"Mükemmel!" Georgia kollarını uzatarak şöyle diyor. "Şimdi bebeği tutmama izin ver. Benim sıram."

"Sanırım." Onu es geçme konusundaki isteksizliğim gerçek. Genel olarak bebekleri, özel olarak da Rosie'yi seviyorum.

"Onu bir dakikalığına sizinle bırakabilir miyim?" Eric sordu. "Küçük çocukların odasına gitmem ve sonra da şişesini bulmam gerek."

Georgia, Rosie'yi benden alarak, "Elbette, Koca Baba," diyor. "Sana bu bebeği kucağına alma iyiliğini yapacağız. Alex nerede bu arada?"

Becca büyük merdiveni işaret ediyor. "O ve Nate iş konuşmak için onun ofisinde kayboldular."

"Cuma gecesi mi?" Georgia alay ederek Rosie'nin yanağını öpüyor.

"Nate'le tanıştın mı?" Becca soruyor. "Birkaç misafir daha karşılasam iyi olacak. Yeni adam biraz yalnız görünüyor. Görüşürüz, ." İzin istiyor ve ben de Tank'i kontrol etmek için pencereden dışarı bakma dürtüsüne direniyorum.

Yalnız mı? Bu onun yapacağı bir şey değil.

Georgia Rosie'yi zıplatıyor ve bana gülümsüyor. "Ne var ne yok? Kardeşin bu hafta sonu şehirde ne yapıyor?"

"Yarın akşam beni yemeğe çıkaracak. Bu öğleden sonra dairesini Delilah Spark'a sattı ve akşam da erkeklerle içmeye gidecek."

"Oh, harika. Leo muhtemelen eve bombalanmış olarak dönecek."

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum. "Bana biraz dedikodu anlat, kızım. İstediyini biliyorsun." Ve ajanlar dedikodu için yaşar. Müşterilerimizi böyle buluruz.

"Bir . Yeni adam Mark Tankiewicz. Eminim takası duymuşsunuzdur."

"Doğru. Dallas'tan," diyorum, birbirimizi tanıdığımız gerçeğini es geçerek. "Koçunuz birkaç tecrübeli kaybettikten sonra yedek kulübesindeki tecrübeyi artırmayı umuyor."

"Evet," diyor Georgia neşeyle. "Ama geçiş süreci sarsıntılı görünüyor. Genç oyuncular, bir yıl önce kupayı ellerinden çalan adamı dinlemeye pek hazır . İlk iki antrenman..." Kelimelerini dikkatle seçiyor. "Pürüzsüz değil."

"Yazık," diyorum ve pencereden dışarı, söz konusu gaziye bir bakış atmama izin veriyorum. Bir gül fidanının yanında duruyor ve huysuz görünüyordu. Takaslar bir adam için zordur. Öyleler işte. Eğer bir

Süperstar.

Georgia sesini alçaltıyor. "Leo dün gece oldukça sinirliydi. Sanırım Tank ve Jason Castro konuşmuşlar. Yeni adam biraz huysuz."

İçten içe sızlanıyorum çünkü Castro benim müvekkilim. Ve umarım aralarındaki anlaşmazlık sadece yüzeyseldir. "Hallederler" diyorum. *Çözseler iyi olur.*

"Tabii ki yapacaklar. Tank takas oldukça kızgın görünüyor. Bunun olacağını tahmin ettiğini sanmıyorum."

"Hayatınızın alt üst olması büyük bir olay," diyorum. "Yeni takım arkadaşları, yeni bir ev. Karısı muhtemelen işinden ayrılmak ya da en azından arkadaşlarına veda etmek zorunda kalmıştır."

Georgia yavaşça başını sallar. "Karım gelmiyor."

"Ne?" Soru ağzımdan uçup gitti. Onu kayıtsızlıkla bastırmayı unutuyorum.

"Bu doğru. Tanıtım ihtiyaçlarını için yeni oyuncularla her zaman oturup konuşurum. Ve ona sorduğum ilk şey karısı hakkındaydı. Bana birkaç hafta önce boşanma davası açtığını söyledi."

Nefesim kesildi. Çünkü bu çok acımasızca.

"Korkunç değil mi?" Georgia yüzünü buruşturdu. "Sanırım New York'a taşınmayı gerçekten istemedi." "Gerçekten nedeni bu ," diye fısıldıyorum. "mi?"

Georgia başını sallar. "Tabii ki hayır. Ama spekülasyon yapmak doğru değil. Bloglar şimdiden her türlü nedeni uyduruyor. Bir takım arkadaşıyla kavga ettiğini duydum. İkimiz de bu tür şeylere güvenmememiz gerektiğini biliyoruz ama..." Rahatsız görünerek sözünü keser.

"O kadar kötü, ha?" Hain bakışlarım yine pencerelere yöneliyor. "Bu çok üzücü," diye fısıldıyorum. Onun mutlu bir evliliği olduğunu varsaymıştım. Dürüst olmak gerekirse, evli olan herkesin bundan mutlu olduğunu varsayıyorum.

Georgia bebek Rosie'yi başından öpüyor. "Yanınızda bir ortağınız varken ticaret yapmak yeterince zor. Aynı anda hem ticaret hem de boşanmayı hayal bile edemiyorum."

"Georgia!" diye sesleniyor biri başka bir odadan. "Burada mısınız?"

"Geliyorum!" diye sesleniyor. ", müsaade eder misiniz?"

"Git!" Israr ediyorum, bebeği ondan geri alıyorum. Rosie bebek pudrası gibi kokuyor ve bu koku bana uyuşturucu gibi geliyor. Burnumu onun küçük tüylü kafasına dayayıp içime çekmek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum. Çünkü şu anda yemek odasında yalnızız ve etrafta beni görecekt kimse yok. Rosie yumuşak bir mırıltı çıkarıyor ve sonra yumruğunu ağzına sokuyor ve Eric'in şişeyi bulup bulmadığını merak ediyorum. Kurşunlu camlı pencerelere yaklaşıyorum, böylece ikimiz de dışarı bakabiliyoruz.

Gözlerim hemen Tank'ı buldu. Tabii ki bulurlar. Yedek kaleci Silas'la derin bir sohbeta dalmış. Kardeşim bu öğleden sonra dairesini Silas'ın kız arkadaşına sattı.

Tank'ın nerede kaldığını merak ediyorum. Muhtemelen bir otelde. Ticaret acımasızdır. Hiçbir uyarı almazsınız. Bir telefon bütün bir aileyi yerinden eder.

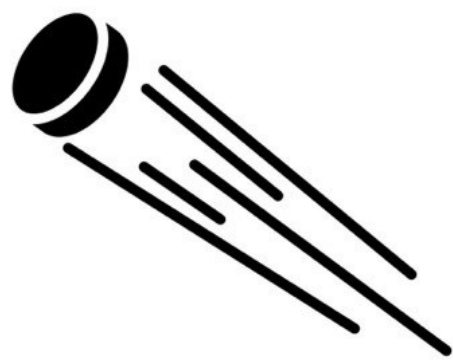
Ya da bir evlilik.

Elini sıktım ve onu tanımamış gibi davrandım.

İyi iş, Bess. Gerçekten pürüzsüz.

Bebek Rosie gözlerini kısarak bana bakıyor, sanki bana bağırıp bağırmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi. Ve onu suçladığımı söyleyemem.

DÖRT

İnsanlar İnternette Her Şeyi Yazabilir

Bu partiyle işim bitti. Ev sahibemizin elini sıkar buradan gideceğim. Avluda bana gülümseyen tek bir kişi var. O da Ivo, diğer yeni ticaretçi. Daha dün gelen Finli genç bir çocuk.

"Güzel parti, değil mi?" Ona sordum. Gülümsüyor.

"Göğüs etini denediniz mi? Neredeyse Teksas barbeküsü kadar iyiydi. Neredeyse." Tekrar gülümsüyor.

"Şu anda ne söylediğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Bir kez daha gülümsüyor. "İngilizce yok."

"Zavallı çocuk." Dirseğine dostça bir vuruş yapıyorum. "Aslında seni şimdiden benden daha çok seviyorlar.

Dil bilip bilmemeniz önemli değil. Muhtemelen daha kolay olur." Gülümsüyor.

Sonunda Rebecca Rowley-Kattenberger konuşmasını bitirdi ve bana döndü. "Mark Tankiewicz! Bu hafta sonu golf turnuvası için ihtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Evet, hanımefendi. Parti için de teşekkür ederim. Eviniz harika." Vedalaşmak için elimi uzattım.

"değil mi?" Elim sıkıyıp yerine bana sarılıyor. "Benim hiçbir ilgim yok.

Ve bana hanımefendi demek zorunda değilsiniz. Diğer herkes bana Becca

der." "Bu sadece Teksas adabı," diye söz veriyorum ona. "Orada sekiz yıl geçirdim."

"Bu uzun bir süre," diyor nazikçe. "Ama Washington eyaletinde büyüdünüz?" "Doğru. İyi hatırlıyorum."

Avluda bir el sallıyor. "Herkesin işini bilmek benim işim. Yerleşmekte sorun yaşarsanız bana haber verin," diyor. "Önerdiğimiz emlak komisyoncusunu beğenmezseniz, başkaları da var."

"Henüz onları aramadım bile," diye itiraf ediyorum. "Önce hokeye odaklanmalıyım, hayatımdaki kaosu sonra düşünürüm."

"Nasıl bir arada durduğunu hayal bile edemiyorum." Kolumu sıkıyor, yüzü sempati dolu. "Eminim daha kolay aylar geçirmişsindir. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Bugün geldiğin için de teşekkürler."

"Benim için zevk." Bana bir kez daha sıcak bir gülümseme veriyor, boynum sıcacık olsa da ona karşılık .

Herkes boşandığını biliyor, bana ya kötü ya da acıyan bakışlar atıyor. İkisi de can sıkıcı.

Zaten çok çeşitli duygulardan geçtim -şok, uyuşma, üzüntü- ama görünüşe göre

tam bir kalp kırıklığı yerine, utanç üzerine indi.

Eğer bu bir işaret değilse, o zaman ne bilmiyorum.

"Hey, Rebecca!" diyor başka bir oyuncu, sahibinin dikkatini çekerek. Sıradan bir oyuncu değil. Eric Bayer benim yerime geçmesi gereken emektarlardan biri. Bayer benden sadece bir ya da iki yaş büyük ama çok fazla diz ameliyatı geçirdikten sonra geçen sezon emekli oldu. "Gördünüz mü... Oh, işte burada!" Bayer yemek masasının altına uzandı ve bir bez çantayla çıktı. Parlak pembe tavşanlarla kaplı. Torbadan bir bebek biberonu çıkarır ve sallamaya başlar. "Tam zamanında," diyor.

Karısıyla tanışıp tanışmadığımı hatırlamaya çalışarak beynimi yokladım. Ama hiçbir şey bulamadım. Bekâr olduğunu sanıyordum.

"Bunu ısıtman gerekiyor mu?" Becca teklif ediyor.

"Hayır. Küçük hanım soğuk ya da ılık ya da herhangi sıcaklıkta seviyor." Koruyucu kapağı çıkarıyor. "İşte geliyor."

Eve çıkan yarım kat merdivene doğru bakıyorum ve kalbim gibi oluyor. Çünkü tombul, küçük bir kız bebeği bahçeye taşıyan Bess'ti. Bebek rahatça yaslanmış ve minik eliyle Bess'in çarpıcı kızıl saçlarından bir tutam tutuyor.

Bess'in dikkati bebekten dolayı bana bakamayacak kadar dağılmış durumda, ki bu iyi bir şey çünkü yüzümün her yerinde bir şok ifadesi olduğunu biliyorum.

"Vay be çaylak," diyor Eric'e. "Çok erkeksi bir bebek bezi çantan ." "Sen kapa ," diyor

Eric gülümseyerek. "Bedava bebek bakıcılığı için teşekkürler."

"Bedava olduğunu kim söyledi?" Bess bebeği sorar.

İşte o zaman nefes almayı hatırlıyorum. Çünkü Bess Eric'in karısı değil ve bu da onun bebeği değil. Umursamamam gerektiğinden değil. Bunun benimle bir ilgisi .

Benim neyim var böyle? Eskiden Bess ve ben ciddi bile değildik. Harika, fiziksel bir kaçamak yaşadık.

Bana nedenini söylemeden ayrılmadan önce.

Eric kızının parmaklarını Bess'in saçlarından çeker ve bebeği kucağına alır, biberon sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi ağzına doğru kayar. Yirmi metre tüm kadınlar gözleri onu izliyor.

Bess bile. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor ve bebeğin tombul, küçük, çıplak ayağını eline alıp nazikçe sıkıyor.

"Hayır patron, ben ."

Kardeşi Dave onlara seslenir. "Ona *patron* demeyin, bu onun kafasına gider."

"da bu zaten," diye ısrar ediyor Eric. "Genel beceriksizliğimin üstünü örtmeye yardımcı oluyor." Sonra başını çeviriyor ve bu dostça dramayı dinlediğimi fark ediyor. "Hey, dostum. Seninle karşılaşmayalı uzun zaman oldu."

", değil mi?" Sertçe söyledim. "Geçen sonbahar, belki?"

"Evet," diye katılıyor Bayer. "Normal sezonda sadece altı haftam var. Brooklyn'e hoş geldiniz. Eminim şu anda tüm hayat tercihlerinizi sorguluyorsunuzdur ama bu iyi bir grup."

"Söyleyebilirim," diye yalan söyledim.

"Uh-huh." Sanki görebiliyormuş gibi sırtıyor. "Bugünlerde yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Buradaki sert bayan için çalışıyorum." Çenesini ona gözlerini deviren Bess'e doğru salladı. "Ajan olarak şansımı deniyorum."

"Oh, harika." Bess'in Detroit'teki işlerinin iyi gittiğini duymuştum. Sıkı bir müzakereci olduğu söyleniyor. Ve Doğu Yakası'nda işini büyütmesine yardım edecek birini istemesi mantıklı.

ış.

"İş öğreniyorum," diyor Eric. "Sen Henry Kassman'ın müşterisisin, değil mi?" "Gerçek hikaye."

"Aferin çaylak!" Bess Eric'e söylüyor. Hâlâ gözlerimi kaçırıyor. "Üzerindeki hatıraya bak."

"Hey, dikkat ediyorum. Siz ikiniz Kassmanla yaklaşık aynı zamanlarda tanışmış olmalısınız?" diye soruyor.

"Bir yıl kadar çakışmış olmalısınız."

"Üst üste geldi," diyorum yavaşça. "Evet, sanırım öyle diyebiliriz."

"Kısaca," diye kekeliyor Bess, çenesini kaldırıp bana bir çift şaşkın ve suçlu göz gösteriyor. Derin bir nefes alıyor. "Kassman harika bir dükkan işletiyor" diyor soğukkanlılıkla. "Henry ile çalışmayı seviyordum."

Bakışlarını tutuyorum. Şimdi bir bakışma yarışması yapıyoruz. Ben kazandım. Önce Bess'in gözleri düşüyor.

Yine de bu zafer bana doğru gelmiyor. Bugüne kadar beni neden bilmiyorum. Bir süre gerçekten iyi bir ilişkimiz .

Ama sonra hiçbir açıklama yapmadan beni terk etti. Sadece benimle vakit geçiremeyecek kadar meşgul olduğunu söyledi. Ama muhtemelen tam tersi oldu. Bir sonraki erkek arkadaşı muhtemelen yılda altmış gecesini yollarda geçirmeyen bir adamdı.

"Bessie, ben çıkıyorum," diyor kardeşi, gecenin ikinci garip anını bölerek. "İçmeye gelmeyeceğine emin misin?"

Bess başını sallar. "Sen devam et. Senin kadar sarhoş olmak istemiyorum." "Nereden biliyorsun?" diye sorar.

"Oh, lütfen. Şehirde ekiple son bir gece mi?" Matematik çok kolaymış gibi bir el sallıyor. "Sadece tutuklanmayın. Sabahın ikisinde şehir hapishanesinden aramak yok, lütfen."

"Sanki böyle bir şey olacakmış gibi," diye alay ediyor. "Bayer, var mısın?"

Eric eve doğru bakar. "Muhtemelen. Ama önce Alex ve Rosie'nin eve gittiğinden emin olacağım. Bir bara indiğinde bana mesaj at."

"Yapacağım." Dave, kız kardeşini başının üstünden için çimlerin üzerinden birkaç adım geçiyor. "Bekleme. Söz veriyorum doğum gününde akşamdan kalma olmayacağım."

Doğum günün. Oha! Tarihi unutmuşum. Ama hiçbir detayı unutmadım.

Bess de öyle. Mavi gözleri doğrudan benimkilere dikilmiş. Gözlerini hızla tarafa çeviriyor ve ben bunu görüyorum; yanaklarından alnına doğru allık. Kimse Bess gibi kızaramaz.

Ve kızaracak çok şey var. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Onu otel odama davet ettiğimde yüzündeki tereddütü. Vücudunu öperken gözlerindeki şok ve şehvet. Çıkardığı sesleri.

Hay sikeyim. Bu uzun zaman önceydi. Ama güçlü bir etki bıraktı.

"Hey, Tank." Yedek kaleci Silas geldi. "Bu gece bizimle geliyor musun?" arkadaşı Castro sanki bu fikre katlanamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Sorun değil, çünkü zaten yeterince birliktelik yaşadım. "Size iyi eğlenceler çocuklar," diyorum. "Yarın sabah görüşürüz."

Arkamı döndüğümde, Bess ortadan kaybolmuştu.

Partiden önce malikanenin görkemli misafir banyosunda bir mola veriyorum. Sonra, hâlâ Nate Kattenberger'in elini sıkmam gerektiğinden, milyarder aramaya çıkıyorum. Her zemin kat

oda bir daha etkileyici.

Tam mutfağın önünden geçiyordum ki, gevezelik yemek şirketinin birkaç kelimesini yakaladım.

"Onu terk etti! Buna inanabiliyor musunuz?"

"Kişilik olarak yanan bir hemoroidi olmalı, çünkü onu yataktan atmazdım.

Şu kolları gördün mü?"

Paranoyak gibi hissediyorum, orada durup dinliyorum.

Birisi kıs kıs gülererek "Teksas'ı onun sikini sevdiğinden daha çok seviyor olmalı" diyor.

"Aldattığını okumuştum."

"Değil mi? Pak tavşanlarının tüm o cazibesi."

"Bir takım arkadaşının *karısıyla* aldattığını söylüyorlar. Bu yüzden takas edildi."

Aman Tanrım. İnsanlar internette her şeyi yazıyor.

Bu yüzden yazı herkesten saklanarak, Rus takım arkadaşımın evinde yaşayarak, onun köpeklerine bakarak, gelecek yıl hangi Dallas mahallesinin evim olacağına karar vermeye çalışarak geçirdim.

Ve sonra hokey tanrıları benim için tamamen farklı bir seçim yaptı.

Mutfaktan uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. Sonunda Nate Kattenberger'i ön salonunda buluyorum ve misafirperverliği için teşekkür ediyorum.

Sıkı bir tokalaşmayla "Burada olmanız harika," diyor.

"Burada olmak harika." Bir yalan daha.

Birkaç beylik laftan sonra partiden kurtuluyorum. Bahçe kapısından çıkıp kaldırımda yürürken nerede olduğumu bilmediğimi fark ediyorum. Bir yön bir blok yürüyorum ama yolum nehir boyunca uzanan park benzeri bir yürüyüş yoluna çıkıyor. Aşağı Manhattan'ın müthiş bir manzarası var ama taksiyle buluşabileceğim bir yer yok.

Ben de yeni telefonumu cebimden çıkararak rotamı tersine çevirdim. Bruisers takımındaki herkes aynı telefonu taşıyor. Az önce barbekünün tadını çıkardığım milyarder tarafından üretilmiş. Elimde yabancı bir his uyandırıyor ve Lyft uygulamasını açtığımda hesabımı henüz yeni cihaza bağlamadığımı fark ediyorum. Beni tanımıyor, buradaki diğer her şey ve herkes gibi.

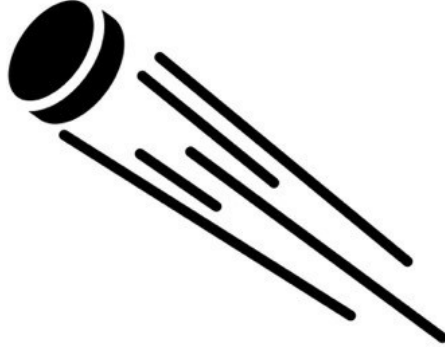
Hicks Caddesi olsa da olmasa da trafiğe doğru yürüyorum. Sarı bir taksiye ihtiyacım var, umarım Marriott'un nerede olduğunu bilen bir şoförü vardır. Köşeye yaklaşırken yavaşlayan bir taksi görüyorum.

Tam elimi kaldıracaktım ki başka biri için durduğunu fark ettim - gürlü kızıl saçlı güzel bir kadın. Ona doğru yürürken, bana bir New Yorklunun bir taksi üzerinde hak iddia ederken diğerine attığı ölüm bakışını atıyor.

Sonra Bess kime dik dik fark eder ve gözleri büyür.

Kıkırdamadan edemiyorum. Bess Beringer'i sarsmak bugün başıma gelen tek eğlenceli şey. Gerçi gün henüz bitmedi.

BEŞ

Sindirella Kötü Bir Karar Verdi

beni bekliyor.

Kaldırıma yapışmış, ona bakıyorum. Çünkü bir yanım gerçekten yeniden yirmi bir yaşında olmak istiyor, lanet . Nabzım hızla atıyor ve cildim sıcak hissediyor. Çok uzun zamandır kimse bana böyle hissettirmemişti. Aslında dokuz yıldır.

"Bin, Bess," diyor sessizce. "Bu büyük bir karar olmak zorunda değil."

Sen öyle diyorsun. Ama kaldırımda dikilip ağzını açarak ona bakmak da pek akıllıca bir hareket değil.

Nate'in partisinden ayrılan biri bizi fark edebilir.

Taksiye binmek için gerekçem bu - bu konuşmayı özel olarak yapmak daha iyi. Tank'e yer açmak için koltuğa doğru kaydım. Elbisem yukarı kalktı, ben de onu aşağı indirdim.

Tank kaslı vücudunu yanımdaki koltuğa indiriyor. Şoföre, "Brooklyn Köprüsü'ndeki Marriott'a lütfen," diyor.

Sonra ne oldu? Sahiplenici bir elini dizime koyuyor ve kirli bir şekilde sıkıyor.

Yanlış hissettirmeli. Ama bunun yerine tanıdık geliyor. Nefesim kesiliyor. Dokuz yıl geçti ve ben hâlâ onun sıkı kavrayışını ve teninin sıcaklığını bekliyorum.

Bu berbat bir fikir, kendime hatırlatıyorum. *Bir sonraki trafik ışığında bu taksiden in.* Marriott neredeyse bir mil uzakta. Kendimi başka bir büyük hata yapmaktan alıkoymak için muhtemelen beş dakikadan az zamanım var.

Oraya vardığımızda neler olabileceğini hayal ederken midem bulanıyor. Bir erkekle birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Belki de aramızdaki ilişki garip ve korkunç olurdu.

Ama belki de değildir.

Spoiler uyarısı: Taksiden atlamıyorum.

Şoför omzunun üzerinden bakar ve ardından bir fan-boy saçmalığını serbest bırakır. "!

Taksimde Mark Tankiewicz var! Dallas'ta *mi* oynuyorsun?"

"Evet. Son zamanlarda."

"Vatandaşlarım Sergei ve Igor Petrov'u tanıyor musunuz?"

"Elbette," diyor Tank. "İyi çocuklar. Bu yaz Sergei'nin köpeklerine bakıyordum. Dondurucuda beyninizi karıştıracak votka bulunduruyor."

Taksi şoförü kahkahalarla güler ve bir imza ister.

Tank kabul ediyor. Bana bakmıyor bile, ama yaramaz eli yavaşça kalçamdan yukarı ve eteğimin altına kayıyor. Nefesimi tutuyorum.

Taksi otelin önüne yanaşır ve belboy taksinin kapısını açarken Tank'in eli kaybolur. Tank taksiciye parasını ödüyor ve gazetesini imzalıyor. Tank yanımdaki kaldırıma atlayıp kolunu belime aklım başıma gelmek üzereydi.

"Spasiba!" diye taksici. "Teşekkür !"

Tank cevap verme zahmetine girmiyor. Otel lobisine belboyu takip ediyor, beni de peşinden sürüklüyor.

Beni asansöre götürüyor ve kapılar sanki o emretmiş gibi açılıyor. "Brooklyn'de bir hayranın var," diyorum, soğukkanlı olmaya çalışarak.

"Sadece bir tane mi?" diye soruyor. Sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bana için için yanan bir bakış atıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Tank'in tüm dikkatinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Gözlerindeki sıcaklık beni hiçbir içki ya da uyuşturucunun veremeyeceği kadar uçuruyor. "Asansör burada, Bess. diylene kadar ona bakıyorum. Bin hadi."

Tanrım. Kalbim küt küt atıyor. tutmalıyım. "Bak..." İçeri girerken boğazımı temizliyorum. O düğmelerden birine basarken kapılar kayarak kapanıyor. "Parti için özür dilerim. Seni hatırlamadığımı ima ettiğim için özür dilerim."

"Beni hatırladığımı *biliyorum.*" Sırıttıyor. "Bundan hiç şüphem yoktu."

Doğru. "Yine de bilmediğin bir şey var. Seninle tanıştığım ilk gece bana söylediğin bir şeyi hatırlıyorum. Ve onu hiç unutmadım."

"Ah bebeğim, durma'?"

Bir şey çalışıyorum. Bu yüzden öne çıkıyorum, omuzlarımı onunkilere yaklaşıtıyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Bir saniye susar mısın? Sana iltifat etmeye çalışıyorum."

Gözleri açılıyor.

"Sparks'ta buluştuğumuz o gece şehirde ve ajansta yeniydim. Yemekten önce dosyanızı okudum, böylece gerçekleri ezberleyebilecektim, ama ne halt ettiğimi bilmiyordum. Her şeyi etmekten korkuyordum. Ama sen elinde elli dolarlık şarap kadehiyle masada oturuyordun ve bir kral kadar rahat görünüyordun..." Tüm o sahneyi hâlâ dün gibi gözümün önünde canlandırabiliyorum. "Yabancı bir şehirde sadece bir çaylak olduğunu bilmeme rağmen hiç korku göstermedin. Hatta tüm masaya sloganının 'Ne yaparsam kâr kalır' olduğunu söyledin."

Gülümsemesi hınzırlaşıyor. "Bu benim söyleyeceğim bir şeye benziyor. Söylediğimi değil." "Ben hiç unutmadım. Ve son dokuz yıldır bunu kendime sürekli söylüyorum. Ne zaman Ne yapacağımı bilmiyorum ya da kuralları anlamıyorum, bazen geliyor. "Ne ? Yani..." Boğazımı temizliyorum. "Bunun için teşekkür ederim."

Yüz ifadesi yumuşar. "Bu uzun zamandır birinin bana söylediği en güzel şey." " ederim," diyorum, kendimi biraz daha mantıklı hissederek. Biraz daha kendim gibi.

Ama kapıları yirminci katta açıldığında ve Tank dışarı çıkmamı beklediğinde, tüylerim diken diken oluyor ve karnım zil çalıyor. Koridorun sonunda bir anahtar kartı çıkarıyor ve bizi odasına . En iyi kararına rağmen, onu içeri kadar takip ediyorum.

Süit, mini mutfak ve yemek masası ile ferahdır. Yumuşak aydınlatma, alçak deri koltukların şık hatlarını ortaya çıkarıyor. Mesafemi korumaya çalışarak odanın kenarından dolaşıyorum. Bunca yıl sonra onunla yalnız olmak gerçeküstü. Bu sabah onu düşünerek uyanmış olmam daha da gerçeküstü.

Bu tesadüf, doğum tarihim ve hokey sezonunun başlamasıyla kolayca açıklanabilir, ama yine de düşüncelerimle onu bir şekilde çağırışım gibi hissediyorum.

Zoraki bir soğukkanlılıkla, alacakaranlıkta Brooklyn'e bakan tavandan tabana dizi pencerenin önünde duruyorum. Köprü uzakta, Manhattan'ın gökdelenleri ise hemen ötesinde ışıklandırılmış. Empire State binası yeşil ve mavi renklerle aydınlatılmış. Ve aradaki açıklıkta milyonlarca başka ışık parıldıyor.

Bu, her kızın kendini küçük ve yalnız hissetmesine neden olabilecek bir manzara. New York'ta herkes Cinderella'dır.

Her zaman bir yerlerde davet bir parti vardır.

"Bir bardak kırmızı ister misin?" Tank bana sordu. "Her şey böyle başlamadı mı?" Mutfak duruyor, kaslı bileğinin emin bir hareketiyle bir şişe şarabın tıpasını açıyor.

"Elbette," diyorum iki bardak doldururken.

Bordo sıvının kadehlerin şeklini almasını izliyorum. Sonra karanlık prensim iki kadehi de kaldırıyor ve pencereden bana doğru yaklaşıyor. "Mutlu yıllar, Bess" diyor, gözleri yüzümde gezinirken.

"Teşekkür ." Bir bardak alıyorum ve elim sadece biraz titriyor. Bardaklarımız sessiz bir kadeh kaldırışta birbirine değiyor ve ben onun bakışlarını tutup bir yudum kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Yirmi bir yaşına girmek nasıl bir duygu?" diye fısıldıyor.

Bir yudum aldığım için şaka beni hazırlıksız yakalıyor ve çok hızlı yutkunuyorum. "Kimmiş komik adam?" Öksürmemeye çalışarak söylüyorum.

Bana bir Hollywood filminin yatak odası sahnesine ait bir gülümseme veriyor. Aslında Tank'ın yaptığı her şeyde cinsel bir farkındalık var. Odanın içinde yürüyüşü? Saf seks. Tutuş şekli

Şarap kadehini mi? Bir göğsü avuçluyor da olabilir.

Kuraklık dönemimi suçlardım ama ona her zaman dilim dışarıda baktım. Her zaman. Detroit'teki ilk dairemde onun iç çamaşırı reklamlarından birini bir dergiden yırtıp buzdolabına iliştiirdiğimi söylemekten utanıyorum.

Sanırım beni diğer erkekler için mahvetti. Belki de bu yüzden hala bekarım.

"Ciddi bir soru," diyor. "Parmaklarınızı şıklatıp dokuz yıl geriye sarabilseydiniz, yeniden yirmi bir yaşında olmak ister miydiniz?"

"Bilmiyorum." Şu anda sağlıklı düşündüğümünden değil. "Hayatımla ilgili değiştirmek istediğim şeyler var. Ama şanslıydım, biliyor musun? Şikâyet etmek suç olur."

"Öyle mi?" diye soruyor usulca.

"Kesinlikle." Şaraptan bir yudum daha alıyorum ve sonra bardağı yakındaki bir masaya bırakıyorum, böylece onu yudumlamıyorum.

Tank bardağını benimkinin yanına koyuyor ve o an gerilimle çatırıyor.

Cesaretimi toplayıp gözlerimi kaldırdığımda beni inceliyordu. Yavaşça elini kaldırıyor, saçlarımın arasından geçiriyor, başımın arkasını tutuyor ve yüzümü onun yakışıklı bakacak şekilde eğiyor.

Başka bir adam gerilimi azaltmak için kendini küçümseyen bir şeyler söyleyebilirdi. Ama Tank öyle değil. Bana beklenti dolu bir bakışla bakıyor. İzin istemiyor. Sadece başını eğiyor, ta ki ağzı boynumla omzumun yeri bulana kadar. Sonra sert dudakları ve boğucu diliyle tenimin tadına bakıyor.

Temas anında vücudum önce ürperiyor, sonra da ısınıyor. Bu inanılmaz derecede garip görünmeli. İki dakika sohbet ettik, bir yudum şarap içtik ve şimdi boynumu emiyor. Ama Tank her zaman alternatif bir gerçekliğe sahip olmuştur - samimi dokunuşun bu toprakların ana dili olduğu yabancı bir yer.

Buranın varlığını unutmuştum ama geri dönmek güzel. Beni kendine çekip boynuma öpücükler kondururken, tıraş sabununun kokusu üzerime siniyor. Ve bedenim ne yapacağını hatırlıyor. Daha yakına eğilerek polo tişörtünü kavırıyorum ki ben bir nefes daha alamadan kaçamasın.

"şunu," diyor taparcasına öpücükler arasında.

"Ne?" Nefesim kesiliyor, çünkü yürütme işlevim onun ağzının sıcaklığı altında buharlaşmaya başlıyor.

"Gömleğim," diye . "onu. Ellerine vücudumda ihtiyacım var."

Sıradan bir dünyada kimse bana emir veremez. Tüm hayatımı bağımsızlığıma göre düzenledim. Ama burada, Tank'in dünyasında, yukarı aşağı, aşağı da yukarıdır. O daha konuşmasını bitirmeden, polo tişörtünün düğmelerini açıp çıkarıyorum.

"İşte bir kız," diye fısıldıyor ve bu övgü kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Ve şimdi Tank'in göğsüyle yeniden tanışıyoruz. Ellerim karın kaslarının çıkıntıları üzerinde kayıyor ve daha fazla keşfetmek için tam yerleşiyordum ki çenemi ağzıma bir öpücük konduruyor.

Hala şaşkınlık içindeyim. Ne de olsa biri beni böylesine kolay bir küstahlıkla öpmeyeli dokuz yıl olmuştu. Yirmi bir yaşına bastığım o gecede de durum aynıydı. İlk öpücüğü cesurluğuyla beni hayrete düşürmüştü.

Ama sonra sert dudakları ağzıma karşı yumuşuyor ve ben daha fazlasını için geri bastırmaya başlıyorum. *Oh, doğru ya. Bu adam öpüşme konusunda siyah kuşak sahibi.* Beni yaklaştırmak için başını eğiyor ve ben de daha önce hep yaptığım gibi ona açılıyorum. Beni tadarken dili benimkine sürtünüyor.

Birdenbire yeniden yirmi bir yaşına girdim ve Tank'in dilinin ağzıma girmesiyle kendimden geçtim. Aynen böyle oldu. Kırmızı şarap, ardından bir otel odasında ani öpüşmeler. Güçlü kolları belimi sarıyor, beni içine çekiyor. Kıçımda geniş bir avuç, beni onun sütununa yaklaştırıyor

ereksiyon.

Ben de . Ona karşı koymaya çalışmıyorum. Karşı koymam için bir neden düşünemiyorum. Hiç düşünemiyorum.

Öpücüğü derinleştiriyor ve daha talepkâr oluyor. Zavallı küçük bedenim hiçbir savunma yapmıyor. Ona karşı eriyorum. Başım huzurlu bir durgunlukla dolu. Burada, bu sessiz yerde, dudaklarım kenetli ve nefesim tanıdığım en iyi aşıkla senkronize şekilde kalmaktan son derece memnunum.

Ama sonunda öpüşmemizi kesiyor ve beni kaldırıyor.

Ayaklarım yerden kesilirken "Tank," diye fısıldıyorum. Bu mantıklı olmak için son şansım.

"Evet," diye homurdanıyor ve beni yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru taşıyor.

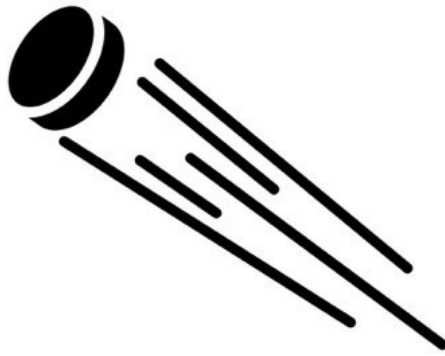
"Ne yapıyoruz biz?"

Bir an cevap vermiyor, muhtemelen yirmi bir yaşındakinden birkaç kilo daha ağır olduğum ve konsantre olması gerektiği için. Beni yatağa bırakıyor ve soruyu yanıtlıyor. "Her zaman yaptığım şey, Bess. Sadece neler bakıyorum."

Yanımdaki yatağa yerleşiyor, kabaran göğsümü ve elbisemin kalçalarımın nasıl oturduğunu inceliyor. Üzerime eğilirken vücudu esniyor - yoğun fiziksel kondisyonun yanı sıra genetik şansın cömert bir yardımı ile şekillenmiş.

Bu soruyu neden sorduğumu da .

ALTI

Mağara Adamı İş Başında

Bir yıl boyunca neredeyse aç kaldıktan sonra elime bir tabak dolusu yemek tutuşturulması gibi. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Yatakta geziniyorum, eğiliyorum ve dik meme uçlarından birini ağzıma alıyorum.

"Oh, Tank," diye inleyerek yataktan kalktı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi.

Bu ses beni *acıttı*. Adımı en son ne zaman bir inilti olarak duyduğumu bile hatırlamıyorum. öperken, dilimi diğer mükemmel etrafında döndürürken, çakıllı ucunu dilime götürürken şimdi titriyorum.

Sikim bir boru gibi sertleşmiş, ben vücudunu yalayıp öperken ve kemirirken yatağa doğru ağır ağır sallanıyordu. Titreyen ellerimle bacaklarını ayırıyorum ve sonra ağzımı kararsızca amının üzerine bırakıyorum. Adımı tekrar haykırıyor ve ben dilimde tadıyla ve saçlarımdaki ellerinin çekişiyle sarhoş oluyorum.

İhtiyacım olduğunu unuttuğum her şey bu. Yüzümü kalçalarının arasına gömüyorum, bacaklarını kavrarken kendimi kaybediyorum ve dilimi onun kaygan sıcaklığına doğru kaydırıyorum, ta ki o titreyip adımı haykırana kadar.

Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yok. Yıllardır böyle bir arzu hissetmemiştim.

Yıllardır

Yıllardır *istediğim*.

Daha fazla dayanamadığımda, aç ve çaresiz bedenimi onunkinin üzerine kaldırıyorum. Kalçalarını kavriyorum, tereddüt edersem ikimizin de çok fazla düşüneceğini biliyorum. Onun sıkı sıcaklığının içine kayıyorum, çenem ani, dayanılmaz cennete karşı sıkılıyor. Keskin ve uyumlu bir şekilde nefes alıyoruz.

Dirseklerime dayanarak Bess'e bakıyorum. Sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi bana bakıyor, nefesi hızlı ve sıcak bir şekilde yüzüme çarpıyor. İkimiz de şansımıza inanamıyormuş gibi birbirimize göz kırptırıyoruz.

Bess ile tekrar burada olmak? Mucizevi. Bu anın tüm samimi, tanıdık detayları beni şaşkına . Saçlarının tenime değen dokusu aynı. Göğsünde hâlâ çiller var ve her öpmek istiyorum. Kolunun iç tarafında hâlâ garip, yuvarlak bir yara izi var.

Yüzündeki o ifade en büyük mucize olsa da. O da en az kadar şaşkın. Şu anda dünyanın en çılgın, en şanslı iki insanıyız. Ve bu beni vahşi hissettiriyor.

"Sıkı tutunun," diye homurdanıyorum mağara adamı gibi. "Zorlu bir yolculuk olacak."

Nefes nefese, gözleri hâlâ benimkilere kilitli, Bess uzanıp omuzlarımı kavradı. Ve sonunda kendimi . Kalçalarım kendi iradesiyle geri çekildi ve hareket etmeye başladım.

Bu, tadını çıkarmayı hak eden bir an. Ama ikimizin de yavaş gitmemize imkan yok. Saniyeler içinde hızımı artırıyorum, ta ki bir damızlık at gibi itmeye başlayana kadar - incelikten çok güç. Ağzlarımız birleşiyor, dişlerimiz birbirine vuruyor ve dillerimiz birbirine dolanıyor. Kaba ve zarif değil ama hiç şu an olduğum kadar canlı olmamıştım.

Son dokuz yıl hiç yaşanmadı. Sadece sıcaklık ve Bess'in dizlerinin istekli kalçalarıma kenetlenmesi var. Tadı kırmızı şarap, seks ve hayatım boyunca istediğim her şey gibi.

O da aynı , bana karşı geriliyor, göğüsleri , kalçaları benimkiyle buluşmak kalkıyor. Derin, aç bir nefes alıyor ve sonra bana tam olarak ihtiyacım olan şeyi veriyor - yüksek, inleyen bir inilti, ardından amının kaya gibi sert horozumun etrafındaki açıklayıcı sıkması.

Beni bitiren de bu, Bess'i boşaltmanın verdiği mutlak haz. Taşaklarım sıkılaşıyor ve kendimi onun titreyen bedenine bırakırken parlak, enerjik bir sevinç dalgası yaşıyorum. Bir kez. İki kez. Kahretsin, kendimi için son bir sert itişe ihtiyacım var. Ve sonra terli ölü bir adam gibi yığılıp kalıyorum, vücudunun yarısından yatağa doğru kayıyorum.

"Vay ," diye nefes nefese kaldım. Yorgun bir kıkırdama çıkardım.

"anasını," diye , göğsü yüz metre koşmuş gibi kalkıyor.

Beynim parazitlerle dolu. Gözlerimi kapatıp Bess'in tenini gülümsüyorum, kalbinin avucumun altındaki ritminin tadını çıkarıyorum.

"Tank," diye fısıldıyor Bess, ben daha konuşmaya hazır olmadan. "Hmm?"

"Boşandığınızı duyduğuma üzüldüğümü söylemek için kötü bir zaman mı?"

Benden bir kahkaha havlaması kaçıyor. " zamanki gibi iyi bir zaman." Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Başımı çevirip pembe yanaklı yüzüne bakıyorum. "Şu anda kendini suçlu hissetmiyorsun, değil mi? Eğer , hissetme."

"Tamam," diyor, sesi emin değilmiş gibi geliyor.

"Gerçekten, yapma," diye tekrarlıyorum. "Şu anda buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin." Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. Oda sadece dışarıdaki şehir ışıklarıyla aydınlanıyor, ama gözlerindeki belirsizliği görmek için yeterli.

"Hayatını daha karmaşık hale getirmeyi asla istemem," diyor yumuşak bir sesle.

"Mümkün değil," diye ısrar ediyorum. Az önce bana verdiği hediyenin büyüklüğünü bilmiyor. *Yıllardır* bana kızmayan bir kadınla yatağa girmemiştim. Bedenimi zevk için kullanmanın nasıl bir his olduğunu bile unutmuştum. Ama tüm bunları ona açıklayamam. Az önce yaşadığımız parlak, ışıltılı anı mahvetmeyeceğim. "Lütfen beni şu anda boşanmam hakkında konuşurma."

"Tamam," diyor gülümseyerek. "Özür dilerim."

Başımı sallayıp tekrar yastığa koyuyorum, onu her konuda affetmeye hazırım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii. istersen."

"Neden beni daha önce hayal ettin? New York için oynadığım zaman. Beni öylece bıraktın ve ben nedenini asla bilemedim."

Bir an sessiz kaldı. Ve sonra soruyor, "Dokuz yıl sonra, bunun bir önemi var mı?"

"Sanırım değil." Umurumda değilmiş gibi omuz . "Her zaman merak etmişimdir. Ama bana bir açıklama borçlu değilsin."

İç çekiyor. "Yirmi bir yaşındaydım, Tank. Gençtim, acemiymdim ve hayatımı mahvetmekten korkuyordum." "Anlıyorum," diyorum hemen. "O zamanlar pek de iyi bir av değildim." Hokeyi ilk sıraya koyardım.

"Hayır, anlamıyorsun," diye karşı çıkıyor. "Bir kızdan açıklama sonra da sözünü kesme."

"Tamam. Özür dilerim. edin."

"Bu gerçekten utanç verici," diye fısıldıyor. "Dokuz yıl sonra, hala bunu hoşlanmıyorum. Ama işte bir şey oldu."

"Hey." Elimi pürüzsüz karnının ortasına koydum. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, sorun değil." Başını omzuma yasladı. "Jane Pines'ı hatırlıyor musun? Golfçüler ve tenisçilerle ilgilenirdi."

"Elbette." O Kassman'ın ortağıydı. "Şirketten ayrıldı, değil mi? Ama sanırım hâlâ bu işin içinde."

"Evet. Dokuz yıl önce beni ofisine çağırırdı." Bess derin bir nefes aldı. "Bana seninle benim hakkımda dedikodular olduğunu söyledi."

Başımı tekrar yastıktan kaldırıyorum. "Bir bok yok mu? Senin hakkında konuşmadım. Benden yapmamamı istedin.

için."

Şimdi de sanki önemli değilmiş gibi omuz silkme sırası onda. Ama ben öyle olduğunu hissediyorum.

"Bilmiyorum.

kim konuştu. Ama o kadar dikkatli değildik. Diğer oyuncularla birlikte bir daire kiralamıştınız, değil mi? Bazen ben aradığımda sabit hattı açıyorlardı."

Hay aksi. Bess'in iş yerinde başının derde girebileceği hiç aklıma gelmemişti. "Pines sana ne söyledi? Beni sıcak bir patates gibi bırakman gerektiğini mi söyledi?"

"Bana sporcularla yatarsam itibarımın yerle bir olacağını söyledi. Kimse beni ciddiye almazmış. Bu sektördeki kadınlar için aynı şey geçerli değil. Tam olarak söylediği şeydi: 'Seviştiği adamdan para alan bir kadına ne denir? Ona fahişe denir.'"

"Tanrım," diye tısladım. "Bu çok sert. Sen *benim* menajerim değilsin ki."

"Oh, lütfen. Patronum senin menajerindi. Pines'ın haklı olduğunu biliyordum."

Oda karanlık ve utancından kızardığını neredeyse hissedebiliyorum. Ve bu onun adına beni .

"Haklı *değildi*," diye alay ettim. "Sana bu şekilde ders vermek ona düşmezdi."

"Öyle değil miydi?" diye itiraz ediyor. "Bunu duymak hoşuma gitmedi ama bana bir iyilik yaptı. O ünü istemiyordum Tank. Ciddiye alınmaya ihtiyacım vardı. İşte bu yüzden sana artık seni göremeyecek kadar meşgul olduğumu söyledim. Eğer bu bir fırça gibi göründüyse, özür dilerim."

"Açıklayabilirdin. Anlardım." Bu sözleri söylerken bile doğru olup olmadıklarını merak ediyorum. Yirmi üç yaşında kibirli küçük bir pisliktim.

"*Çok* utanmıştım," diye fısıldıyor. "Ve çok gençtim. Ve hayal edebileceğinizden çok daha toydum. Bu benim ilk gerçek işimdi ve iyi yapmam gerekiyordu. Ben sadece..."

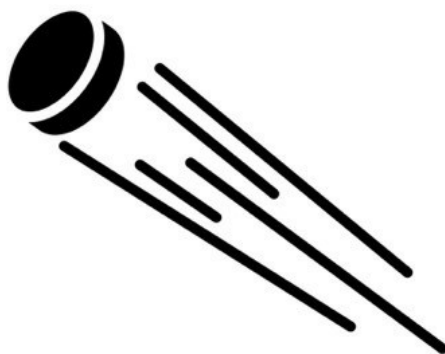
"Pekâlâ. Şimdi endişelenme. O muhteşem tekrar performansından sonra olmaz." Eğildim ve onu çabucak öptüm.

Gülüyor ve karnı kalçama çarparak titriyor. "Şarap kadehlerimizi bulayım mı?"

"Şu anda bir duşa çok ihtiyacım var."

"Bu iyi bir fikir," diyorum bacaklarımı yataktan aşağı sallayarak. "Bu doğru gel."

YEDİ

Ayın Çalışanı

Genelde böyle yaptığım yalnız duş almayı BEKLİYORDUM. Olanları sindirmek ve oyun yüzümü tekrar takınmak için bir dakikaya ihtiyacım var.

Ama Tank ılık çalarak ve çırılçıplak beni duş kabinine kadar takip ediyor. Bir düğmeyi çeviriyor ve büyük bir pizza büyüklüğündeki lüks duş başlığından su yağmaya başlıyor. Sonra Tank beni ılık spreyin altına çekiyor ve tekrar öpüyor.

Oyun yüzüm muhtemelen sonsuza dek yok oldu. Kim bu adamın sert vücudunun altında bir akşam geçirip öpücüklerini içebilir ve sonrasında rasyonel görünmeyi başarabilir? Ben değil, orası kesin.

Bu gece çok dikkatsiz davrandım. Ana kuralımı ihlal ettim. Oyuncularla yatmak yok. Ve adam hala evli, en azından kağıt üzerinde. Bunu kimse bilmemeli.

Sabunu sırtımdan yukarı kaydırırken ve boynumu öperken elleri şefkatli. Biliyorum, ben sadece onun ribaund kızıyım. Bu gece bir tesadüf, şansın ve anıların bize getirdiği fantastik bir an. İkimiz de biraz hüznü ve kaybolmuş hissediyoruz, değil mi?

Beni fayans duvara doğru itiyor ve ağzımın içine doğru iç çekiyor. "Bu gece tam da ihtiyacım olan şeysin," diye fısıldıyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Doğum günün kutlu olsun."

Kalbim kabarıyor. Ben de onu öpüyorum, çünkü sürdüğü sürece bunun tadını çıkarmamak suç olurdu. Bu, Tank ve benim ara sıra yaşadığımız o tuhaf dünyaya son, kısa yolculuk olacak. Bedenlerin zevk için yaratıldığı ve hiçbir kuralın geçerli olmadığı bir yere.

İki saat sonra irkilerek uyanıyorum, nemli saçlarım yastığa çarpıyor. Tank yanımda usulca horluyor. Dışarıda gökyüzü Brooklyn'in hiç olmadığı kadar karanlık. Komodinin üzerindeki saat 1:18'i gösteriyor. Gerçi otel saatleri genellikle .

Panikle yataktan kaydım. Tank beni duşta tekrar becerdikten sonra yığıldığı yerden kıpırdamıyor. Otuz iki yaşında ve bir üniversite öğrencisinin cinsel dayanıklılığına sahip. Bu nasıl adil olabilir?

Yerde buruşmuş külotumu bulup üzerime . Sonra elbisemi silkeleyip içine giriyorum ve geldiğince fermuarını çekmek için uzanıyorum. Vücudum mümkün olan en iyi şekilde kullanılmış gibi hissediyor ama muhtemelen bir felaket gibi görünüyorum. Daha da kötüsü, kardeşim muhtemelen şu anda daireme girmiş, nerede olduğumu merak ediyordu.

Sandaletlerimi alıp parmak uçlarımda oturma odasına gidiyorum ve orada el çantamı geri alıyorum. Telefonum

sabah biri yirmi geçe olduğunu doğruluyor.

Saat 12:01'de Eric Bayer'den bir mesaj aldım. ***Doğum günün kutlu olsun! Bunu ilk söyleyen ben miyim? Ne kazandım?***

O ilk değil ama bunu asla kabul etmeyeceğim. ***Teğekkr . Ayın elemanı sensin. Duvar plakentiniz geliyor. Hala barda mısın?***

Gönder tuğuna bastıktan hemen sonra sandaletlerimi giyip kapıdan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan olabildiğince yumuğak bir ėekilde kapatıyorum. ***İyi geceler, Tank.*** Otuzuncu yağ günümün erken saatlerinde utanç yryğ yapmak biraz gln geliyor. Ama iğte buradayız.

Eric ben asansrdeyken cevap veriyor. ***Hala meyhanedeyim! Dartta kazanıyorum, çünkü Heidi çoktan eve gitti.***

Tebrikler, cevap veriyorum. ***Kardeğimin hâlâ sizinle olma ihtimali var mı?***

Evet. Dave gideceğini söyledi ama hâlâ kapının yanında Beaconla konuğuyor. Onu yakalamamı ister misin?

Hayır, aceleyle mesaj attım. ***Sadece onu kontrol ediyordum. İyi geceler!***

Asansör kapıları lobiye dalıp döner uçarak çıkıyorum ve elimi havaya . Bir taksi ve kaldırımında duruyor. ***Teėekkrlər, taksi tanrıları.***

Kapıyı açıp içeri atlıyorum. ėofre, "Water Sokağı'nda iki yirmi yedi numara," diyorum. "On dakika içinde oraya varırsak senin için on dolar bahėiė var."

Hicks Caddesi'ndeki taverna - hokey oyuncularının takıldığı yer - burası ile dairem arasında. Ama Dave Beacon'la birkaç dakika daha takılırsa, onu eve bırakabilirim. Ve hava o kadar güzel ki yürümeye karar verebilir.

Telefonum Eric'ten gelen yeni bir mesajla titriyor. ***sen? Neden?*** Cevap veriyorum, paranoyakça.

Sadece merak ettim, diye cevap veriyor. ***Sanki kardeğini eve bırakmaya alığıyormuğsun gibi.***

Ah canım. Eric'i içe aldım çünkü keskin bir zekası ve harika sezgileri var. ėimdi bu bir hata gibi geliyor. ***Bu konuğmayı yaptığımızı unutursan yılın geri kalanında Ayın Elemanı olabilirsin.***

Harika. Bu plaketi görmek için sabırsızlanıyorum.

ėofr Jay Caddesi'nde uçarken homurdanıyorum. Bu saatte trafik o kadar az ki, sanırım o.

ıkıp gitti, bir dakika sonra yeni bir mesaj geldi.

"Lanet olsun!" Gıcırđıyorum ve ėofr ėaėkınlıkla bağını çeviriyor. " yok!" Ona söyledim. "Sadece geç kaldım sokağa çıkma yasağım."

Silahı ateğledi.

 kat merdiveni hiç bu kadar hızlı ıkmamığtım. Anahtarı çevirdiğimde kapımın altından gelen bir ığık ėeridi yok. ***Evet.***

İçeri giriyorum ve mutlu bir ėekilde evin boğ olduğunu fark ediyorum. Bir lamba yatak odama geçiyorum ve elbisemin fermuarını açmaya alığırken maymun gibi zıplıyorum. Üzerime eski bir Detroit Tigers tiğrt ve uyk u ėortu . Sonra saımdaki birkaç düğümü çözmeye alığıyorum.

Dairenin kapısı ben döndükten en fazla  dakika sonra açılıp kapanıyor. Taksiye binmiğ olmalı.

Yavaşça yatak odanın kapısını açtım. "Dave?" Uykulu görünmeye çalışarak sesleniyorum. "Benim," diye mırıldanıyor kardeşim. "Kapıyı mı çarptım? Kahretsin."

Yatak odasından çıktım, tüm numaraları bir kenara bıraktım. Belki *kurnaz* olmama gerek yoktur, çünkü Dave çok şaşırmıştır. "Merdivenlerden sağ salim çıktın mı?"

"Çok koordineliyimdir," diyor. Ve sonra geçiriyor.

"Tamam. Pekala, hadi seni yatağa götürelim. İyi vakit geçirdin mi?" "En iyi zamanlardı.

Dartta kaybetmem dışında."

"Nedenini hayal bile edemiyorum." Kanepenin minderlerini kaldırıyorum ve çekyatı çıkarıyorum. "Biraz aspirine ne dersin?"

"Evet, lütfen. Doğum günün kutlu olsun! Sana ilk söyleyen benim, değil mi?" "Doğru," diye neşeyle yalan söyledim. *Bir numara al.* "Teşekkür."

Sonraki birkaç dakikayı çarşafı silkeleyerek ve yatağı toplamasına yardım ederek geçiriyorum. Kafamı kaldırdığımda beni izliyordu. "Biraz geç değil mi?" diye soruyor aniden. "Uyumuyor muydun?"

"de değil," diyorum kayıtsızca. "Partiden sonra rastgele bir adamla çıplak bir sefahat gecesinden eve yeni döndüm."

Dave bir kahkaha atar. "Çok komiksin. İyi geceler, Bessie." "İyi geceler!" Ona bir yastık fırlatıyorum ve yatak odama .

On dakika sonra daire sessizdi ve ben karanlıkta yatağımda uzanıyordum. *Ne? Ne geceydi* ama. Başlangıç olarak bir elbise giymiştim. Ve andan itibaren işler daha da garipleşti. *Mark Tankiewicz ile yine doğum günü seksi yapmıştım. İki kez.* İnanılır gibi değil.

Acaba uyanacak ve "*Ben ne yaptım?*" diye düşünecek mi? Prezervatif kullanmamıştı, bu sabah başına gelebilecek bir gerçek. Ben sadık bir doğum kontrol hapı kullanıcısıyım ama Tank bunu bilmiyor. Yarın bir noktada bekâr bir erkeğin bu tür dikkatli olması gerektiğini hatırlayacak ve paniğe kapılacak. Yüzünü iki eliyle kavradığını ve *Evde Tek Başına* filmine yakışır bir çılgık hayal edebiliyorum.

Bu konuda korkacak bir şeyi yok. Bebek ateşim olması, beni sevmeyen bir adamdan çocuk kadar aptal olduğum anlamına gelmez.

gece tam da ihtiyacım olan şeysin, demişti. Bu ifadenin geçici olduğuna dikkat edin.

Yine de bunu duymak beni heyecanlandırdı. Ama kendimi kandırmayacağım. Oyuncularla yatmak hâlâ yaptığım bir şey değil ve karısı tarafından terk edilmiş bir adam uzun süreli bir kız arkadaş aramıyor. Yani daha fazlasını hayal etmenin bir anlamı yok

Yan dönüyorum, tatmin olmuş bir iç çekiyorum ve bu gece için pişmanlık duymayacağıma dair kendimle bir anlaşma yapıyorum. En azından çok fazla değil. Bunu yirmili yaşlarımdan son, anlamsız eğlencesi olarak göreceğim. Yeni bir on yıla giriyorum. Artık farklı şeylere ihtiyacım var.

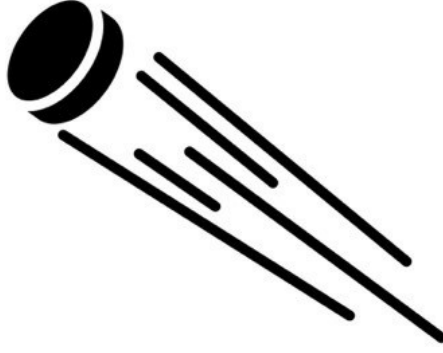
Bu nedenle geçen hafta zamanımı renklerle kodlanmış bölümleri ve ayrıntılı bir taslağı olan bir kişisel yaşam planı hazırlamakla geçirdim. İlk bölümün başlığı: "Flört." Denemem gereken uygulamalar için eylem adımları ve beni gelecek hakkında ciddileşmeye hazır olabilecek otuz yaşındaki erkeklerle tanıştıracak arkadaşların bir listesi var.

Başka hedeflerim de var. Arkadaşlarımla daha fazla zaman geçirmek. Ailemle daha fazla zaman geçirmek.

Brooklyn'e hayatımı değiştirmek için taşınmıştım ve bu geceki macera hedeflerimi pek de ilerletmedi. Yine de Tank özel biri. Ve şimdi onu sadece anılarımda büyütmediğimi biliyorum, çünkü *vay* canına, adam gerçekten yetenekli. Yetenekli ama ulaşılmaz.

Yine de eğlenceliydi. Bunu inkar edemem.

SEKİZ

Beni hatırladın mı?

Tank: Hey Bess! Umarım bu hala doğru numaradır. Beni hatırladın mı? Geçen gece otel odasından kaçtığın adamım ben. Otuz birinci yılınızın iyi bir başlangıç olması dileğiyle. -T

Bess: Kimsiniz? Beni başkasıyla karıştırmış olmalısınız. Ben otel odalarından gizlice çıkmam. Başım dik, buruşuk elbisem ve ıslak seks saçlarımla zarifçe yürürüm.

Tank: Benim hatam. Ama düzgün bir veda etmek isterdim. Aynı eyalette sık bulunmuyoruz.

Bess: Şaşırabilirsin. Ama seni riskini göze alamazdım. Ne de olsa odana geldikten yaklaşık dört dakika sonra beni soydun. Yani "uygun bir vedanın" senin için ne anlama gelebileceğini bilmiyorum. Kısıtlama, muhtemelen. Ve güvenli bir kelime.

Tank: Kulağa doğru geliyor. Bir dahaki sefere o zaman.

Bess: Bir dahaki sefer olmayacak. değil. Ama ben oyuncu değilim. Tank: Kanıtlar gösteriyor ki bazen . Özellikle de bu.

Bess: Hayır, gerçekten. Dokuz yıl boyunca değil. Pine'ın tavsiyesine uydum ve asla uymadım. Sen benim tek . Asla.

Tank: Vay canına, tatlım. Gururum okşandı.

Bess: Olmalısın. Sen benim kriptonitimsin.

Tank: Hey, ben bir parça uzaylı mineralinden çok daha yetenekliyim. Süpermen duşta adımı haykırdı mı? Yani tekrar yapmamak için bir sebep yok. Sayınız bile. Yine de kariyerinde tek bir hata yapmış olacaksın. Eğer kendini Brooklyn'de bulursan, yapmaya devam edebileceğin bir hata olmaktan mutluluk duyarım.

Bess: Bir kızı nasıl satacağını gerçekten biliyorsun. Tank: Neredesin sen?

Bess: Detroit. Kötü sarsılmış bir çaylakla konuşmak zorunda kaldım. Tank: Ouch. İyileşecek mi?

Bess: Evet, kafasını kışından çıkardığım küçük bir cerrahi işlemden sonra. Bu dahi tedavi prosedürüne uymuyordu çünkü oynamak istiyordu.

Tank: Aw. Zavallı çocuk. Değerini kanıtlamak istiyor.

Bess: Beyin hasarıyla değerini kanıtlayamaz. Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sen nasılsın? mi? Tank: Harika. Yeni takımım benden nefret ediyor. Cumartesi günü golf turnuvasında hepsini yenerek durumu daha da kötüleştirdim. Şimdi beni bir kovada boğmak istiyorlar. Bir gün bunların hepsi komik görünecek, değil mi?

Bess: Özür dilerim. Ticaret çok zor.

Tank: Bana ajanlık yapma, Bess. Ben koca . Bana moral konuşması yapmana gerek yok. Yine de sakso çekeceğim.

Bess: Yapamam. Bunu konuşmuştuk. Ve bütün çocukların ajana ihtiyacı vardır. En bile. Tank. O da öyle dedi.

Bess: [Moral konuşmasına ihtiyacı olan birine benziyorsun. Kassman nerede? Kendisi veriyor olmalı. Şahsen.

Tank: Her sabah e-posta gönderiyor. Şu sadece yarı zamanlı çalışıyor.

Bess: ????? Yarı zamanlı mı? Henry bu kelimeleri bile bilmiyor. Ve WTF? E-posta mı? Sana bir daire bulmalı. Kaldığın otel antrenman tesisinden çok uzakta. Seni şehir merkezinde tutarlarsa çocuklarla asla bağ kuramazsın.

Tank: Elbette. Daha sonra yatıya kalacağız. Ve yastık savaşı. Castro saçımı öreceksin ve Trevi ayak tırnaklarımı boyayacak.

Bess: [Eyeroll emoji.]

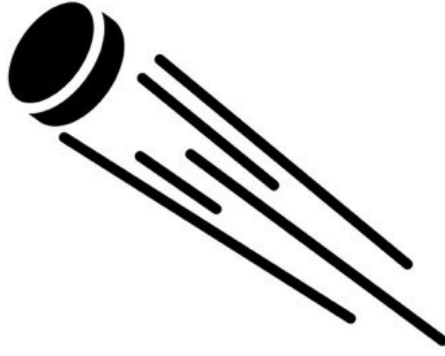
Tank: Ama yatıya kalabiliriz. Sen ve ben. Gelecek ay Detroit'le oynuyoruz. Sen ve ben gizli bir buluşma yapabiliriz.

Bess: Hayal kurmaya devam et, Tank.

Tank: Oh yapacağım. İyi geceler, seksi

şey. Bess: İyi geceler.

DOKUZ

Ama Sen Bir Kadınsın

BESS

Ekim

"TÜM MANİKÜR istasyonları ön tarafta," diyor Rebecca, kolunu dükkânın vitrinlerine doğru uzatarak. "Bu bölüm temelde bitti."

"Muhteşem," diyorum, parlak yastıkları olan L şeklindeki uzun kanepeye bakarak. "Bu da harika bir tablo." Pencerelelerin , üzerine renkli kanatlar çizilmiş tuğla bir duvar var.

"Bu Instagram fotoğrafları için. Şarap barı şurada olacak." Rebecca karşı duvarı işaret ediyor. "Ve pedikür alanı arkada. Her iki tarafta dörder tane olmak üzere sekiz istasyonumuz olacak. Ve özel partiler için sürgülü bir bölücü."

"Özel partiler," diye . Bir manikür salonunda parti yapmak asla aklıma gelmezdi.

Belki de öyle olmalı. Beş yıllık planımın ikinci bölümü "Kadın Arkadaşlıklarını Beslemek" başlığını taşıyor. Son yıllarda tüm enerjimi işime için acı çeken sadece aşk hayatım değil. Spor yönetimi alanında çok fazla kadın yok. Arkadaşlarım var ama hepsi erkek.

Rebecca ve Georgia bir kokteyl içmek ve yarı bitmiş manikür salonuna bir göz atmak için benimle buluşmak istediklerinde hemen kabul ettim.

"Kim margarita ister?" diye soruyor Georgia. Salonun yeni pırıl pırıl taş tezgahında tekila, limon suyu ve şeker var ve bir çalkalayıcıya bir torbadan buz dolduruyor.

"Varım!" Becca'nın eli havaya fırlar.

"Ben de bir tane isterim," diye ekliyorum. "Ama küçük bir tane. Yedi buçukta bir randevum var ve muhtemelen sarhoş gelmemeliyim."

Georgia çalkalayıcıyı bir gümbürtüyle yere bırakıyor ve küçük bir çığlık atıyor. "*Kiminle* randevu? Bu çok heyecan verici."

"O kadar da *heyecan verici* değil," diye çitlendim. "*Gelecek vaat edip* etmediğini bile bilmiyorum. İnternet randevuları beni biraz korkutuyor. O yüzden sürüden en zararsız adamı seçtim."

"Adı ne?" Becca soruyor. "Bir isimle çok şey öğrenebilirsiniz." "Brian."

"Peki yaşamak için ne yapıyor?"

"Karmaşık ve finansal bir şey."

"Ah," diyorlar aynı anda. "Evet, bir finansçı seni asla öldürmez," diye katılıyor Georgia. "Yani bu onun için iyi bir şey."

"Öyle diyorsun," diyor Becca, kanepeye çökerek. "Ama ya Tinder'da sadece bankacı gibi *davranıyorsa*? Ya gizlice bir MMA dövüşçüsüye ya da bir motosiklet çetesinin lideriye?"

"Vay canına, etrafım komplo teorisyenleriyle dolu." Gülüyorum. "Eric de aynı şeyi söyledi." Aslında bir tanışmaktan heyecan duyacağımdan bahsetmiyorum. Ringin içindeki taktikler hakkında aklını alırdım.

"Eric randevunuzu biliyor mu?" Georgia soruyor. "Bu çok tatlı."

"Evet, nereye ve kiminle gittiğimi bilecek birine ihtiyacım vardı. Ama bu gece ikinizle görüşeceğimi bilseydim, onu bu işe ."

Kendinize not: Kız arkadaşlarınıza flört anlatmak, iş ortağınıza anlatmaktan daha az utanç vericidir.

"iki randevu!" diye bağırıyordu.

"Diğer olay hakkında konuşmuyoruz," diye hatırlattım ona. "Sakın beni

Plak," dedim, duvara astığım ve üzerinde *Her Ay Ayın Çalışanı* yazan fotoğrafı göstererek.

Bana arsızca bir selam verdi. Erkek arkadaşlarım gerçekten birinci sınıftır.

"Bu Brian'ı kahve içerken mi inceliyorsun?" Becca soruyor. "Yoksa doğrudan yemeğe mi gittiniz?" "Akşam yemeği," diye itiraf ediyorum. "Herkes yemekle daha keyifli, değil mi? Güzel bir tabak yediğim sürece her şey için heyecanlanabilirim." En azından ben kendime böyle söylüyorum.

Becca yanındaki koltuğa vurarak, "Tırnaklarını yapmaya başlasak iyi olur," diyor. "Buraya gel." "Ne?" Yarı bitmiş dükkâna şöyle bir bakıyorum. "Açılmanız bir ay daha sürmeyecek mi?" "Bu onu daha önce hiç durdurmadı," diyor Georgia, kokteyl çalkalayıcısını sıkıca kapattıktan sonra sallayarak.

Becca kanepenin üzerindeki büyük bir takım kutusunu kaldırıyor ve üstünü açıyor. "Bu güzel üstle uyumlu şarap rengi bir cilaya ne dersin?"

"Ama tırnaklarımı nasıl boyayacağımı bilmiyorum." Ve bu konuda biraz kompleksim var. Kendimi ucube gibi hissetmeme neden olan kızsalsı şeylerden biri. "Annesiz büyüdüğünüzde, asla öğrenemeyeceğiniz bazı beceriler . Üniversiteye kadar topuklu ayakkabı giymeyi hiç denemedim. Makyaj yapma becerim de zayıf. Ve yemek yapamıyorum. Hem de hiç."

Georgia üç içki doldururken kaldırıyor ve yüz ifadesinde anlayışlı bir ifade var. "Ben de aynı kulübün bir üyesiyim. Bazen gerçekten kafamı karıştırıyor."

"Gerçekten mi?" Gıcırđıyorum. Şimdi kendimi biraz aptal gibi hissediyorum, çünkü etrafta annesi olmayan sürü kadın olduğunu unutuyorum.

"Evet. Leo yakında çocuk sahibi olmak istiyor," diyor ve bardaklardan birini dolduruyor. "Ben de istiyorum. Ama bir yanımda ne yapacağımı bilip bilmediğimi merak ediyor."

"Kimse ne yapacağını bilmiyor," Becca. "Eğlencenin yarısı da bu. Yani kız kardeşim ve onun erkek çocuğı sevgilisi yaşayan en bilgisiz insanlar. Ve çocukları iyi durumda." Yanına oturmam için bana el sallıyor. "Ellerini bu havlunun üzerine koy. Tırnak yiyen biri , değil mi?"

"Asla olmaz." Ona ellerimi gösteriyorum ve o da incelemek için birini tutuyor.

Georgia diğer elime bir içki koydu. "Bebek sahibi olmak için bir ön koşul olmadığını biliyorum. Ve Leo *gelmiş geçmiş* en iyi baba olacak." Bunu düşününce gülümsüyor. Nedenini çok iyi anlıyorum, kocası çok tatlı biri. "Ama de endişeleniyorum. Ben annemi altı yaş kaybettim. Sen kaç yaşındaydın?" diye soruyor.

"Neredeyse iki. Annem henüz havalı bir şey değilken aşırı dozda uyuşturucudan öldü." Bunu daha önce de birçok kez aynı ses tonuyla söyledim. Ama Georgia'nın yumuşak ifadesinden anladığım kadarıyla beni anlıyor. "Gerçekten tırnaklarımı boyayacak mısın?" Rebecca'ya soruyorum. "Umarım bu iyiliğe karşılık veremeyeceğimi biliyorsundur. Tabii yeni yürümeye başlayan bir çocuk yapmış gibi görünmesini istemiyorsan."

"Merak etme," diyor Becca, berrak bir şişeyi sallayarak. "Başkasının benimkini yapmasına izin vermeyecek kadar otoriterim."

Georgia omuz silkerek "Bu doğru," diyor. "Şerefe, hanımlar!" Kadehini kaldırıyor. "Manikürlere ve margaritalara."

Bardakları birbirine değdiriyoruz ve ben limonlu güzellikten bir yudum alıyorum.

"Umarım bu randevu dünyanı sarsar," diyor Becca tırnaklarımdan birinin cilasını okşarken. "Sihir beklemiyorum," diye ısrar ediyorum. "Ama bir yerden başlamam gerekiyor. Benim gibi olan erkeklerle tanışmalıyım.

bir ilişkiyle ilgileniyorum."

"Ama sadece seksi olurlarsa," diye ekliyor Rebecca. "Yani ben bekar, seksi ineklerin var olduğunu canlı kanıtıyım. Biriyle evlendim."

"Evet," diyorum iç çekerek. "Yine de almış olabilirsin. Bir uyumsuzluk olduğunu hissediyorum

ve ilişki isteyen erkekler arasında."

"Hey," diyor Becca fırçayı serçe tırnağımın üzerinde gezdirirken. "İç çekiş de neyin nesi? Unutmaya seksini biri mi var?"

"Biri vardı. Uzun zaman önce," diye . Onlara Tank'ten bahsedemem, çünkü bu iki kadın da şu anda onunla çalışıyor. Ben dedikoducu .

Gerçi herkes öyle görünüyor. Geçen ayki aramızdan sonra dayanamayıp internette onun ticaretiyle ilgili haberleri araştırdım. Umduğumdan çok daha fazlasını buldum. Tank, yardımcı kaptanını mı yumruklamış? Kariyer katilinden bahsediyoruz. Eğer sporcularımdan biri bunu yapsaydı, oraya uçar ve kışına tekneyi ben basardım.

Dedikodu paçavralarına inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Bu yüzden gerçekte ne olduğunu tahmin etmek imkansız.

Ve bu konuda spekülasyon yapmak beni suçlu hissettiriyor. Tank bana karşı hep iyi oldu.

Onu düşünmeyi bırakmanın tek yolu, beni Tank seksini hissettiren ama aynı zamanda yuva kurmaya hazır erkek bulmak. istemek gerçekten çok mu fazla?

"Ooh, bu renk cilt tonuyla harika gidiyor!" Georgia pembeleşmiş parmak uçlarıma bakarak şöyle diyor. "Nasıl oluyor da Bess'e pembe oje sürüyorsun ama bana parlak renkler giydiriyorsun?"

"Bu pembe değil. Bu roze. Bluzuyla da uyumlu," diyor Becca şişenin kapağını kapatırken. "Bu gece turuncu alacaksın."

"Neden?"

"Çünkü yeni bir turuncu cilam var ve sen de benim en sevdiğim kobaysın. Otur artık ve dayağını ye."

"Buraya ne diyorsunuz ?" Georgia . "Nail Nazi mi?"

"Sanırım Colorbox Bar," diyor Becca, küçümsemeyi görmezden gelerek. "Ya da Sips and Tips. Henüz karar vermedim. Katkılarınızı bekliyoruz."

"Her ikisine de sahip olabilirsiniz," diye . "Colorbox başlığınız, Sips and Tips ise açıklayıcı alt başlığınız olabilir."

Becca hızla yukarı bakıyor. "Bu işte iyisin."

"Üniversite diplomam konuşuyor. Yönetim ve pazarlama alanlarında çift anadal yaptım."

"Kullanışlı." Becca duvardaki saate bakıyor. "Git ellerini kurutucunun altına sok, tamam mı? Birazdan finansçınızla tanışma vaktiniz gelecek." Georgia'yı boş koltuğuma oturtuyor. "Bakalım sizinle ne yapabilirim."

On beş dakika sonra beni yoluma gönderdiler. "Geç kalmayın. Ama kurtarılmaya ihtiyacın olursa bize haber ver!"

"İkinize de teşekkür ederim," diyorum, parmaklarımı manyak gibi sallayarak cilanın yeterince kurduğundan emin olmaya çalışıyorum. "Bu, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir oyun öncesi partiydi. İyi görünüyor muyum? Bu kıyafet 'Eğlenceli ama kolay lokma değil' diyor mu? ama çok da ciddi değil' diyor mu?"

"Bu kıyafet 'Benimle çıktığın için şanslısın' diyor." Georgia bana parlak bir gülümseme veriyor. "Şimdi git ve eğlen." "Denerim."

Ve deniyorum da. Randevumuz Cecconi's'de, pencereden Manhattan Köprüsü'nü gören güzel bir odada lüks bir restoranda. Brian'ın şakalarına güldüm. Ve ona kendisi hakkında sorular soruyorum, ki bu iyi bir seçim oluyor çünkü Brian'ın en sevdiği konu Brian.

"On iki yıldır türev ürünler ticareti yapıyorum. Aslında benim asıl görevim üç A dereceli GSE'lerden borçlanma senedi almak."

"GSE'ler mi?" Sanki cümledeki diğer kelimeleri anlamışım gibi sordum.

"Devlet Destekli Kuruluşlar. FreddieMac gibi. Onların borçlarını üstleniyorum, değişken faizli borçlanma ihtiyaçlarını perakendeciler için daha makul olan sabit faizli çağrılabilir borçla değiştiriyorum.

yatırımcılar. Zımnı volatilité satıyoruz ve düz getiri eğrisini dengeliyoruz."

Şarabımdan doyurucu bir yudum alıyorum ve Brian'ın çenesini belirleyen saat beş yönündeki gölgeye hayran olmaya çalışıyorum. Tek kaşını görmezden sürece oldukça yakışıklı bir adam. "Peki eğlenmek için ne?" Anlayabileceğim bir şey olmasını umuyorum.

"Git."

Göz kırpıyorum. "Nereye gideceksin?"

"Go eski bir Çin strateji oyunudur. Satrancı tic-tac-toe kadar basit gösterir. Olası yasal tahta konfigürasyonlarının sayısının evrendeki atom sayısından daha fazla olduğu tahmin edilmektedir."

"Kulağa heyecan verici geliyor. Yani, hokey maçı değil ama..." Bir kahkaha bekliyorum ama gelmiyor.

"Hokey mi?" Kaşlarını çatıyor. "İşte korkunç bir spor. Hiç cazibesini anlamıyorum."

Bir dakika, ne dedin? "Ne yaptığımı fark ettin mi?" "Yönetimle ilgili bir şey mi?"

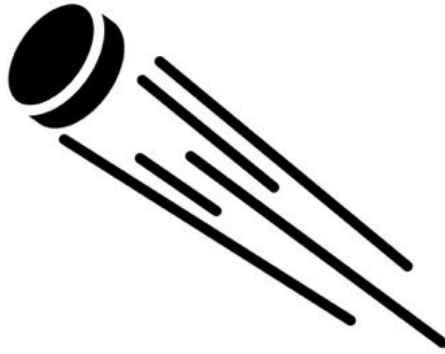
"*Spor* menajerliği," diye açıklıyorum. "Ben bir menajerim. Hokey oyuncularını için."

Sanki İbranice konuşmaya başlamışım gibi başını yana eğiyor. "Ama sen bir kadınsın."

Kafamda onun açıklamasını canlandırırken iki şey art arda oldu. Birincisi yemeğimiz geldi. Kremini mantarlı tavuk marsala ve fettuccini tabağı masaya geliyor ve bunu gördüğüme gerçekten çok seviniyorum.

İkinci şey beni daha az mutlu bir şey. Tekrar başımı kaldırdığımda Mark Tankiewicz yakındaki masada oturmuş, garsona bir menü uzatıyor ve beni izliyordu.

ON

Yine mi? Ve bir telefon almayacak mıyım?

Sanırım er ya da geç durumumu anlayacak. İtiraf ediyorum. ***Aslında, artık burada yaşıyorum. Daha önce söylemediysem özür dilerim. Ve neden telefon almadığını .***

Önce gözleri geniş bir emoji ile yanıt veriyor. Sonra şöyle yazıyor: ***Seni sinsi Pete! Adres değişikliği kartım postada kaybolmuş olmalı. Bundan daha önce bahsetmemiş olman ne garip. Sanırım adımı inletmekle meşguldün. Randevun nasıl gidiyor? Eğlenceli mi?***

Kesinlikle, yalan söylüyorum.

Gerçekten sade makarna mı sipariş etti?

Egom son mesajını görmezden gelmemi istiyor. Her neyse, Brian dondurmanın yeterli olduğuna karar verdi ve sipariş etti.

"Bana bir şey yok, teşekkürler," diyorum garsona, dondurma kulağa hoş gelse de. Buradan gerçekten çıkmam gerekiyor.

Tabii ki Brian dondurmasını çok yavaş yiyor. Bana da bir ısırık teklif ediyor ama inadına reddediyorum. Şarabımı bitiriyorum ve keşke şu an olduğumdan daha sarhoş olsaydım diyorum. Belki Pazartesi sabahı Eric randevunun nasıl geçtiğini sorduğunda tüm bunlar daha komik görünecek.

Umarım öyledir.

Bu sırada, iki masa ötede Tank, roka ve Parmigiano patates püresiyle birlikte az pişmiş New York şerit bifteğini kaldırıyor. Eti her kestiğinde ön kollarındaki kaslar esniyor. Ve her iki dakikada bir başını kaldırıp bana öyle yakıcı ve seksi bir bakış atıyor ki, muhtemelen birkaç uzak ülkede ölümle cezalandırılabilir.

Ve kafam çok karışık. Nasıl oluyor bir adamdan salya sümük etkilenirken diğeri bana hiçbir şey hissettirmiyor? Bilim, DNA'larının yüzde 99,9 oranında aynı olduğunda ısrar ediyor. Ama dostum, bu Yüzde 0,1, az pişmiş bir biftek ile sade makarna arasındaki fark gibidir. Biri ağzımı sulandırırken, diğeri sadece...

İçimi çekiyorum ve sevgilimin dondurmasını bitirmesi için dua ediyorum.

Sonunda Brian hesabı istedi. Garson hesabı getirdiğinde, Brian aynısını ben de kredi kartımı cüzdanın üstüne yerleştiriyorum.

Yavan gözlerini bana doğru kaldırdı. "Nedir bu? Tedavi ediyorum."

"Peki, teşekkür ederim," diyorum kartımı çıkarırken. Çünkü bu konuda kavga etmek istemiyorum. "Ben eski kafalı bir adamım," diyerek cüzdanı ve kartı garsona uzatıyor.

"Kariyerime şaşırdığını ifade ettiğinde bunu fark ettim." *Oops*. Ağzımdan .

Sanki şirin bir şey söylemişim gibi kıkırdıyor. "Ben erkeklerin dünyasında çalışıyorum. Bazen unutuyorum."

"Kadınların var olduğunu unuttunuz mu? Hiç kadın yok mu..." İşi hakkında söylediği tek bir kelimeyi bile hatırlamaya çalışıyorum. "...ne iş ?"

"Bir tane var," diyor. "Eskiden iki tane vardı ama o gitti ve bebekleri oldu." Sanki bu kaçınılmazmış gibi omuz silkiyor.

Garson kız çatal bıçak takımımı çoktan aldığı için şanslı, çünkü bıçaklayabilirdim. "Biliyor musun, bu çok eğlenceliydi ama gitmem gerek," diyorum sandalyemi geri iterek. "Bu güzel akşam için teşekkür ederim."

"Seni tekrar göreceğim miyim?" Brian ayağa kalkmak için sandalyesini geri iterek soruyor.

"Umarım öyledir," diye yalan söyleyerek elimi sıkmak için uzattım. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Ona kocaman bir gülümseme veriyorum ve sonra neredeyse koşarak restorandan . Kaldırıma derin, temizleyici bir nefes alıyorum. *Çene yukarı*, kendime koçluk yapıyorum. *Bay Doğru'yla ilk denemede tanışmayı bekleyemezsin*.

Aslında bu ilk deneme değildi. Birkaç ayda bir cesaretimi toplayıp birileriyle çıkıyorum ama her seferinde cesaretim kırılıyor. Yaşlandıkça yetenek havuzum daralıyor.

Bekar erkekleri NHL seçmeleri gibi görmeye başlıyorum. En iyi oyuncular çok gençken kapılıyor.

New York'un bir şeyleri yardım etmesi gerekiyordu. Burada Michigan'da olduğundan fazla bekar erkek olmalı. Ama ya hepsi Brian gibiyse?

nefes daha alıyorum ve Water Street'e doğru yürüyorum, o felaket randevuyla arama mesafe koyduğum için minnettarım. Randevum romantik olmayabilir ama Brooklyn'in manzarası öyle. Sokaklar arnavut kaldırımı, kıvrımlı pencereleri ve dev panjurlarıyla İç Savaş döneminden kalma bir deponun önünden geçiyorum. Daireme kadar yarım mil, yani on dakikalık bir yürüyüş mesafesi var. Restoranı seçtiğimde kaçıışımı planlamıştım. Bu benim ilk rodeom değil.

"Bess," diye sesleniyor Tank arkamdan. "Bekle."

Ama ben *onu* hesaba katmamıştım. Yuvarlanışımı yavaşlatmıyorum ama bir atletten daha hızlı koşamayacağım, özellikle de askılı küçük sandaletler giyerken. "Brian için giyindiğime inanamıyorum," diye homurdanıyorum kendi kendime. Sadece bir kot etek ve ipek bir üst. Ama yine de.

Tank benimle aynı hizaya geliyor. "Kimdi o adam?" diye soruyor. Sanki onu gibi. "Sadece bir adam. Sana ne yaptığını söyledim ama tek kelimesini bile anlamadım." "Yazık. Onunla nerede tanıştın?"

"Tinder," diye homurdanıyorum. Arkadaşlık uygulamalarını kullanmak beni utandırıyor. Ama yeni bir şehirdeyseniz ve iş yerinde tanıştığınız erkeklerle çıkmamaya yemin etmişseniz, başka yolu yok. "Ona işimi söyledüğimde, 'Ama sen bir kadınsın' dedi."

Tank aniden durdu. "Hayır, ." Hemen dönüp restorana doğru ilerliyor.

"Tank!" koştum. "Ne yapıyorsun?" Tekrar durdu.

"Ona bir ders vermem gerek."

"Hayır, aptal!" . "Ajanın seni öldürür."

"Sakin ol, Bess." Uzanıp ön kolumu sıkıyor. Dokunuşunun verdiği his beni anında rahatsız etti. "Adamı yumruklayacağımı . Ona aptal olduğunu söylemem gerek, çünkü hokeydeki en iyi koltuklara erişimi olan bir kadını kızdırdı."

"Hokeyden hoşlanmıyor."

"Oh. Kahretsin." Tank başını sallar. "Hokeyden nefret eden bir adamla vakit geçirmenin anlamı yok.

Önce bu soruyu sormanız gerekmez mi? Kaybedenleri ayıklamak için iyi bir yol."

"Bu bıçak iki da keser," diye . "Hokeydeki en iyi koltuklara erişimimin reklamını yapamam." "Neden?"

"Çünkü o zaman benimle çıkmak istemeyen erkeklerin ilgisini çekmiş olurum. Tinder'daki erkeklerin yarısının sadece seks peşinde olması yeterince kötü."

"Bu gerçekten çok mu yanlış?"

Tank'e bakma hatasını yaptım. Bana ateşli bir gülümseme verdi. Ve yumurtalıklarım stadyum koltuklarında ayağa kalkıp tezahürat yapıyor.

Aman *Tanrım*. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Bekle. Bu doğru değil. Bundan *kalıcı* bir şey çıkmaz. Ama bu iyi olmayacağı anlamına gelmez. "Beş yıllık bir planım var." Bunu ondan çok kendi iyiliğim için yüksek sesle söylüyorum. Plana ihtiyacı olan benim.

Hatırlatma.

"Pardon?"

"Beş yıllık planımda senin için bir sayfa yok Tank. İlişki isteyen biriyle tanışmaya çalışıyorum. Ve ikimiz de biliyoruz ki sen o adam değilsin."

"Evet, pekala." Kaldırımında duruyoruz, çünkü ışık kırmızıya dönüyor. "Haklısın. Ben o adam değilim. Ben o adam değilim."

bir daha asla evlenmeyeceğim. Ama hâlâ iyi vakit geçiriyorum." "Bu yüzden mi beni eve kadar takip ediyorsun?"

"İyi bir adam her zaman bekar kızları eve bırakır."

"Sen iyi biri misin?"

"Arada bir."

Homurdanıyorum. Işık tekrar değişiyor ve caddeyi geçerek ön kapıma yaklaşıyoruz. Geri dönüşü olmayan nokta yakın. Ve bunu rasyonalize etmek çok kolay. *O yalnız. Ben de . Bu kimi incitiyor?*

Ben, o . Bunu yapmamalıyım. Yine de her adım bizi yaklaştırıyor. "Dallas'ta yardımcı kaptanını gerçekten yumrukladın mı?" Aniden sordum.

"Hokey bloglarını okuyorsun, ha?" Sesi kızgın geliyor. "Bu tam anlamıyla benim işim, Tank."

"Evet, ona yumruk attım. Ama bana nedenini sormayın, çünkü size söylemeyeceğim."

"Tamam." Şimdi sorduğum için kendimi ezik gibi hissediyorum. Bu beni . Belki de beni eve bırakmaktan vazgeçeceğini umduğum için onunla kavga etmiştim.

Onu korkutmayı . Hala burada, adımlarıma uyuyor. Köprünün altından geçtik ve artık düzlükteyiz. "Kaybolma ihtimaline ," diyorum ona, geldiğimiz yolu işaret ederek, "oteliniz ters yönde."

"Kaybolmadım. Seni eve kadar takip ediyorum." "Neden?"

"Neden?" diye alay ediyor. "Çünkü ikimiz de bunu düşünmeden edemiyoruz." Duruyor ve ben de durduğumda, delici gözleri dekoltesi üstümü ve boynumdaki kızarıklığı alıyor. "Beni düşündüğünü biliyorsun. Ve ben de seni düşünmeden edemiyorum."

Oh. Vay canına. Bunlar sihirli kelimeler. *Seni düşünmeden duramıyorum.* Küçük Külkedisi kalbim, Tank Beyaz Atlı Prens olmasa da, isle kaplı ocak taşlarına karşı bayılıyor. Olmaya bile çalışmıyor. Ham ve aç. İstedğini alıyor. Söz vermiyor ve bana yalan söylemiyor.

Önemli değil. Binamın ön kapısına yürüyorum ve anahtarımı çıkarıyorum. " içeri," diye kapıyı çekip açıyorum.

"Bu kadar kolay olacağını bilmiyordum. Beni yukarı mı davet ediyorsun?"

"Burada durup bunu tartışamayız." Anahtarlarımı kaldırdım. "Takımın yarısı caddenin karşısındaki binada yaşıyor." Baş parmağımı bizim deyimimizle Milyon Dolarlık Yurt'a doğru uzattım. Ya da ağabeyimin durumunda, üç milyon dolarlık yurt. Binadaki büyük dairelerden birine sahipti.

Tank caddenin karşısına bakıyor ve yüzündeki ifade neredeyse özlem dolu. Ama sonra beni takip ederek binama giriyor ve ofisimin kapısının önünde duraklıyor. "Bess Beringer ve Ortakları. *Güzel.*"

"Küçük bir yer. Ama New York'taki en iyi işe gidip geliyorum." Merdivenleri çıkmaya başladım. "Evet, öyle." Tank gülüyor ve beni takip ediyor.

Dördüncü kattaki evime ulaştığımızda, küçük bantlı sandaletlerime lanet ediyorum. Tank nefes almadan dört daha . Buna şaşırmadım. Onun dayanıklılığını ilk elden deneyimlememiş , muhtemelen şu anda yine tüm kurallarımı çiğniyor olmazdım.

Beni daireye kadar takip ediyor, ben de bir lamba yakıp etrafa bakıyorum. Derli toplu ama küçük. Oturma odasındaki tek mobilya çok sade bir haki kanepe, çünkü Becca'nın alışveriş teklifini henüz kabul etmedim.

Tank oturma odasında hızlı bir tur atıyor. "Sessiz," diyor. "Güzel."

Bir kahkaha patlattım. "Söyleyebileceğin tek şey , değil mi?"

"Belki." Bana sırtıyor. "Sadece kardeşin caddenin karşısında tatlı bir yer satarken neden burayı seçtiğinden emin değilim."

"Bu kiralık," diye belirttim. "Ucuz ve bir yıldan fazla taahhütte bulunmam gerekmiyor. Bir de işe gidip gelmek var."

Başını salladı, sonra koltuğuma oturdu.

Ona bir bira teklif ediyorum ama birayı getiremeden telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıyorum ve akşam yemeği randevumun bana mesaj attığını ve birlikte ikinci bir akşam teklif ettiğini görüyorum. "Aman Tanrım. Bu adamın eşleşmesini kaldırmama izin ver yoksa bana mesaj atmaya devam edecek."

Tank'in yanına oturdum ve uygulamayı açtım. ***Bu güzel yemek için teşekkür ederim ama iyi bir eş olduğumuzdan emin değilim. Kendine iyi bak. -Bess.*** Sonra eşleşmeyi kaldırıyorum.

Tank omzumun üzerinden utanmadan okuyarak, "Çok kibarsın," diyor.

"Genellikle," diye . "Komik bir şey görmek ister misin? Bu adama nasıl cevap vereceğimi hâlâ bilmiyorum. Bugün bana fotoğrafını gönderdi ve akşam yemeği için randevu istedi." Mesaja dokunuyorum ve fotoğrafı Tank'e gösteriyorum.

Gözleri şişti. "Bu Blake Riley."

"Farkındayım," diyorum iç çekerek.

"Ama... Blake Riley Toronto'da oynuyor."

"Evet, dahi. Bu *Sahte* Riley. Adamın biri onun fotoğrafını *çalmış* ve kendi fotoğrafıymış gibi göstermeye çalışıyor."

"Vay anasını." Tank ağzını kapatıyor ve dedikoducu bir liseli kız gibi gülüyor. Ve bunu yaparken haksız yere yakışıklı görünüyor. "İnsanlar çıldırmış. Sen ortaya çıkıp çirkin bir herif bulduğunda ne olacağını sanıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Belki biraz Riley'ye benziyordur? Ya da belki de benim ona bunu söyleyemeyecek kadar kibar olduğuma güveniyordur."

Telefonu elimden aldı ve bir cevap yazmaya başladı. ***Toronto'daki antrenmanların arasına New York'ta bir akşam yemeğini nasıl sığdıracağından gerçekten emin değilim.*** "Gönderebilir miyim?"

"Elbette," diye . O gönderdikten sonra telefonu geri alıyorum ve Sahte Riley'den de eşleşmeyi kaldırıyorum. "Yine de bunu başka biri üzerinde deneyeceğini biliyorsun."

İnternet randevuları en kötüsü. Tank bunu henüz anlamadı ve muhtemelen anlamak zorunda da . Bekar bir hokey oyuncusunun arkadaş bulmak için teknolojiye ihtiyacı yoktur.

Kanepeden mutfağa gidiyorum ve iki şişe Brooklyn Lager açıyorum. Tezgâhın başında dururken Dallas'ın bu akşam Boston'a karşı sezon açılış maçını oynayacağı aklıma geliyor. Skora bakmak için lig uygulamasını açıyorum. Üçüncü periyoda girerken Boston 1-0 öndeydi.

Telefonumu bir kenara koyuyorum, biraları alıyorum ve oturma odasına geri dönüyorum.

Tank'i telefonundan skoru kontrol yakaladım. Ona birayı uzatırken suçlu bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. "Özür dilerim," diyor telefonu arka cebine sokarken.

"Olma. Üçüncünün başında tek fermuar var." Biramdan bir yudum alıyorum. "Ben de kontrol ettim. Ama kimin gol attığını görmedim."

İkimiz de biralarımızdan birer yudum aldık. Sonra birbirimize bakıyoruz. "...". Cümlesini bitirmiyor.

"Sadece giriş mi yapsak?" Bakışlarım televizyonun üzerinde duran uzaktan kumandaya kayıyor.

Tank ayağa kalktı ve onu kaptı. Bana fırlattı ve siz daha kudurmuş *hokey hayranları* diyemeden ben ESPN'de maçı açtım.

"Vay be. Palacio, Trane ile paten kayıyor," diyor Tank.

"Huizing'i nereye koymuşlar?"

"Bilmiyorum. Bekle biraz."

Vardiya değişiminde ikimiz de koltuklarımızda öne doğru eğildik. Huizing bir çaylak ve Tampa'dan yeni takas edilmiş bir oyuncuyla duvarı aştı. "Oha!" Çaylak pakı geri almaya çalışıp başaramayınca nefesim kesildi.

Buzdaki herkes hayatı buna bağılıymış gibi kayıyor. Yeni sezon enerjisine sahipler. Bart Palacio geri geliyor ve şanslı bir dürtme kontrolünde pakı çalıyor, Trane'in yardımını olmadan buza koşuyor ve beş deliğin içinden bir gol atıyor.

"Siktir!" Tank bağırıyor.

"Yüce !" İkimizin de ayakta olduğunu fark ettim. "Bekle, kimi ?" "Dallas'ı değil,"

diye hırlıyor. Sonra birasını eline aldı ve boşalttı.

Yorumcular Palacio'nun golü hakkında konuşurken, bir zombi gibi küçük mutfağıma giriyor ve Tank'e bir bira daha . Boston'ın şansı üzerine zihinsel hesaplar yaparken, dondurucudan bir bardak dondurma ve iki kaşık alıyorum.

"Sence Boston bu sezon yedek kalecisine birkaç maç daha şans verecek mi?" Ona bir bira bir kaşık uzatıp kanepeye oturarak soruyorum.

"Öyle olsa iyi olur," diyor, ben konuya girerken bekliyor. "Atlantik bölümü bu yıl zorlu. Sezon biraz rahatlamaya ihtiyaçları olacak." Ağzına bir lokma Ben & Jerry's atıyor ve bir sonraki karşılaşma başlarken kutuyu bana uzatıyor.

Gergin bir dönem. İki takım gözümü kırptığımdan bile emin değilim. Her nasılsa dondurmamız tekmelendi ve Boston nihayet doksan saniye kala bir tane daha ağlara gönderdiğinde ikimiz de içkilerimizi bitiriyorduk.

"YAAAAAAS!" diye ikimiz de televizyona bağırıyoruz.

Medya arası verildiğinde kanepeye yaslanıyorum. Yüzü muhtemelen benimki kadar kızarmış Tank'a bakıyorum. Yerde bira şişeleri var ve bileğimde çikolata lekesi var.

"Vay canına," diyor. "Biz sadece..."

"Evet." Gülmeye başladım, çünkü en başta yukarı gelmesinin nedenini tamamen unutmuştum. "Daha fazla randevuya çıkmamama şaşmamalı. Neyimiz var bizim?"

"Hiçbir şey." Başını sallıyor. "Biz oldukça mükemmeliz. Asıl soru şu: Diğer herkesin nesi var?"

"Cidden. Bu da ne millet?"

"Ne oluyor lan?" diye tekrarlıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bakışlarındaki bir şey beni ürkütüyor. Mizah ve sıcaklığın bir karışımı. Ama aynı zamanda sıcaklık ve açlık da var. Bu güçlü bir kokteyl ve bu gece bulmayı beklediğimden çok daha fazlası.

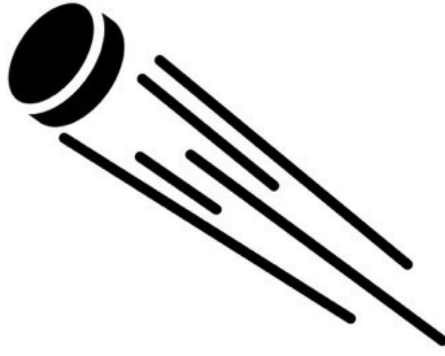
Uh-oh. İçimdeki Sindirella baş döndürücü bir şekilde dönüyor. Biçimli, dağınık çeneli ve kötü şöhretli huysuz hokey oyuncusuna fena halde tutulmuş.

Sonra Tank atılıyor ve beni kanepeye itiyor. Bu otoriter ve biraz da kaba bir hareket ve bundan neden bu hoşlandığımı anlamıyorum. Yerime oturtulurken içimde bir gerginlik oluşuyor.

Ama öpücüğü için beni bekletti. Önce aç bakışlarıyla beni süzüyor, bittiği anda unuttuğum bir randevu için giydiğim aptal bluzun ortaya çıkardığı göğüs dekolteme bakıyor. Seksi, aç bir ses çıkarıyor ve sonunda eğilip ağzımı talepkâr bir öpücükle kapıyor.

Onun elinde oyuncak oldum. Bu kötü kararı bir saat önce beni eve kadar takip etmesine izin verdiğimde vermiştim. *Bir kez daha*, diyorum kendime, içime çekerken, avuçlarımı sırtının sert düzlemlerinde gezdirirken. *Ne kadar iyi olabileceğine dair bir hatırlatma daha.* Sonra uygun erkeklerle çıkmaya geri döneceğim.

ON BİR

Bu gerçekten televizyon

BESS AKILLI. Bu yüzden bana heyecan ve endişe karışımı bir duyguyla bakıyor. Ve bana Brooklyn'de yaşadığını söylemeyi neden unuttuğunu çok biliyorum.

durumda olduğumu biliyor. Ve boşanmamdan bu kadar kısa bir süre sonra bu işe karışmak aptalca bir şey. Yap.

Ama yine de yapıyorum. Bess'i kanepeye itiyorum ve kafasındaki karışıklığı öpüyorum. tatlı yüzü. Ağzı benim ağzıma karşı soğuk ama davetkâr değil. Dilimle dudaklarının kenarında iz bıraktığımda bana açılıyor.

Çıtayı yükseltiyorum ve utanmaz bir elimi çıplak bacağında gezdiriyorum. Ve külotuna girip kıcını kirli bir şekilde sıkıtığımda biraz kaba davranıyorum.

Bess dilime karşı şok olmuş gibi bir ses ama sonra kolları boynuma dolanıyor ve beni çekiyor. Dokuz yıl dokuz dakika bile olabilir. Bedenim aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu hatırlıyor. Onun sınırlarını zorlaması gereken kişi benim. O ise şeyi kabul eden ve daha fazlasını isteyen.

Yavaş, kıvrımlı bir öpücüğe daha gömülüyorum, ereksiyonumu kalçalarının beşiğine sallıyorum. Niyetimde bir yanlışlık yok. Onun hakkında hissettiklerimi saklamanın bir anlamı yok.

Belki de bunu aramıyordum. Birinin iyi vakit geçirmesi için fazla çiğ ve kızgın olduğumu düşünüyordum. Ama işte Bess, kocaman mavi gözleri ve gömleğimin altından kayan, daha fazla ten isteyen arayış içindeki elleriyle karşımdaydı. Daha fazla sıcaklık.

Günlerdir ilk kez, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu biliyorum. Arkama yaslanıp gömleğimi başımın üzerinden çekerken hayatımın çirkin gürültüsü azalıyor. "Sana ihtiyacım var, Bess," diye .

Ve sonraki bir saatimi ona ne kadar çok olduğunu göstererek geçirdim.

Ertesi sabah uyanmaya başladığımda, çırılçıplak olduğumu ve ona sarıldığımı fark ediyorum. Çıplak tenime karşı mükemmel bir his veriyor. Burnumu dalgalı saçlarına sokuyorum ve biraz uyukluyorum.

Uzun sürmüyor, çünkü dün gecenin görüntüleri uykulu zihnimde oynamaya başlıyor. Bess'i yatak odasına taşımak ve sonra eteğini aşağı çekmek. Onu yorganın üzerine yatırmak, öpmek, yalamak ve bana yalvarana kadar alay etmek. Ve sonra onu çevirip yatağın üzerine eğmek.

Ungh. Uyandığımda kendimi mutlu ve tahrik olmuş hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. "Tank," diye fısıldadı Bess.

"Mmm?"

"Uyanık mısın?"

"Söyleyemiyor musun?" Ne kadar uyanık olduğumu açıkça göstermek için sikimi onun kışına dayıyorum.

"Saat kaç?"

"Kimin umurunda?"

Öyle görünüyor, çünkü yuvarlanıp beni sırtüstü yatırıyor. Gözlerimi açıyorum. Gördüğüm ilk şey kabarık beyaz bir bulut. ise mavi gökyüzünde Manhattan Köprüsü beliriyor. "Güzel manzara. Odaların küçüklüğünü telafi ediyor."

Elini karın kaslarımda gezdiriyor. "Manzarayı seviyorum. Ve büyük bir daireye ihtiyacım yok." "Yeterince adil. Ama gerçekten ihtiyacım olmayan bir sürü şey istiyorum."

"benim gibi mi?"

"Oh, lütfen." Tekrar uzanıyorum ve çıplak omzunu öpüyorum. "Buna ihtiyacımız olmadığını kim söyledi? de." Yuvarlanıyorum ve onu çıplak bedenimin altına hapsediyorum. "Şu anda tekrar ihtiyacım olabilir."

Bess gözlerinde bana bakıyor. Komodine doğru uzanıyor ve saati kontrol etmek için telefonunu eline alıyor. "Bunu otuz beş dakika sonra antrenmanı olan adam söylüyor."

"Lanet olsun." Bu talihsizlik. Pist hemen sokağın başında ama spor çantam Marriott'ta.

Haklı, zamanım yok. Yine de başparmağımı meme ucunda gezdiriyorum. Tanrım, çok seksi.

Bu yaz aletimin kırıldığını düşünmüştüm. Uzun yıllar süren evliliğimin ardından yeniden bekar olmuştum ama bir kadına göz ucuyla bile bakmamıştım. Evliliğimin libidomu kalıcı olarak öldürdüğünü düşünmüştüm.

Ama hayır. Bess beni hormonlu bir ergen gibi hissettiriyor. Muhtemelen günümün sessiz anlarını onu nasıl yere serdiğimi ve onunla nasıl iğrenç bir şekilde eğlendiğimi hatırlayarak geçireceğim.

İnleyerek eğildim ve dilimi meme ucunun üzerinde gezdirdim.

"Tank." Bess avucunu yüzüme koyuyor ve beni göğsünden itiyor, tıpkı yüzünü davet edilmediği bir yere koyan bir köpeği caydırdığınız gibi. "Kalk . Yeni çocuk geç kalamaz."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum. Otuz yaşındaki Bess benden hiç korkmuyor, yirmi bir yaşındayken olduğu gibi. Çok kötü durumdayım, çünkü kendine olan güveni onu daha da çok istememe neden oluyor. Dün gece restoranda beni terslediğinde, onu anlamsızca öpmek istemiştim.

Onu başka bir adamla yemek yerken görmek beni deli ediyordu. Ve restorandan yalnız ayrıldığı zamanki kadar rahatladığımı hiç hissetmemiştim. Onu takip etmek için acele ederken, makul bir rakam hesaplamaktan daha hızlı olduğu için yüz dolarlık bir bahşiş bırakmıştım.

Bess beni yine acıktırdı. Biftek ve dondurma için değil, hayat için. Bütün yazı takım arkadaşımın labradoodle'ları tenis topu ve kendime acıyarak geçirmiştım. Ama artık öyle hissetmiyorum. "Seni tekrar ne zaman görebilirim?"

İrkildi. "Sen ve ben iyi bir fikir değiliz."

İşte şimdi egoma bir darbe indirdim. "Bu doğru değil," . "Bütün gün boyunca iyi fikirlerim olacak ve yıldızı sen olacaksın. Ayrıca Brooklyn'de benden hoşlanan tek kişi sensin."

"Doğru değil," diye yineliyor, ifadesi yumuşuyor"En azından uzun süre doğru olmayacak. Sen iyi bir adamsın Tank. Ve *harika* bir oyuncusun. Sadece senin iş yapma tarzına alışmaları için biraz zamana ihtiyaçları var. Belki de takımla biraz kaynaşma zamanı geçirmelisin."

"Buraya arkadaş edinmeye gelmedim. Ve soruya cevap vermedin. Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Bilmiyorum," dedi Bess usulca. "Bir kaçamak yapamayız, Tank. Daha önce yaptığımız gibi olmaz."

"Neden olmasın ki?" Bana mı öyle geliyor, yoksa zaten bir tane içmiyor muyuz? "Artık ajanstaki yeni kız değilsin, iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorsun."

"Haklısınız. Şimdi riskler daha da yüksek." Bir elini göğüs kafesimde gezdirirken bile

bana fırça atıyor. "Korumam gereken bir itibarım var. Oyuncularla çıkamam. Etrafınızda dönen dedikodulara da ihtiyacınız yok."

"Yabancıların ne söylediği umurumda değil. gidebilirler."

Bu konuşma onun telefonunun çalmasıyla kesildi. Belki de benimkidir. Yeni telefonuma hâlâ alışamadım.

"Sen mi arıyorsun, ben mi?"

"O benim. Üzerimden kalk da bugünün ilk acil vakasını kimin yaşadığını göreyim."

Ama yapmadım. Yatağın başucundaki masadan telefonunu alıp ona uzattım.

"Eric?" diyor cevap verirken. "Bir sorun mu var?"

"Evet," diyor ve telefonda beş santim uzakta olduğum için onu duyabiliyorum. "Sorun şu ki dün gece maç sırasında hiçbir mesajıma cevap vermedin. Sonra bu sabah bir yabancıyla Tinder'da buluştuğunu hatırladım. O yüzden öldüğünden endişelendim."

Yapmamam gerektiğini fark etmeden önce kıkırdadım.

Eric'in sesi "kim?" dediği sırada Bess bana sert bir bakış atıyor. "Televizyon," diyor.

"Ben ölmedim." *Ama ölebilirsin*, gözleri tehdit ediyor.

Beni hafifçe itiyor ve ben de kendimi onun vücudundan ittiriyorum. Yerden külotumu alıp banyoya gidiyorum, böylece o da iş ortağıyla rahat konuşabiliyor.

"O gerçekten televizyondur," dediğini duyuyorum. "Neye inanmak istersen inan. Yine de endişenizi takdir ediyorum."

Artık telefonu duyamıyorum ama Eric Bayer'in güldüğünden eminim.

Beş dakika sonra ayrıldığımda, bir öpücük çaldığımdan emin oluyorum. İyi bir öpücük olsun, çünkü onunla bitmediğini anlamasını istiyorum.

Ne yazık ki yeni takım arkadaşlarım beni gördüklerine Bess kadar .

Bir antrenmanın sıcağında, bir pası yakalamak için etrafımda dönüyorum ama bana doğru uçan bir disk yok. Onun yerine Jason Castro buzun üzerinde kış üstü yatmış, sinirli görünüyor, Ivo ise kendinden memnun bir şekilde pakla birlikte kayarak uzaklaşıyor.

Düdük sesi yüksek ve tizdir. "Yine!" diye bağılıyor yardımcı koç. "Bu da neydi böyle?" Castro ayağa kalkarak tükürür.

"Sen söyle," diye . "Eğer pası atabilseydin, golü atacaktım."

"Gerçekten mi, *Sure Shot*?" diye alay ediyor, eski lakabımı kullanarak. "Pozisyonun dışındaysan pası alamazsın! Mavi çizgi şu tarafta." Başparmağını bir noktaya doğru salladı.

"Açık ve hazırımdım. Pusula ve haritayla sopamı bulamaman benim suçum değil." "Çünkü yanlış yerdesin!"

"Pek sayılmaz," diye . "Bir ipucu bul. İşleri her zaman yaptığınız yapmak için burada değilim. Koç oyun kitabınızın birkaç yeni sayfaya ihtiyacı olduğunu düşünmeseydi ben de burada olmazdım."

Şeytandan bahsetmişken. Koç dikkatimizi çekmek için bir sopayı tahtalara vuruyor ve ben de alıştırmayı yeniden başlatmak için mavi çizgiye doğru kayıyorum.

"Kibirli herif," diyor Castro yanımdan geçerken nefesinin altından.

"Gerizekalı," diye tıslıyorum.

Castro'nun yetenekleri var. Genç ve hızlı ama Showdaki üç yılında da aynı . Alışılmadık oyun tarzım onun küçük yavru beynini kırdı ve bunu iyi karşılamıyor.

Brooklyn'in beni burada istemesinin uzun bir nedeni var. Çok fazla tecrübem var. Koç Worthington'ın buna ihtiyacı vardı. Ayrıca O'Doul ve genç Anton Bayer'den farklı bir oyun oynayan D-man'e ihtiyacı vardı. Hepsi kağıt üzerinde mantıklı.

Gerçi Koç da Dallas'ta takıma getirdiğim sakın tavır ve liderlikten pay almayı umuyordu. Ama o adam mı? O binayı terk etti. Dallas/Fort Worth havaalanı ile Brooklyn Navy Yards arasında bir yerde, nasıl Tank Amca olunacağını unuttum. Sabır ve tavsiye depom tamamen kurudu. Bırakın başkasının dramıyla başa çıkmayı, kendi işimi bile zar zor hallediyorum.

İşte buradayız, domuzlar gibi terliyoruz, aynı oyunu on bininci kez oynuyoruz. Philadelphia'ya karşı ince ayar yapıyor olmamız gerekiyordu ama ön bahçede enkaz halinde yatan bir arabaya ince ayar yapamazsınız. İki saattir böyle. Tam bir kaos.

Bu noktada Philadelphia'nın stadyum yolunda kaybolması için dua ediyorum. Salı günü saygınlığımızı korumak için tek şansımız bu.

Alıştırmayı tekrar yapıyoruz ve bu sefer Castro işi şansa bırakmıyor, benim yerime Drake'e pas veriyor. Ama Drake, Anton tarafından engellendi ve pak yine de kaptırıldı.

"Ördeği sikeyim," diye Castro.

Mavi çizgiye geri kayıyorum ve bu işkencenin sona ermesi için dua ediyorum.

Sonunda antrenman bittiğinde, antrenman sahasının ötesindeki kauçuk mindere doğru bir koşu yapıyorum. Ne yazık ki birkaç muhabir de aynı şeyi yapıyor ve kendimi zor Miranda Wager ve onun cehennem mikrofonuyla yüz yüze buluyorum.

Ona nazik olması için para vermiyorlar, diye hatırlatıyorum kendime gülümsememi yapıştırırken. "Merhaba Bayan Wager. Nasılsınız?"

"Mükemmel. Sizin için de aynısını söyleyebilir miyiz? Bugün dışarısı biraz tehlikeli görünüyor." "Yerleşmek zaman alır," diyorum hafifçe.

"Brooklyn nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Bir daire buldun mu? Brooklyn'dekiler sokak hayvanlarını kabul etmeleriyle bilinirler. Dost canlısı bir grup, değil mi?"

Bu soru tamamen Miranda'ya ait. Takım arkadaşı olmak için mücadele eden eski rakipler hakkında bir hikaye arıyor. Kimse bana yatak odası teklif etmedi ama bu bir şey ifade etmiyor. "Çok dostça. Ama öyle güzel bir otele gidiyorum ki asla ayrılamayabilirim."

Bu sabah menajerimin asistanından bir dizi mesaj alınca şaşırdım. Bana antrenman tesislerine çok daha yakın, daha iyi bir otel odası bulmuş. Bir otelden diğerine geçmeme yardımcı olması için bir araba gönderiyor ve bana bir masaj ayarlamış.

Dürüst olmak gerekirse, her şey biraz garip. Acaba Bess beni görmezden geldiği için Kassman'a bağırdı mı?

"Dallas'taki eski arkadaşların sensiz ne yapıyor?" Miranda soruyor. Elbette bıçağı saplarken hâlâ gülümsüyor.

"Eminim onlar da patenlerinin altına giriyorlardır. Boston'a kaybettiğimiz için üzgünüz."

Bunu söyler söylemez hatamı anladım. Dallas'ın mücadelelerinden bahsedemem. Eğer sıkıcı bir röportaj yaparsam, Miranda görüntüleri kullanmaz. Şu anda reklama ihtiyacım yok. Kendimi kanıtlayana kadar olmaz.

Takımın reklamcısı da benimle aynı fikirde. Miranda Wager' arkasında ellerini , gözleriyle bana kısa kesmem için yalvarıyor.

Ama Miranda'nın benimle işi bitmedi. "Eski kaptanınız Ocak ayındaki eşleşmenizi dört gözle beklediğini ve Brooklyn'in kazanmasının mümkün olmadığını söylüyor. Skor tabelasında üç sayılık bir fark olmasını istiyor. Buna ne diyorsun?"

Başımı arkaya eğip yüksek sesle gülüyorum. *Siktiğimin Palacio'su.* "İşte düşündüğüm şey, Miranda-hokey

yüzde elli beceri ve yüzde elli . Şahsen, aylar sonra oynanacak bir maç için puan farkı tahmininde bulunmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Ama belki de bu sadece benim küçük bir tuhaflığımdır."

Bana bir kez daha gülümsüyor, ben de kendimi hazırlıyorum. "Bart Palacio da karşılaşmanın normalden daha sert geçeceğini öngördü. Buz süregelen gerginliklerin muhtemelen söyledi. Hangi gerginliklerden bahsettiğini biliyor musun?"

Kendimi onun bakışlarını tutmaya zorlarken boynumda bir kızarıklık beliriyor. "Hiçbir fikrim yok, üzgünüm," diyorum toplayabildiğim en sakin sesle.

"Siz ikiniz kavga etmediniz mi?" diye soruyor, söylediklerimi kaydetmek için telefonunu kaldırıyor.

"İnanması zor olabilir ama takım arkadaşım la son yedi yılın her dakikasında aynı fikirde değildik. Birlikte çalışan tüm insanlar gibi biz de zaman zaman kavga ettik. Yine de ne istersen yazabilirsin. Berbat bir antrenmandan iyi bir hikaye çıkarmanın zor olduğunu biliyorum. Ama Brooklyn'in yeni bir tür dövüş makinesine dönüştüğünü görmek istiyorsan, burada kalmalısın."

Miranda bana son bir soru yönelttiğinde bu cevapla gurur duyuyorum. "Juliet Palacio'nun dün bir boşanma avukatı tutmasının nedenleri hakkında bir fikriniz var mı?"

Tüm kan dolaşımım durdu. "Yine mi geldin?"

"Dün, Bart Palacio'nun eşi Darby, Connors ve Morgan'da avukat tuttu, aynı firma eşinizi boşanmasında da temsil etmişti-"

Georgia aniden aram giriyor, yetenekli hakemin kavgayı önlemesi gibi. "Açık antrenmandaki sorular sadece *maçla ilgili* olabilir. Ve Tankiewicz'e soyunma odasında ihtiyaç var."

Miranda mikrofonunu kapatır. "O zaman sanırım burada işim bitti."

Georgia'nın soyunma odasına doğru ilerlemem için beni sertçe dürtmesi gerekiyor çünkü bu yeni saçmalık katmanını kafamda oturtmaya çalışıyorum.

"Tank," diyor Georgia soyunma odalarına açılan çift kapıyı geçer geçmez. "Az önce ne oldu öyle?"

"Hiçbir şey," diyorum çabucak.

Kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Sormaktan nefret ediyorum ama..." Boğazını temizliyor.

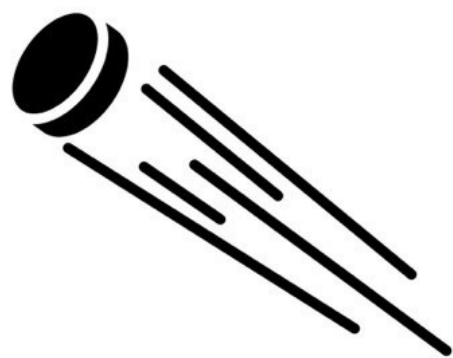
"Hayır," diyorum, soruyu önceden yanıtlayarak. "Juliet Palacio ile hiç vakit geçirmedi. Boşanacaklarından haberim yoktu. Nedenini de bilmiyorum."

"Özür dilerim," diyor Georgia çabucak. "Sadece haber döngüsünün önünde kalmaya çalışıyorum." "Sen ve ben, her ikimiz de."

"Tamam." Koluma vurdu. "İyi alıştırma."

Sadece gülüyorum, çünkü bu iyi bir uygulama değildi. Azıcık bile değil.

ON İKİ

Büyük Kriptonit Yığını

Günlük Haberler ve Spor

"Dallas'tan Palacio Meydan Okuyor. Tankiewicz Cevap Vermiyor."

TARAFINDAN MIRANDA WAGER

Brooklyn'in sabah antrenmanı da en az dün geceki maç kadar sıkıntılıydı. Tankiewicz takıma uyum sağlayamadığı için takımın yapması gereken bazı işler var.

Eskiden ona "Sure Shot" derlerdi. Ancak sopasını pakın üzerine daha sık koymazsa bu lakabın ölmesi gerekecek.

Bu arada, eski takımı onsuz nihayet kendine geldi ve dün gece Arizona'yı yenerek Boston mağlubiyetini telafi etti.

Yaklaşan Dallas / Brooklyn karşılaşması sorulduğunda takım kaptanı Palacio kendinden emindi. "Onları en az 3 gol farkla yeneceğiz," dedi. "Bu da bir gong gösterisi olacak. Ortaya çıkması gereken gerginlikler var."

Palacio bu gerginliklerin ne olduğunu söylemedi. Ancak bu hafta eşi boşanma avukatlarıyla görüşmeye başladı.

Her halükarda, Brooklyn taraftarları Ocak ayı başında takımlarının eski oyuncularından biriyle ezeli rakiplerini alt edip edemeyeceğini öğrenmek için televizyonlarının başında olacaklar.

Bu maç için kendi tahmini sorulduğunda Tankiewicz bir tahminde bulunmayı reddetti.

Tank

Sözde makaleyi ertesi gün bir taksinin arkasında okudum. Miranda Wager'ın en iyi işi değil. Ama bulsa da bulmasa da bir haber yapmak zorunda, ya da işini başkasına kaptıracak. Anlıyorum.

yorumlar. Her zamankinden daha kötüler. Miranda, adımı lekelemeleri için koltuk hokeyi hayranlarına kapı daha açtı.

Tankiewicz, Palacio ile kavga eder, sonra ikisi de boşanır. Tesadüf mü?

Yüksek sesle inledim. Ne yazık ki bu yazıyı okuyan tek kişi ben değilim. Yeni butik otelimin önünde taksiden indiğimde telefonum eski eşimden gelen mesajlarla dolup taşıyor. Jordanna'yı şimdilik görmezden gelerek şoföre ödemeyi yapıyorum ve ardından geniş ve bitkilerle dolu otel lobisine giriyorum.

"Bay Tankiewicz, tekrar hoş geldiniz," diyor kapıcı masasının arkasından. "Size bir kruvasan ve taze sıkılmış portakal suyu ikram edebilir miyim?"

"Elbette," diyorum midem guruldarken. "Teşekkürler."

Gülümseyerek bana küçük bir fırın poşeti uzatıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

Bir dakika sonra odama girdiğimde, hemen dışarıdaki nehrin yüzeyindeki güneş beni neredeyse kör ediyor. Oda sakın ve konforlu bir şekilde döşenmiş.

Yeni mekânımdaki tek çirkin şey bir buket balon. Gümüş rengindeler ve her birinin moral verici bir söz var. "Bunu başarabilirsin!" "Bir Numaralı Hayranınız!" "Yakala onları!"

İlginç bir seçim. Kassman genelde bana balon göndermez. Sanırım asistanı çok uğraşmış olabilir.

Barda kruvasanım için bir tabak buluyorum ve eski karımın mesajlarına bakarken onu ısıriyorum.

Mark, bunu durdurmalısın. Telefonlar alıyorum. Bir muhabir bana neden boşandığınızı sordu. Bu onları ilgilendirmez. Ama söyle onlara, tamam mı? Adımı Twitter'da görmekten bıktım.

O yüzden Twitter'a bakma. Aslında yazdım ve sonra sildim. Jordanna ile tartışmayı reddediyorum, saçmalasa bile.

Yapacak bir şey yok, onun yerine cevap veriyorum. ***Dedikoduyu yok etmenin görmezden gelmekten başka bir yolu yok.***

Gönder'e bastığım anda küçük noktalar beliriyor ve bana bir yanıt yazdığını söylüyor.

Portakal suyunu ve başta hiç cevap vermemiş olmayı dileyerek bekliyorum. Meyve suyunun tadı güneş ışığı ve cennet gibi. Komik ama Brooklyn beni etkilemek için elinden geleni yapıyor. Bruisers tesisi muhteşem. Bu yeni otel çok güzel. Reklamcı iyi biri. Çalışanlar zeki ve arabasız yaşamak harika.

Eğer takım arkadaşlarım beni delirtmeye çalışmasaydı, sevme şansım olabilirdi.

Bunu inkar edebilirsin! Jordanna yazıyor. ***Aptal gibi görünüyorum. Kendi arkadaşlarım internette senin hakkında okudukları şeylere inanıyorlar.***

Bu onların suçu, ben de karşılık. ***Sanırım daha iyi arkadaşlara ihtiyacın var. Ve özel hayatım hakkında röportaj vermeyeceğim.***

Bir şekilde eklememeyi başarıyorum: *Ve eğer yapsaydım, evliliğimizin sonu hakkında söyleyeceklerim hoşuna bile.* Beni boşayan kadınla kavga etmeyeceğim. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

En azından başını aşağıda tut, diyor. ***Muhabirlerle konuşma. Dedikodu sayfalarından uzak dur. Hemen ilgileneceğim,*** diye karşılık veriyorum.

Yaklaşık on saniye sonra telefonum çaldı. Anında o meşhur sinirim tavan yaptı. Şu anda onunla konuşmaktansa telefonumu odanın diğer ucuna fırlatmayı tercih ederim. Ama ekrana baktığımda beni arayanın Jordanna olmadığını görüyorum. Menajerim.

"Hey," diyorum telefona cevap vermeyi başardığım anda. "Henry! ? Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Bu konuda kimse benden daha üzgün olamaz," diye gürlüyor yaşlı adam. "Yeni oda nasıl?"

"Güzel," diyorum, neşeli görünmeye çalışarak. "Bana daha iyi bir yer bulduğun için teşekkürler."

"Hepsi Kelly'nin ."

"Yine de minnettarım," diyorum ve yorgun bir iç çekişle uzandığım büyük boy yatağa doğru ilerliyorum.

"Miranda Wager'la konuştuğum için bana bağışlamak için mi aradın?"

"Hiç şansın yok. Sana hatırlatmak için aradım-" Hırıltılı bir nefes almak için durur. "Pisliklerin seni üzmesine izin verme."

"Hey, iyi misin?" Sesi doğru gelmiyor.

"Benim için endişelenme. sonra için planın var mı?"

"Hiç," diyorum. "Sadece birkaç dua ve büyü ve belki bir ya da iki keçi kurbanı. gece Philadelphia'yı yenmenin tek yolu bu."

Henry gülüyor. "O kadar kötü, ha?"

"Antrenman gazetede okuduğunuz kadar kötüydü. Neyse ki özel hayatım yorumlardan anladığınız kadar karmaşık değil."

Menajerim homurdandı. "*Asla* yorumları okuma evlat. Bu hayatın ilk kuralıdır."

"Hayatın ilk kuralının asla anaokuluna gidecek kadar yaşlı olmayan bir kırmızı şarap sipariş etmemek olduğunu sanıyordum."

Yine gülüyor ve kendimi günlerdir hiç olmadığım kadar rahatlamış hissediyorum. Henry Kassman'la saçmalamak maç günü yapmayı en sevdiğim şeylerden biri. Şu kadar bu adamı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Bess haklıydı, lanet . İnsanın bazen menajerine ihtiyacı oluyor. "Hediyeler için teşekkürler," diyorum. "Balonlar biraz aptalca. Ama sanırım bir meyve sepeti var."

"Bunların hepsi Kelly'nin işi. Ama aptallık iyidir. Bütün günü kara kara düşünerek geçirmeyeceğine söz ver. Eğer uyuyamazsan, dışarı çık eğlenceli bir şeyler yap."

"Eğlence mi? Ne gibi?"

"Fark etmez. Pinball. Nehirde bisiklete binmek. Oyunun önemli olduğunu biliyorum ama senin hayatın da öyle.

Sadece bir tane alırsın."

Garip bir şekilde iç gözlemsel yorumu çok garip bir etki yarattı. Tüylerim diken diken oluyor. Henry de en az kadar kazanmayı sever. Onun maç öncesi moral konuşması genellikle *onları devirmek ve ağlatmak üzerinedir*. "Bunu aklımda tutacağım," diyorum yavaşça.

"Bunu yaparsın. Şimdi dışarı çık ve eğlenceli bir şeyler yap ve nefret edenlerle bir saniye daha vakit kaybetme. Yeni arkadaşların var mı?"

"Hayır." Kıkırdıyorum. "Bu biraz zaman alabilir. Hepsi benim erkek ve serseri mayın olduğumu düşünüyor." "Akılları başlarına gelecektir. Arkadaşlara ihtiyacın var, Tank. Hiç kimse bir ada değildir."

"Evet, ama bazı erkekler onlarla takas edilir."

Gülüyor ama sonra öksürmeye başlıyor. "Gitsem iyi olacak," diyor hırıltılı bir sesle. "Ama bu gece izliyor olacağım."

"Teşekkürler Henry," diyorum. "Sonra konuşuruz." O da kabul ediyor ve telefonu kapatıyorum.

Sonraki birkaç dakikayı nehir ışığının tavandaki yansımaları izleyerek geçiriyorum. Muhtemelen maç öncesi uykusu için fazla heyecanlıyım.

Telefonumu tekrar elime alıyorum ve bir türlü çıkaramadığım Bess'ten bir şeyler görmeyi umarak mesajlarım arasında geriye doğru ilerliyorum.

Hiçbir şey. Lanet olsun. Sanırım işleri kendi ellerimle halletmeliyim. *Selam Bessie. Neredesin bugün? Sadece seni düşünüyordum.*

Şu anda herhangi bir yerde olabilir. Yirmi bir eyaletteki otuz takımın hokey ve beyzbol oyuncularını takip ediyor. Bunu biliyorum çünkü ilk buluşmamızdan sonra onu siber takibe almıştım.

Bir yerlerde pencereden dışarı bakıp beni düşünüp düşünmediğini merak etmem egoistlik mi? Geçen gece birlikte çok iyi vakit geçirdik. Bess müthiş biri. Beni korkumdan kurtardı. Kısmen, her neyse. Hala var. Ama New York'ta tanıdığım en seksi insanla değil.

Cevap bir dakika sonra gelir.

Bess: Öyle ?

Tank: Kesinlikle. Kassman bana dışarı çıkıp eğlenceli bir şeyler yapmamı söyledi. Ben de doğal olarak seni düşündüm.

Bess: Hadi balık, Tank.

Tank: Kart havamda değilim, teşekkürler. Soruya cevap vermedin. ?

Bess: Şu anda Boston'dayım. Tank:

Siktir.

Bess: Bu gece için hazır mısın?

Tank: Tabii ki. Gençler bana hâlâ birinin kapılarının önüne bıraktığı bir pislikmişim gibi davranıyor. Ve forvetlerle hiç ritmim yok. Ama sorun değil!

Bess: Başardın! Yaşasın hokey! <- Dünyanın en kısa moral konuşması, çünkü seni temsil etmekle suçlanmak istemiyorum.

Tank: Ajanlardan bahsetmişken, benimkiyle konuşmuş olabilir

misin? Bess: Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Tank: Uh-huh. Yani Kassman'ın asistanının otelimi taşımaya karar vermesi, bana bir spa masajı rezervasyonu yaptırması ve sonra bana bir meyve sepeti göndermesi sadece bir tesadüf ve... Son şey sadece garip.

Bess: Otel değiştirmen gerekiyordu. Ve meyve sepetleri güzeldir. Herkes meyveyi sever. Ve sepetler. Ama garip olan ne? Endişeliyim.

Tank: Bir buket mylar balon. Üzerlerinde moral verici sözler var. "Bir numaralı hayranınız biziz." gibi.

Bess: BALONLAR MI? WTF. Henry beni trollüyor mu? Bu garip ve çevreye karşı pek de sorumlu değil.

Tank: Yani onu bunu yapmaya sen mi zorladın?

Bess: Henry ve ben zaman zaman mesajlaşırız. Geçen gün mesajlaşmış olabiliriz. Tank:

Nasıl olduğunu anlıyorum. Ama benim endişelenmene gerek yok, tamam mı? Ben iyiyim.

Bess: Hadi ama. Yeni otel harika, değil mi? Resepsiyondaki kruvasanları denedin mi? Tank:

Muhteşemler. Hala. Ben koca adamım. Bunu kendin de birçok kez doğruladın.

Bess: Ama bir daha asla.

Tank: Uh-huh. Senin kriptonitin olduğumu söyledin. Ve kriptonitin nasıl çalıştığını biliyorum. Bess: ?

Tank: Yakınlık. Ve şimdi aynı mahalledeyiz. Bess: Git biraz kestir,

Tank. Philadelphia'yı yen.

Tank: Görüşürüz

bebeğim. Bess:

Sonra görüşürüz.

Tank: Sonra olması hiç olmamasından iyidir. Gördün mü?

Cevap vermiyor, ben de telefonu bir kenara atıyorum. Ama Bess'le mesajlaşmak eğlenceliydi. Ve şimdiden ona kriptonit parçamı göstermek için nasıl bir şans daha elde edeceğimi planlıyorum.

Beş saat sonra, kendimi Süpermen'den çok Hulk gibi hissediyordum. Maçın bitmesine iki dakika var ve Philadelphia'ya 1-0 mağlup durumdayız. Hücumumuz yeterince skor şansı yaratamıyor. Çok sabırlılar, bu da beni çileden çıkarıyor.

Daha da kötüsü, ilk hat hala boşta olduğumda beni bulamıyor. Bir haftalık yoğun antrenmandan sonra oyun tarzım kafalarını karıştırmaya devam ediyor. Çemberin tepesinde açık olduğumda Castro, Campeau ve Drake için bir şekilde görünmez oluyorum.

"Bunu gole çevirebilirdim," diye homurdanıyorum Castro'ya üçüncü periyottaki bir karşılaşmadan önce. "İki omzun var. Arada bir sağ tarafı kontrol ."

"Kim öldü de seni forvet yaptı?" diye tükürüyor genç kanat. "Kendi kulvarında kal."

Ugh. Sorunu anlamıyor değilim. Gençler ve kaptanları farklı bir savunma oyuncusu. O'Doul kapalı bir defans oyuncusu, bir "hayır" duvarı. Her zaman mavi çizginin arkasında, önüne çıkan her şeyi durdurmaya hazır.

Ben o adam değilim. Ben bir kaos ajanıyım. Geçen yıl O'Doul'dan iki kat daha fazla sayı yaptım ve bu takımın ihtiyacı olan şey de bu - mavi çizgide esneklik. Genel menajer ve koç da böyle düşünüyordu zaten. Bu yüzden buradayım.

Bu mantık genç takım arkadaşlarımdan kaçtı. Yüzleşmeyi kazanıyorlar, pakı köşeye doğru sürüklüyorlar ve sonra arasında düzenli bir şekilde paslaşıyorlar.

Yukarı çıkıyorum, rakibi taciz ediyorum ve atış için kendimi açıyorum. Tekrar. Zar yok. Drake onun yerine Castro'ya pas verdi. Açısı kıl payı ve elimizden alındı.

Mükemmel bir fırtına. Rakip savunma oyuncusu Campeau'ya bariz bir şekilde kural dışı vuruyor. Düdük yok. Castro rakibinin arkasından hamle yapıyor ama yeterince hızlı olamıyor.

Diğer defans oyuncumuz Anton Bayer, nam-ı diğer "Bebek Bayer"- mükemmel bir pozisyonda. Ama bu üç kişilik bir hücum ve onun ve kalecinin yapabileceği çok şey var. Hiçbirimiz zamanında yetişemiyoruz ve Philadelphia bu kaostan faydalanarak zil çalmadan bir saniye önce topu ağlarla buluşturuyor.

"*Les fuckés!*" Campeau bağırıyor. Yüzünde şimşekler çakıyor. Yedek kulübesindeki adamların hepsi perişan görünüyor.

Buzdan çıkarken, Castro patlamak olan bir bomba gibi görünüyordu. O adam bana bakmıyor bile. Kaşları çatık şekilde bizi buzdan soyunma odasına götürüyor ve sezon başındaki tek bir maçtan büyük bir hikaye çıkarmaya çalışan bir düzine spor yazarının yanından geçiyor.

"Tankiewicz, nasıl gitti?" diye sesleniyor içlerinden biri bana doğru.

"Oraya varacağız!" Neşeyle söylüyorum. Yine de taşaklarına diz çökmeyi tercih ederdim.

Tanrım, bir duşa ve bir içkiye ihtiyacım var. Terli giysilerimi çıkarıp bir havlu aldım. Ama sonra -çünkü yeni adam olmak çok eğlenceli- yanlış yöne . Kendimi duş yerine kalabalık buluyorum ve havluyu aptal gibi kıcıma sarıyorum.

Sonra daha da kötüleşiyor. Castro orada duruyor, başı eğik, bir antrenöre homurdanıyor. Ve ben ne duyuyorum? "Bir defans oyuncusu olarak çok işe yaramaz. Yani, adam o kadar işe yaramaz , karısı bile artık onu istemiyor."

İçimde öfke kabarıyor. Uzanıp formasının tutuyorum ve tam burada durduğumu görebileceği şekilde vücudunu çeviriyorum. "Affedersiniz? Konuşacak sorunların varsa, *yüzüme* söyleme nezaketini göster."

Dürüst olmak gerekirse, bir takım arkadaşına agresif davranmak için daha kötü bir zaman ya da yer seçemezdim. Bir düzine kafa dönüyor. Yarıları gazeteciydi. İçlerinden biri de hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip, kızıl saçlı bir ajan. Şok içinde ağzı açık kaldı ve bana doğru yürüdü.

"*Delirdin* mi sen?" Bess tıslıyor. "Çek ellerini oyuncumdan." Suçlu

bir çocuk gibi elimi bırakıyorum.

"Yarın bloglarda okumak istediğin hikâye bu mu?" Bir şekilde bana kısık bir sesle bağırmayı başarıyor. Ajans okulunda öğrendiğin bir şey olmalı. "'Tecrübeli Oyuncu Genç Forveti Dövüyor' mu? Kafayı mı yedin sen?"

"Bess," diye Castro. "Kes şunu."

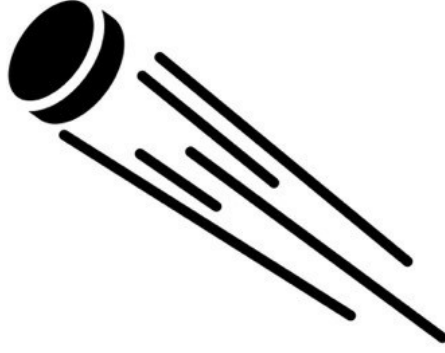
Öfkeli bir hırıltı çıkarır. "Bunu tırmandırma, Jason."

"Şşş. Yapmayacağım." Rahat bir elini onun omzuna koyar. "Önce ben bir pisliktim." "Ne?" diye ciyaklar. "Ne kadar büyük bir pislik?"

Castro'nun kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve suçlu görünüyorlar. "Ekstra büyük." İç geçiriyor. "Duşlar , antrenör masasının arkasında. Dolmadan bir tane kap."

O kadar kızgınım ki patlayabilirim. Ama sonunda akıllıca yaptım. Arkamı dönüp gidiyorum.

ON ÜÇ

Bir Numaralı Hayranınız

Onunla tekrar yatmayı düşünmüyorum ama yine giyindim. Maskara sürdüm, Tanrı aşkına. *Hokey maçına.* İşte beynimi bu kadar kötü karıştırdı.

Otuz yaşında bir kadının kafası şu anda benim kadar karışık olmamalı.

Ama son zamanlarda nereye dönsem Tank'i görüyorum. Bugün kendi işime bakıyor, spor manşetlerini okuyordum ve bu sabahki antrenmandan sonra kaskını çıkaran terli bir Tank fotoğrafı vardı. "Tankiewicz'in Dallas'tan Ayrılmasından Sonra Söylentiler Dolaşıyor" diye bağıırıyordu manşet.

Bazı değersiz bloglar hâlâ boşanmasını ticaretiyle ilişkilendirmeye çalışıyor. Bu sadece tıklama tuzağı. Kendi merakım beni utandırıyor.

Bunların hiçbirinin benimle bir ilgisi yok, Brooklyn'den geçerken kendime hatırlatıyorum. O benim müşterim değil. Erkek arkadaşım da değil. Yirmi bir yaşındayken ona yarı aşık olmamın bir önemi yok. Onu hâlâ Tinder'daki herhangi bir erkekten daha heyecan verici bulmamın bir önemi yok. Tüm engelleri ortadan bir iyilik perisi yok. O çok sevdiğim peri masallarına gerçekten inanmıyorum.

Kendi şansımı kendim yaratırım ve hep öyle oldu.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkarıp Eric'in bana soracağı bir şey olup olmadığına bakıyorum. Ve tabii ki bir mesaj geldi. ***Bir teslimatınız varmış. Kurye kimden geldiğini söylememiş. Ama kartta adınız ve ofis adresimiz yazıyordu.***

Bir balon buketi fotoğrafı var. Her balonda "*Bir numaralı hayranınızım*" yazıyor.

Oh, Tank. Senden uzak durmayı çok zorlaştırıyorsun.

Telefonumu çantama yürümeye devam ediyorum.

Ertesi gün Manhattan'da bir dudak kremi şirketiyle iş görüşmesine oturdum. Müşterilerim için sponsorluk anlaşmaları yapmak onların maaşlarını artırmanın yollarından biri. Geçen yıl Jason Castro için kazançlı bir kol saati sponsorluğu ayarladım. Ayrıca bir erkek giyim firmasıyla, kaslı hokey oyuncularının popolarına uyan, el yapımı pantolonları hakkında konuşuyorum.

İşim oldukça garip, harika bir şekilde.

Bugünkü toplantı balmumu dudak kremi, organik ürünlerin modası ve sporun birçok yüzü hakkında. Kadın yönetici Silas'ın sekize on ebadındaki parlak fotoğrafına bakıyor. Memnun bir şekilde iç geçiriyor. "İş görür."

"Doğru mu?" Ellerimi çırparak söylüyorum. "Yakışıklı bir yüzü ve sevimli bir kişiliği var. Spordaki en iyi kaleciyle çalıştığına asla pişman olmayacaksınız."

Bir süperstarla çıktığı gerçeği söylenmiyor ama yüzünün kırmızı halılarda ve paparazzi fotoğraflarında görünmeye başlaması Silas'ın çekiciliğine zarar vermiyor. Eğer çocuk organik dudak kremi satarak fazladan yüz bin dolar kazanabiliyorsa, bunu kabul etmeli. Şöhret çoğunlukla kışında bir ağrıdır.

"Yarın size bir sözleşme göndereceğim," diyor.

"Mükemmel. Bir daha kulağını çekebilir miyim?"

"Elbette." Ellerini masaüstünde birleştiriyor. "Gerçi şu anda ihtiyacımız olan tüm sporcuları bulduk. Bir yokuş aşağı kayakçımız, bir maratoncumuz ve şimdi de bir hokey oyuncumuz var."

"Anlıyorum. Ama web sitenizde bu bahar bazı renkli dudak ürünleri çıkaracağınızı gördüm, bu yüzden bu hanımları görmeniz gerektiğini düşündüm." Çantamdan bir dosya daha çıkardım ve dört fotoğrafı hızla masanın üzerine yerleştirdim.

"Bunlar profesyonel vesikalıklar değil," diyor onlara bakarak.

"Haklısınız. Bu kadınların her biri profesyonel hokey oyuncusu. Ve olay şu-

Bu kadınlar dünyanın en az kazanan profesyonel sporcularıdır. Maaşları yılda on beş bin dolar civarında. Kırallarını bile karşılamıyor. Yüzlerini tanımıyorsunuz, çünkü kadın hokeyi spor dünyasının kızıl saçlı üvey çocuğu gibi şey."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "On beş bin dolar mı? Bu bir suç."

"Lig mücadele ediyor. Ama demografiyi bir düşünün. Genç kızlar için hokey, erkek hokeyinden daha hızlı büyüyor. Ve ürünleriniz sportif kızlara hitap ediyor, değil mi? Ayrıca bu kadınları tek bir günlük fotoğraf çekimi için işe almak, dünyanın görmesi gereken bir sporu yüceltecektir. Ve kadın sporlarını desteklediğiniz için kahraman gibi gösterecektir."

"İlginç," diyor yavaşça.

"Hokeyde çok fazla kadın düşmanlığı var," diyorum. "Ama bu değişecek. Bir lider olabilirsin ve bu sana çok pahalıya mal olmaz. Bir kadın sporcu, bir Instagram fenomeninden daha ucuza mal olur. Bunu bir düşünün."

"Yapacağım," diye söz veriyor. "Bu bende kalabilir mi?"

"Kesinlikle. Arkalarına isimlerini yazdım. Web siteme girerseniz temsil ettiğim tüm kadınları görebilirsiniz."

Toplantıdan kendimden oldukça memnun ayrıldım. Silas sponsorluğunu alıyor ve ben de kadın hokeyi için söyledim.

Altıncı Cadde'nin köşesinde, Radio City'ye akın eden turistleri izliyor ve günümde başka ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Telefonumu çıkarıp Henry Kassman'a mesaj atıyorum. ***Bir kahve içme şansımız var mı? Çok uzun zaman oldu.***

Şaşırtıcı bir şekilde, bir blok bile yürümeden cevap aldım. ***Gel benimle buluş, Bess. Konuşmamız lazım.***

Kulağa uğursuz geliyor. Henry ve ben genelde hokey memleri aracılığıyla iletişim kurarız. Ama adamı geri çevirecek değilim. Bana Doğu 61. Cadde'de bir adres yolladı, ben de hemen oraya gittim. Bir apartman olduğu ortaya çıktı ve kapıcı beni çatı katındaki süite gönderdi.

Henry'nin evine hiç . Adamın bir evi olduğunu bile bilmiyordum. Aslında ofiste yaşıyor. Hafta içi öğleden sonra burada garip.

Kapıyı çaldığımda hemşire üniforması giymiş, gülümseyen genç kadın açıyor. "Bu taraftan gelin. Henry!" diye seslendi. "Bir ziyaretçin var! Henry ziyaretçilere bayılır."

"Bu bir yalan," diye homurdandı akıl hocam.

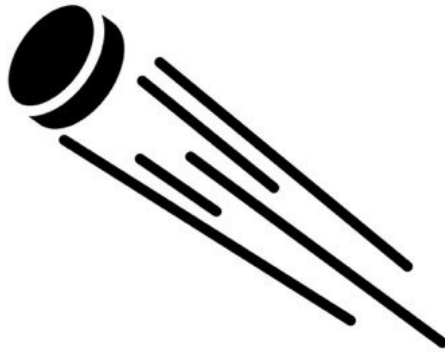
Onu büyük bir kemerden geçip oturma odası gibi görünen bir yere kadar takip ediyorum. Duyularım zaten endişe ile çınlıyor olsa da, büyük odanın ortasına bir hastane yatağı görmek bir sarsıntı. Daha büyük bir sürpriz ise burnunda oksijen tüpü ve zayıf bir gülümseme olan gri yüzlü, sıksa bir adam kabuğu. "Merhaba, Bess. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Acı ve korku içime işliyor. Gülümsemeye zorlamak için tüm gücümü harcıyorum. "Seni görmek çok güzel, tembel."

"Otur, Bessie." Bir sandalyeye güçsüzce el sallıyor. "Konuşmamız gereken şeyler var."

Sandalyeye doğru yürüyorum ve . Burası çok sessiz. Henry ne derse desin hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

ON DÖRT

Gertie Teyze hariç herkes

"Brooklyn Açılışı Hayal Kırıklığı ile Sona Erdi"

Az önce duyduğunuz ses, Bruisers'ın evindeki açılış maçı boyunca fileleri bulamaması Brooklyn'in toplu iniltisiydi. Leo Trevi ikinci periyotta bir kaçışta neredeyse sihri getiriyordu, ancak Philadelphia kalecisi onu engellemek için önemli bir kurtarış yaptı.

Sadece Brooklyn'den Mike Beacon'ın harika file bekçiliği ve kaptan O'Doul'un yetenekli savunması hasarı sadece iki golde tuttu. Hücum çabaları en iyi ihtimalle gelişigüzel ve yeni transfer Mark Tankiewicz'in hızından ve manevra kabiliyetinden faydalanamadı.

Tankiewicz'in meşhur öfkesi bir forvete soyunma odasında işler neredeyse çirkinleşiyordu. Takım arkadaşlarının birlikte buza çıktıklarında ona Ebola virüsü gibi davranmalarına şaşmamalı.

Belki de Tankiewicz takasını bir felaket olarak adlandırmak için çok erken. Ancak Tank birkaç arkadaş edinip insanları etkileyemezse, uzun bir sezonun ardından tecrübeli oyuncu için gelecek yıl başka bir takıma kısa bir uçuş olacak.

Pratik sonsuza kadar sürer.

Ya da belki de Koç Worthington bugün aynı oyuncularını bir araya getirdiği için öyle görünüyordur -dün gece birlikte kaybeden aynı takım- ve sonra iki saatini iletişim eksikliğimizin maçı nasıl kaybettirdiğini anlatarak geçirdi.

"Tankiewicz'in mavi çizgide kalmasını ," diyor. "Her yerde olabilir. Alıştırmayı tekrar oynayın."

Bunu yüzlerce kez söylemiş olmalı, temelde neden kahramanları O'Doul'farklı bir savunma oyuncusu olmam işaret ediyordu. Bu kadar terli olmasaydım kendimi haklı hissedirdim. Ve üç forvetin yüzündeki kızgınlığı etmemek oldukça zor.

Hayatımdan nefret ediyorum.

Sonunda işimiz bittiğinde, benimle birlikte bu alıştırmaya katlanan yorgun adamlarla sohbet etmeye bile çalışmıyorum. Olabildiğince hızlı düş alıp kaçmaya çalışıyorum.

Ne yazık ki soyunma odasından Jason Castro ile aynı anda çıkmayı başardım.

"Hey," diyor huysuz bir sesle, ikimiz de ana lobiye giden cam tünele doğru ilerlerken ve

Sokakta.

Aklıma gelen tek cevap "Hey," oldu.

"gece müsaitseniz, Silas'ın kız arkadaşı için bazı mobilyaları bir araya getiriyoruz.

Koridorun aşağısına taşınıyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum, çünkü sanki benden yardım istiyor. "Şarkıcı mı?" Bir sonra soruyorum. "Evet. Dave Beringer'in dairesini yeni satın aldı. Yani bir çift daha ihtiyacımız var.

Delilah daha sonra pizza ısmarlayacak."

"Elbette. Bira getiririm," diye kekeledim.

"Adresi biliyor musun? 220 Water Sokağı. Benim evimde . Kapıcıya taşınmaya yardım etmek için orada olduğunu söyle."

Sokağa çıkarken "Tamamdır," diyorum. "Unutmayacağım." Ama acaba biri beni davet ettirdi mi diye merak ediyorum, sanki ortaokul doğum günü partisi gibi.

Kaldırıma durdu. "Bak, dün gece yaptığım hata için özür dilerim. Bu korkunçtu ve kişisel saçmalıklarımın acısını senden çıkarmamalıydım."

Bir kez daha irkildim, çünkü neredeyse ciddi gibi geliyordu. "Dostum, bunun için endişelenme. Özellikle de doğru olduğu için. Karısının bana ihtiyacı yok. Ama Dallas'ın? Onlar daha iyi bilir."

"Tanrım." Castro kahkahadan boğuluyor. "Ne oldu orada? Maaş tavanlarını mı mahvettiler?" "Bu sadece bir kısmı," diye itiraf ediyorum. "Geçen sezondan sonra sağlıksız bir günah keçisi ilan etme durumu oldu.

Palacio, Los Angeles'a karşı kaybedilen ikinci tur maçı için Gertie Teyzesi dışında herkesi suçladı." Castro alay ediyor. "Görüldüğü kadar büyük bir alet mi?"

İnkâr etmek için ağzımı açıyorum ama sonra artık buna gerek olmadığını fark ediyorum. "Diyelim ki o mobilyaları taşıyor ve pizza yiyorsa, ben de başka bir yerde olmam için bir neden buluyorum."

"Yazık. Siz de yardımcı kaptan mıydınız?"

"Elbette. Buz üzerinde durum farklı, biliyor musun? Birlikte iyi oynamak için bir adamı sevmek zorunda değilsiniz."

"Uh-huh." Yine de bana inanmıyor gibi görünüyor. Yirmi dört ya da yirmi beş yaşında ve Brooklyn oynadığı tek büyük lig takımı. Farklı bir şey bilmiyor.

Bunu hatırlamam gerekecek.

"Palacio'yla kurduğum her iletişim," diyor Castro, "bana onun koca bir sik torbası olduğunu düşündürdü." "Gol atabilen koca bir sik torbası," diye belirtiyorum.

"Onları Ocak ayında yenebilir miyiz?" "Tanrım, umarım öyle olur."

Castro sırtıyor. "Güzel. Yarın görüşürüz." Chuck T'lerini giyip Water Street'e doğru ilerliyor.

Otele mesajlarımı kontrol ettim. İki tane ve bir an için mutlu oluyorum çünkü Bess'ten haber almayı bekliyorum. Dürüst olmak gerekirse, aşık olmuş bir okul çocuğu gibiyim. Onu düşünmeden edemiyorum ve onu bir daha ne zaman göreceğimi merak edip duruyorum.

Bir ay önce size evliliğimin bu kadar kısa bir süre sonra ateşli bir kaçamak yapmak için çok yorgun olduğumu söyledim. Seks aklımdaki en son şeydi. Ama hafta neredeyse tek düşündüğüm şey seks.

Ne yazık ki, mesajlarımın hiçbirisi ondan değil.

Otelime vardığımda konsiyerj bana kabarık bir kruvasan ikram etti. Reddediyorum, çünkü bazen bir erkeğin biraz proteine ihtiyacı olur. "Eve servis yapan bir Tex-Mex mekânı öneriniz var mı?"

"Tabii ki. Bu benim favorim." Masasının çekmecesini açıyor ve bana basılı bir menü uzatıyor. "Domuz taco'ları harikadır."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Menüyü aldım ve yukarı çıktım. Odamdaki yatak hazırlanmış ve giysilerim katlanmıştı.

Belki de sonsuza kadar burada yaşayabilirim. O zaman yeni hayatımın gerçekliğiyle uğraşmak zorunda kalmazdım. Menüyü incelemek için yatağa uzandım. Tam sipariş vermek üzereydim ki biri kapımı çaldı.

Bu çok garip. Arkadaşım varmış gibi değil.

Kapıyı açtığımda, Bess Beringer'in dar siyah pantolon ve göğüs dekoltesini belli eden şarap rengi bluzuyla karşımda durduğunu görünce afalladım. *Merhaba*. Ona bir anlık bakışım vücudumun gerilmesine neden oldu. *Günlerdir* onu düşünüyordum. Dün gece bana bağırdığında bile libidomda bir düşüş olmadı.

Tam öğlen yemeği yemekle ilgili pespaye bir espri yapacaktım ki, yüzündeki sıkışık ifadeyi ve tedirgin vücut dilini fark ettim. Ben de kapıyı daha geniş açtım.

"Sıçtım batırdım," diyor kapıdan içeri adım atarken.

"Tamam mı? Bu dün geceyle mi ilgili? Çünkü ben çoktan aştım."

"Hayır," diyor ve sesi o kadar alçak ki endişelenmeye başlıyorum.

"Gel otur." Kanepeye doğru yürüyorum ve onu bir şekilde üzmediğimi umarak koluna tünüyorum. Ama ne yapmış olabileceğimi düşünemiyorum. Tek yaptığım ona kamp balonları göndermekti.

"Dün bana Henry Kassman'ı Brooklyn'de kurduğun tuzak konusunda sıkıştırıp sıkıştırmadığımı ." Ağır ağır oturuyor.

"Öyle mi?" Hafifçe söyledim. "Ama bundan bir meyve sepetim var." Pencerenin yanındaki masayı işaret ediyorum, orada henüz yemediğim tek şey bir portakal ve bir gurme granola bar.

"Şey, ben suçluyum. Senin nasıl mücadele ettiğin hakkında ona uzun uzun mesajlar yazan bendim. Emektar ve sağlam bir adam olman daha fazla ilgiye ihtiyacın olmadığı anlamına gelmez. Otelin yerini eleştirdim. Kassman'a dikkatini verip vermediğini ." Sesi çatlıyor.

"Tamam, Bess. O kadar da büyük bir değil."

"Evet, öyle! O benim akıl hocam," diyor titreyerek. "Onu daha önce hiç eleştirmedim. Bir kere bile. En azından eleştirdiğimi sanmıyorum."

"Kızgın mı?" Nazikçe sordum. "Eminim bunu atlatacaktır."

"Ayağımı sokmamam gereken yere soktum. O *ölüyor*, Tank." Bana doğru döndü. "Biliyor muydun?"

"Oh. *Siktir*." Kalbim sıkışıyor. Zavallı Henry. "Hayır, bana hiçbir şey söylemedi. Ama bir şey mi diye merak ettim." Bess haklıydı, Kassman uzak duracak biri değildi. Bir aydır New York'tayım ve yüzünü bile görmedim. " var? Kanser mi?"

Başını şiddetle sallıyor. "Kalp yetmezliği," diye hırlıyor. "İşte bu. Görünüşe göre kalbiniz hiçbir sebep yokken *çalışmayı durdurabiliyor*."

"Oh, Tanrım." Zihnim dönüyor. "Belki bir-"

"Nakil mi? Hayır. Sordum. Bazı nedenlerden dolayı iyi bir aday değil." Yumrukları sıkılı ve alnı öfkeyle kırıışmış. Sanki kalp yetmezliğini iki eliyle tutup taşaklarına diz çöktürmeyi planlıyor.

"Bess," diye fısıldadım. "Nefes al."

"Neden?" diye bağıyor. "Ölmek üzere olan bir adama müşterisine kötü baktığını söyledim. Ona iyi olup olmadığını sormalıydım. Onun sonsuza kadar yaşamasını *bekledim*! Ve en kötüsü de hâlâ kendimi düşünüyor olmam? Bir sözleşmede bir şey hakkında kafam karıştığında kimi arayacağım?"

"Bahse girerim bu pek sık olmaz," diyorum yatıştırıcı bir şekilde.

"Hayır. Beş yıldır onun yardımına ihtiyacım olmadı," diye . "*Hala*. Kiminle buluşacağım

Dedikodu gerçekten iyi olduğunda kahve? Az o adamın bana ne dediğini biliyor musun?" Başımı sallıyorum, her şeyi anlatmasına izin veriyorum.

"Gemiden atlamayı istiyor."

"Pardon?"

"Hesabınızı devralmamı önerdi, ki bu aptalca bir fikir. İşgüzarın tekiyim. Berbat bir insanım. Muhtemelen başından beri seni avlamaya çalıştığımı düşünüyordur."

"Hayır," diyorum usulca, kanepede yavaşça ona yaklaşıyorumtıpkı vahşi bir kediye yaklaşır gibi. "O böyle düşünmüyor. Senin yanlış bir şey gördüğünde onu düzeltmeye çalışan türden bir kadın olduğunu düşünüyor."

Ürpertici bir nefes alır. "Henry ölemez. Buna izin vermeyeceğim." Gözlerinden iri bir damla yaş süzülür. "Lanet olsun. Ben hiç ağlamam. *Asla*. Kimse ağlayan ajan istemez."

"Oh, bundan emin değilim," diye fısıldıyorum. Bess'i kaldırıp kucağıma yatırıyorum. "Bir şok geçirdin. Ve herkes önemseyen bir temsilci ister." Onu göğsüme yaslıyorum. Limon gibi kokuyor.

Yüzünü boynuma saklıyor ve sırtı titreyerek ağlıyor.

"Şşşt," diye fısıldadım. "Henry için üzgünüm. Ben de onu kaybetmek istemiyorum." Kahretsin, benim de gözlerim yanıyor. Dokuz yıldır Henry'yle birlikteyim. Ve Bess'in bencil hissetmek konusunda ne demek istediğini biliyorum. Çünkü bir sonraki düşüncem şu: Hayatımda *tek bir şey* bile sağlam kalamaz mı? Bir tane bile mi?

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Bess'in gözünün kenarındaki bir damla yaşı öpüyorum. Sonra müstakbel ajanımı biraz kucaklıyorum. Saçlarını okşadım ve bekledim. Ağlamayı bırakması biraz zaman alıyor ama sonunda bedenime yaslanıp rahatlıyor ve iç çekiyor. Güneş tavandan pencerelerin dışında pırıl pırıl parlıyor, nehrin üzerinde milyonlarca ışığa .

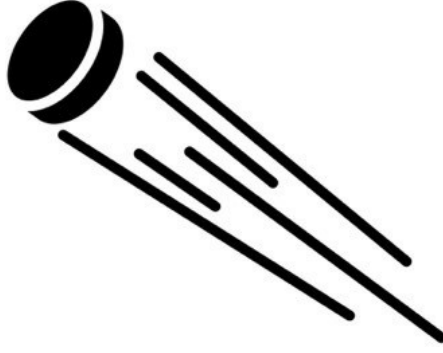
Garip bir şekilde, haftalardır hissetmediğim bir şekilde kendimi merkezde hissediyorum. Hayat gürültüyle akıp giderken nehirde demir atmış bir taş gibi. Seksi yeniden keşfetmenin Bess'in bana en büyük hediyesi olduğunu düşünmüştüm. Ve oldukça harika bir . Ama bu -rahatlık sağlamak- bir zamanlar iyi yaptığım başka bir şeydi. nasıl bir his olduğunu unutmuşum -sevdiğiniz birine sırf ihtiyacı olduğu için sessizce sarılmak.

Bu sessiz zevki ne kadar da özlemişim. Ayrıldığımızda, eski sevgilimle birbirimizi rahatlatmayalı uzun .

Bess derin, yavaş bir nefes daha alıyor ve vücudunun sıcaklığı kalp atışlarımı yavaşlatıyor. Elimini sırtında gezdirmekten kendimi alamıyorum. duruyorum, çok erken kalkıp gitmeyeceğini umuyorum.

Ben hazır değilim.

ON BEŞ

Kız Ne İstiyor

TANK bir ara beni kucağına alıyor ve yatağa kadar kısa bir mesafe taşıyor. Uzanıyor ve beni tekrar kendine çekiyor, sıcak elini sırtımın alt kısmına bastırıyor.

Daha da yaklaşıp ona biraz daha sıkı sarılıyorum. Henry'yle konuştuktan hemen sonra görmek istediğim kişinin Tank olması korkunç mu? Bir hafta önce kendimi banyoya tek başıma hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Ama işte , yüzümü Tank'ın sağlam omzuna yaslamış, gözyaşlarımı onun tişörtüne bulaştırıyorum. Otuz yaşımdayım ve bir erkekle hiç ciddi bir ilişkim olmadı - üzgün olduğunuzda ona dönebileceğiniz türden.

Tank ve ben de bir ilişki içinde değiliz. Ama şimdi bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum - güçlü kollar ve sabırlı bir sessizlik. Kendimi otuz yıldır bir arada tutuyormuşum ve sadece on beş dakikalığına tutma başkasına bırakmışım gibi hissediyorum.

Bunu çok seviyorum.

Tank sonunda uyuyakalıyor, kolu hâlâ koruyucu bir şekilde bana sarılmış. Bu gece maçı var ve çoğu oyuncu piste çıkmadan önce uyur. Kendimi kaçak bir yolcu gibi hissediyorum - vücudunun sıcaklığı ve dokunuşunun bedava bir yolculuk yapıyorum.

Uyku bana gelmiyor. Nehrin üzerindeki güneş ışığı ve Tank'ın nefes alışının sessiz ritmiyle bu andan uzaklaşmak yanlış geliyor. Acaba Henry çatı katının penceresinden dışarı baktığında da böyle hissediyor mudur; öğleden sonra güneşi azalan bir meta gibi.

Benim için Tank'ın kucaklaması o değerli kaynak. Benim değil. Sadece bir saatliğine ödünç alıyorum. O zaman onu geri verip hayatıma devam etmek zorundayım.

Sonunda Tank . Uyandığını anlayabiliyorum çünkü nefes alış veriş i daha sessiz hale geliyor. Bana doğru dönüyor ve şakağımdan hafifçe öpüyor. Uzanıp başparmağımla çenesini okşuyorum. Şu anda konuşmak istemiyorum, çünkü sadece üzücü şeyler ortaya çıkacak. Onun yerine eğilip boynunu öpüyorum. Duş sabunu ve temiz tişörtler gibi kokuyor.

Tank yüzümün yan tarafına bir öpücük daha konduruyor. Sonra başını eğip dudaklarını boynumda gezdiriyor. Hâlâ birbirimize sarılmış durumdayız, sanki bırakırsak canımız gibi.

Yani yapmayacağız. Yüzümü kavradı ve beni bir öpücüğün içine çekti. Yumuşak bir öpücük. Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor, sonra kollarımı ona doluyor ben onu öpüyorum. Vücudum güneşte uzanmış bir kedi gibi onunkinin karşısında eriyor.

İlk defa öpüşmelerimiz yavaş ve sessiz. Bildiğim tek şey onun tadı olana kadar ağzımın tadını çıkarıyor. Her durgun öpücük, bilincimin kenarlarını yumuşatan bir başka doz uyuşturucu gibi. Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik, hiçbir şeyin yanlış ve kimsenin ölmediği bir yerde.

Çünkü biz biziz, öpüşmekle yetinmeyiz. Tank'in elleri karnımda geziniyor. Parmakları pantolonumun fermuarını açıyor. Sonra vücudunu öpüyorum, tişörtünü itiyorum ve atletik şortunun bel bandının hemen üstündeki teni ısıırıyorum.

Şu anda *kullanılmak* istediğimi fark ettim. Bencil olmamam gerekiyor, çünkü bu kadar sağlıklı ve canlı olmak yanlış geliyor.

Tank ipucunu alıyor, şortunu aşağı itiyor ve külotunu da yanına alıyor. Hiç vakit kaybetmeden eğildim ve sikinin uzunluğunu yaladım. , ben de ucunu dudaklarımın arasına alıp sikinin başını ağzıma alıyorum.

"Siktir. Evet." Saçlarımı elinin etrafında toplamak için uzanıyor, muhtemelen izleyebilmek için. Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve yanaklarımı çukurlaştırarak hırslı bir şekilde emiyorum.

"*Tanrım*," diye . "Şu anda ne kadar seksi görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok. Al şunu tatlım. *Sikeyim*. Bu... Unngh." Daha fazla almam için kalçalarını döndürüyor.

Bunu nadiren birileri için yaparım. Tank ile ilk kaçamağımdan beri, sıradan pek ilgi duymadım. Çıkacak birini bulmakla daha çok ilgileniyorum. Ama uzun zamandır kimse üçüncü randevuyu geçemedi.

Tank ile durum farklı. *Kurallar mı? Ne kuralı?* Ne isterse yapıyorum, hatta daha fazlasını. Parmak uçlarımı kesesinin üzerinde gezdiriyorum ve inliyor. Onu boğazıma kadar alıyorum ve nefes nefese kalıyor.

", kızım. Yoksa bu iş çok çabuk bitecek," diye .

Ama yavaşlamak istemiyorum. Çıkardığı sesler ve dilimin üzerindeki tuzlu tadı hoşuma gidiyor. Öğürene kadar emiyorum. Ve sonra biraz daha emiyorum.

"Bess," diye homurdanıyor, beni . "Buraya gel. Seni sikmem lazım."

Sihirli kelime buydu. *İhtiyaç*. Ben de hemen .

Tişörtünü yere fırlatıyor ve artık tamamen çıplak. Dikkatini bluzumun narin düğmelerine vererek, her birinin düğmesini nazikçe açıyor. Her birkaç düğmede bir aç bir öpücük alıyorum.

Hâlâ ağlamaklı ve huzursuz hissederken, beni bir kukla gibi oynatmasına izin veriyorum. Bluzumu omuzlarımdan sıyrıp yan masanın üzerine bırakırken elleri sıcak ve yatıştırıcı. "Hâlâ külot giyiyorsun," diye azarlıyor beni.

O haklı. Ve hala sütyenimi de giyiyorum. Onları vücudumdan çıkarmak için birlikte çalıştık ve çok geçmeden yerdeydiler.

"Kahretsin," diye fısıldıyor ben onun yanında yatağa diz çöktüğümde, göğüslerim serbestçe zıplıyor. "Bana bak."

Yeşil gözleri sıcak ve ışıltılı, bakışları her şeyin mükemmel bir şekilde doğru görünmesini sağlıyor. Sanki gün ortasında otel odasının kapısını çalan ve sonra da sikini yalayan baştan çıkarıcı ben gibi.

"Buraya ." Çırılçıplak bedenimi kucağına çekti. Kucağına oturduğumda beni göğsüne çekiyor ve derinden öpüyor.

Ten tene buluştuğumuzda arzuyla . Bu pek çok açıdan yanlış. Seks yas tutmak için aptalca bir yol. Dillerimiz tekrar tekrar birleşirken kendimi bencil ve üzgün hissediyorum. Tank'i rahatlamak için kullanıyorum. Ve sadece onun sert vücudunu değil -her ne kadar muhteşem olsa da. Bana sarılacak ve sevildiğimi hissettirecek birine ihtiyacım var.

Yine de işi umursamıyor gibi görünüyor. Kalçalarımı elleriyle destekliyor ve sikini hassas etime doğru kaydırıyor. "Sür beni tatlım," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, çünkü şu anda istediğim şey bu değil. Sonra onu tekrar öpüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Tamam," diyor ağzıma karşı. "Kız ne isterse, onu alır." Ciddi bir başarı ile

Koordinasyon, Tank öpüşmeye ara ikimizi de . Sporcularla seks politikam şu anda biraz aptalca görünüyor.

Ya da en azından Tank'le seks yapmama politikam. Başka kimse beni onun gibi baştan . Başka kimse onun gibi öpemez. Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar tapılmış hissetmemiştim. Ellerimi sıkıyor ve sanki dünyada bizden başka kimse gibi gözlerimin içine bakıyor.

Utanmadan, bacaklarımı onun için ayırıyorum.

Beni bekletmiyor. Aç bir iniltiyle içimi dolduruyor. Saçlarımı yüzümden fırçalıyor, yavaşça hareket etmeye başlarken her yerime öpücükler bırakıyor.

Topuklarımı kışına doğru kaldırıp onu yerinde tutuyorum. Zaman yavaşlıyor. Nehirdeki bir römorkörün korna sesini duyuyorum. Ve suyun yansıması üzerimizdeki beyaz tavanda parıldıyor. "Durma," diye nefes alıyorum. "Asla durma."

Yapmıyor. Hızını artırıyor. "Beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor tenime karşı. "Yavaş gitmeye çalışıyorum ama beni çok sertleştiriyorsun."

Bu övgü içimi ısıtıyor. Kalçalarının hevesle sürtünmesinin ve yeşil gözlü bakışlarının ağırlığının tadını çıkarmak için çaresizim. "Daha hızlı," diye yalvarıyorum.

Tank gözlerini kapatır ve inler. "Çok iyi hissediyorsun. Sonsuza kadar dayanamam." Dizlerimden birini kaldırıp kolunun altına katlayarak daha fazla yerimi ortaya çıkarıyor. Sonra başını eğiyor ve meme uçlarımdan birini ağzına alıyor.

Sırtımı eğiyorum ve inliyorum, çünkü beni çok vahşi hissettiriyor.

"Evet," diye mutlu bir şekilde homurdanıyor. "Oh, lanet olsun."

Yüksek sesle inerken kasları kilitleniyor ve tek gereken bu. Kalçalarımı kaldırıyorum ve ondan ihtiyacım olanı alıyorum, bana bir derin itme daha verirken paramparça oluyorum.

"Bu bir kız," diye nefes nefese kalır. "Ver onu bana."

Sanki yardım edebilmişim gibi. Yatağa gömülüyorum ve mutluluğa tutunmaya çalışıyorum. Tank bir an sonra yere yığılıyor, yan tarafına dönüyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

Bir süre öylece uzandık -tembel ve gevşek, birlikte yatağa kıvrılmış, bir Salı günü öğleden sonra değilmiş gibi davranıyoruz. Seks sonrası komadayım, sadece puslu düşünceler düşünüyorum. Ama beynim tekrar devreye girer girmez suçluya dönüşüyorlar.

"Şşşt," diyor.

"Ben bir şey söylemedim."

"Evet, ama yapmak üzeresin. Bunu yapmamamız gerektiğiyle ilgili bir şeyler." ",", yüzüm hâlâ boynuna gömülü. "Saçmalık."

Yüzümü kaldırıp ona bakıyorum. "Hogwash? Bu Teksas'ta insanların söylediği bir şey mi?"

"Teksas'ı eleştirme," diyor tembelce. "Tanrım, açlıktan ölüyorum. Sana Meksika yemeği ısmarlayabilir miyim? Acil bir durum var."

"Ben zaten yedim." Gerçi şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. "Belki sadece biraz guacamole ve cips?"

"İşte benim kızım." Tank sırtımı okşuyor. "Bir soru daha?" "Sor."

"Menajerim olur musun?"

"Ne?" Birden doğruldum. Beklediğim soru bu *değildi*. "Hayır. Yapamam."

"Bess," diyor usulca, eli kalçamı kavırıyor. "Bugün olmak zorunda değil. Yani eninde sonunda." "İmkânı yok." Başımı sertçe sallıyorum. "Şu anda çıplak olduğumuz gerçeğini gözden kaçırdın mı?" Gırtlaktan bir kahkaha atıyor. "Bir bile kaçırmadım. Ama önemli değil."

"Cehennem gibi," diye ısrar ediyorum. "Güvenilirlik her şeydir. 'Müşterime değerini ödeyin' demek, 'Sevgilime ödeme yapın' demekten çok daha farklı geliyor kulağa. Yani, eğer *evli* olsaydık, bu-"

Hay aksi. Büyük bir aceleyle iki şeyin farkına vardım. Birincisi, Tank'e M'li kelimeyi kullanmamalıydım. Bu konuda nerede durduğunu zaten biliyorum. İkincisi, bu sorunun acımasızca basit bir çözümü var.

"Aslında," diyorum, "bu konuda tamamen yanlış düşünüyorum. Sonunda gerekli olduğu ortaya çıkarsa, kesinlikle senin menajerin olacağım."

Yakışıklı yüzü sıcak bir gülümsemeye bürünüyor - içimi yapış yapış hissettiren türden. "Teşekkür , tatlım." Bir elini çıplak sırtımda gezdiriyor. "Hayatımda güvendiğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Ve sen de bu çok kısa listede yer alıyorsun. Beni bir yabancıya güvenmek zorunda bırakma."

"Yapmayacağım," diyorum yataktan yuvarlanarak. "Haklısın. Çok fazla geçmişimiz var. Başka bir temsilci bulma zamanın geldiğinde, sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Ama umarım o gün çok yakında gelmez." Külotumu alıp giriyorum. Sonra pantolonumu aldım.

"Vay canına, tamam. Bu esnek davrandığın için teşekkür ederim. Seni daha ateşli bir aşkla kazanmak zorunda kalacağımı sanıyordum." Sütyenimi bağlarken bana sevimli ve ateşli bir bakış attı.

"Buna gerek yok," diyorum iç çekerek. "Artık ateşli bir aşk olmayacak." "Ne? Tabii ki olacak."

"Asla olmaz," diye ısrar ediyorum, bluzumu giyerken. "Tamamen haklıydın - benim senin menajerin olmam, takılmamdan daha mantıklı. Şu andan itibaren plana sadık kalacağız."

"Plan mı? Ne planı?" diye mırıldanıyor, elini seks kokan saçlarında gezdiriyor.

"Akıllı kararlar. Uzun vadeli hedefler. Oyuna konsantre olabilmen için yaşayacak bir yere ve dikkatinin dağılmayacağı bir hayata ihtiyacın var. Ben hiçbir zaman Brooklyn planının bir parçası olmadım, Tank. Bunu biliyorsun."

"Elbette, ama..." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu seni gördüğüme sevinmediğim anlamına gelmiyor."

Bütün sorun , değil mi? gördüğümüz için çok mutluyuz. Ama ben hangi Bess olacağım? Beş yıllık planı olan mı? Yoksa bu adam bana her gülümsediğinde her şeyi denize atan mı?

"Gelecekteki menajerin akıllı bir kız." Bluzumun düğmelerini hızla ilikliyorum. "Bana güvendiğini söylemiştin."

Bu da ne yaptığımı bildiğime güvenmeniz gerektiği anlamına geliyor." "Ama-" Sanki mantığımda bir delik bulmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

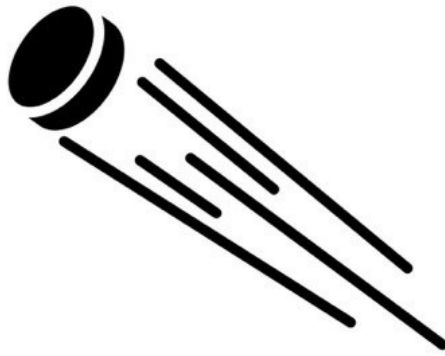
Ne yazık ki ikimiz için de öyle bir şey yok. Olsaydı, çoktan bulmuş olurdum. Beş yıllık planım - yarım saat önce kapısının hemen önüne bıraktığım evrak çantasının içine sıkıca sıkışmış - sessizce beni neşelendiriyor.

"Biraz Tex-Mex ye. Dinlen. Tampa'yı yen. Sen ve ben yakında konuşacağız."

"Ne kadar yakında?" diye soruyor, hâlâ nefis bir şekilde çıplak. Karın kaslarıyla göz göze gelemem, yoksa kararlılığımı kaybederim. Şehvet eğlencelidir ama her şey değildir. Ve bu adam beni sevecek durumda değil.

"Yakında," diye yalan söyledim. "Yakında." Ona küçük bir el sallıyorum ve sonra çıkışımı yapıyorum.

ON ALTI

Çok fazla kas var.

ÖNÜMÜZDEKİ KIRK SEKİZ SAAT İÇİN, bu karar iyi bir karar gibi görünüyor. İlk , Tank ve Bruisers'ın geri kalanı Tampa'ya karşı bir galibiyet aldı. Yani bu bir ilerleme.

Ve onunla aramda çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi koymayı başardım. Tank bana The Tank adlı bir barın önünde çekilmiş bir fotoğrafını gönderdiğinde, onunla iletişime geçmiyorum. Onu aramıyorum ya da flört etmiyorum, bile.

Daha sonra daha büyük bir kalp kırıklığı yaşamaktansa şimdi birkaç kalp acısı yaşamak daha iyidir, değil mi?

Kendimi doğru zihniyete sokmak için Tank'ın kariyeri hakkında biraz araştırma yapıyorum. Sözleşme görüşmelerine daha bir yıldan fazla var, bu da onu bir süre daha Henry'nin ellerine bırakabileceğim anlamına geliyor.

Zamanı geldiğinde -ve eğer Henry bu işin dışındaysa- Tank'e iyi bir teklif götüreceğim. Brooklyn'in yönetim ekibini herkesten daha iyi tanıyorum. Ve maaş sınırını zorlayan otuz yaş üstü bir oyuncu için onlarla çoktan pazarlık yaptım.

Henry'den bahsetmişken, son dönem kalp yetmezliği hakkında da korkutucu bir araştırma yaptım. Nefes darlığının yanı sıra yaygın semptomlar ağrı ve şişlik. Adamın dağıtmaya ihtiyacı var, bu yüzden Cobble Hill'deki Books are Magic'te dolaşıyorum ve beğeneceğini düşündüğüm bazı kitaplar seçiyorum. Gerilim ve aksiyonu sever. Onun kitapları en az bir çirkin olay örgüsü ve bir büyük patlama gerektirir. Eğer birisi hiç eğitim almadan helikopter uçurmak zorunda kalırsa bonus puan.

Henry'ye bir hediye göndermek beni rahatlatıyor. Adamın Tanrı'dan daha fazla parası var ve kendi kitaplarını alabiliyor ama onu düşündüğümü bilmesini istiyorum.

Bu arada, uzun tatilim sırasında gözden kaçan tüm küçük ayrıntıları yakalamaya çalışıyorum. Pittsburgh'a yeni takas edilen genç bir oyuncuyu görmek için gününbirlik bir geziye çıktım. Trendeyken de bir sponsorluk anlaşması için teklif hazırlıyorum. Chickie's adında ulusal bir tavuk zincirinin bazı kadın hokey oyuncularına sponsor olmasını sağlamaya çalışıyorum.

Kadınlar temelde pro-bono müşteriler. Kadın hokeyinde o kadar az para var ki, onların önemsiz iş sözleşmelerine bakmak için ücret almıyorum. Sadece onlar için kazanabileceğim ciro parasından pay alıyorum. Dürüst olmak gerekirse, kot pantolonumun cebinde kayıp para daha karlı olurdu.

Ama yine de devam ediyorum. Kadın hokeyinin görünürlüğünü benim hobim ve misyonum. Bir gün bu kadınlardan birkaçını zengin edeceğim. Nasıl olacak bilmiyorum ama . O zamana kadar muhtemelen yüz bir yaşında olama...

Bu da bana yüz bir yaşındaki insanları ve Henry'nin o kadar uzun yaşayamayacağını düşündürüyor. Ve şimdi Amtrak treninin sessiz vagonunda ağlıyorum.

Brooklyn'e döndüğümde saat sekiz olmuştu. Evrak çantamı ofisime bıraktım, bir hediye aldım.

çantamı ofis üzerinde bekletiyorum ve caddenin karşısına geçiyorum. "Merhaba, Miguel!" Kapıcıya söyledim. "Delilah'yı görmeye geldim."

"Daireyi görmek tuhaf olacak mı?" diye soruyor. Delilah'nın yeni evi eskiden ağabeyimin eviydi. "Eminim şimdiden tamamen farklı görünüyor."

"Haklısın," diyor ve beni asansöre doğru eliyle işaret ediyor. "Yukarı çık. Pizzalar yeni ." "Yesssss."

Yumruklarımı sıkıyorum ve parlak asansörlere yöneliyorum.

Üçüncü kata ulaştığımda koridor karton taşıma kutuları ve Delilah'nın korumasıyla doluydu. "Merhaba Avivit," diyorum ona el . "Pizzanın yeni duydum."

Başını sallıyor ve sonra daire kapısına ulaşabilmem için kenara çekiliyor. Avivit az bir kadın. "Sana bir dilim getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür . Görevdeyken yemek ." Bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Delilah ile bela arasında tam anlamıyla bir düzine atlet olduğunu biliyor musun?" Elim kapıda, duraklıyorum.

"Bu çok fazla kas demek" diyor. "Ama önemli olan burada ne olduğu." Koyu renk gözleri dans ederken başını işaret ediyor.

"Çok iyi bir noktaya değindin." Benim işim sporcuların aptalca bir şey yapmasını engellemek olduğu için bunu zaten biliyor olmalıydım.

Kardeşimin eski dairesine girdiğimde, burası neredeyse hiç tanınmıyor. Oturma odası parlak, şık renklerde kanepeler ve sandalyelerle döşenmiş.

İkinci yatak odasına baktığımda ağırlık sehpasının ve koşu bandının çoktan gitmiş olduğunu görüyorum. Onların yerine-

"Bu dev bir telefon mi?" Onu birleştirmeye çalışan bir grup adama soruyorum.

Birkaç kafa bana doğru dönüyor. "Bu bir kayıt kabini." Delilah parlak kırmızı bir panelin arkasından çıktı. "Parçalar halinde gönderildi."

"Bir sürü parça var," diyor Castro. "Kafa karıştırıcı parçalar," diye ekliyor Silas.

"Çocuklar, hadi pizza yiyelim," diyor Delilah. "Belki yedikten sonra her şey daha basit görünür."

Adamlar homurdanarak ellerindeki çeşitli panel ve tahtaları yere bırakıyorlar. Ve beni şaşırtan şey, Tank'in de o adamlardan biri olması.

Ağzım açık kaldı. Onu burada bulmayı beklemiyordum ve kendimi onunla tekrar karşılaşacağım kaçınılmaz ana .

Bana hızlıca göz kırptı. Odadan çıkışını engellediğimi fark etmem bir saniyemi alıyor. Mutfaktaki pizza kutularına ulaşabilmesi için garip bir şekilde yana doğru zıplıyorum.

Diğer hokey oyuncuları yanımdan geçip gidiyor ama benim odağım Tank'te kalıyor. Uzun kollu tişörtünün kollarını ön kollarına doğru itişine. Georgia ona bir tabak uzatırken onu dinlemek için başını eğişi. Ve bir kot pantolonun içini nasıl doldurduğuna.

Bütün hokey oyuncularının kışları harikadır. Hokey kalçaları kaslıdır. Bu yüzden müşterilerimin hepsi pantolonlarını özel sipariş zorunda.

Tank. Ona bir kez bakınca içim kıpır kıpır oluyor. Sadece kasları da değil. Bütün adam. Ve şimdi anlıyorum ki, eğer bir gün onu temsil istersem, ona karşı hissettiğim her şeyi bir yastıkla boğarak bastırmam .

Ya da en azından gerçekten çok iyi numara yap.

Ve suçlanacak kimse yok. Karşılık veremeyen bir adama karşı duygularım var. Bir sürü duygu. Benim için o adam, ulaşılamayacak kadar parlak bir hedef. Kaçıp giden. "Bira?" Delilah bana soruyor. "Pizza?"

"Elbette," diyorum dikkatimi Tank'ten uzaklaştırarak. "Ama önce, bu senin için. Brooklyn'e hoş geldin." Ona hediye çantamı uzattım.

"Oh! ."

"Tabii ki yapmalıyım." Ona çabucak sarıldım. Silas benim müşteri ve bu iki muhabbet kuşunu her görüyorum. Delilah'ya bayılıyorum. Kelimenin tam anlamıyla bir rock yıldızı ama yine de tanıdığım en mütevazı, en normal insanlardan biri. "Aç . İstedğini biliyorsun"

Bana bir gülümseme fırlatıyor ve ardından kağıt mendili iterek çantadan bir yastık çıkarıyor. "Oh, çok güzel! Bayıldım buna! Artık kaybolmayacağım." Yastığın ön yüzüne ; üzerinde çok zevkli bir Brooklyn haritası var.

"Ters çevir."

Yastığı çeviriyor ve sonra gülüyor. Çünkü tersi *Brooklyn* diyor: *Fuggedaboutit*. "Bu paha biçilemez. Teşekkür ederim!"

"Benim için zevktir."

"Alışverişten nefret ettiğini sanıyordum."

"İçin olduğunda az nefret ediyorum."

Delilah gülümsüyor ve beni anlayamamış gibi başını sallıyor. Ama bu doğru. Müşteriler için hediye almak kolay. Kendim için alışveriş yapmak her zaman büyük bir taahhüt gibi geliyor. Aynı şey tavsiye için de geçerli. Başkasının saçmalıklarını anlamak, kendi saçmalıklarımı anlamaktan her zaman daha kolaydır.

Rock yıldızı bana bir kez daha sarılıyor ve ardından yeni mobilyalarından hangisinin yastığı hak ettiğine karar vermek için koşuyor.

"Hey, patron. Bir dilim ister misin?" Eric Bayer yanımda beliriyor.

"Belki sonra," diyorum iş ortağıma. "Yeni mi ?"

"Beni marketten biraz daha bira almam için gönderdiler." Altılı paketleri işaret ediyor "Bir tane ister misin?"

"Elbette," diyorum iç çekerek. "Bir tane isterim."

"Zor bir gün müydü?" Beni pencerelere götürüyor ve geniş birinden bir bira alıyor.

"Ben iyiyim," diyorum çabucak. "Tren sessizdi. O teklifi hallettim. Ben yokken bir şey oldu mu?"

Bir bira açtı ve bana uzattı. "Biraz tuhaf bir telefon aldım. gece burada olmanı umuyordum, böylece sana anlatabilirdim."

"Bir arama mı?" Tank'e bakmamak için vücudumu birkaç derece çeviriyorum. "Kimden?"

"Saskatchewan'da bir genç takımında oynayan bir çocuk var; ayakları çok hızlı ve gösterişli bir pivot. İstatistikler. Seçmelerde ilk turda gidebilir."

"Saskatchewan." İsmi hafızamın derinliklerinden çekip çıkarıyorum. "Oistrok?"

"Kahretsin." Eric göz kırpmıyor. "İyi hafıza. Bu o çocuk. Henry Kassman'ın bir müşterisi." Henry'nin adını duyunca kalbim biraz sızladı. "Öyle mi?"

"Garip olan da bu. Bu çocuk onu temsil etmemi istemek için aradı. Dahası, bunun Kassman'ın fikri olduğunu söyledi. Buna ne diyorsun?"

değil. Gözlerim hemen yaşlarla doluyor.

"Vay, patron." Eric kolunu bana doladı. " var?"

"Henry hasta." Burnumu çekiyorum, gözlerimi siliyorum. "Durumu ciddi. Ve korkarım bu tür telefonları daha çok alacağız. Dükkânını yavaş yavaş kapatıyor."

"Oh, lanet olsun." Eric yakındaki sehpadan peçete alıp bana uzattı. "Özür dilerim. İkinizin yakın olduğunu biliyorum."

"Daha bu hafta öğrendim." Burnumu peçeteye sildim. "Eric, sen biraz

müşteriler. Hazır olun."

"Tanrım." Birasını yudumladı. "Bu şekilde oyuncu toplamak istemezdim."

"Şaka yapmıyorum. Ama Henry sporcularının tam olarak ihtiyaç duydukları kişiye sahip olmaları konusunda çok hassas. Eğer uygun olmadığını düşünseydi size kimseyi göndermezdi."

"Henry Kassman'ı çok az tanıyorum," diye Eric. "Clove ölmeden önce onunla bir kez karşılaşmıştım."

"Ama o beni tanıyor." Küçümseyici bir el salladım. "Ve geçen gün onu görmeye gittiğimde senden bahsettim. Ne kadar hasta görüldüğüne o kadar üzülmüştüm ki kapatamadım. Ayrıca dedikoduya bayılır. Ben de ona Brooklyn'den gelen tüm haberleri anlatıyordum."

"Tamam." Eric kaşlarını çatı. "Tabii ki Saskatoon'dan gelen bu çocuğa yardım edeceğim." "Onu nereye bıraktın?"

"Önce sadece hikâyesini dinlemek istedim. Eğer onu konuşturabilirsem, aramanın daha anlamlı olacağını düşündüm. Öyle olmadı ama genç hokeyciler hakkında her şeyi duydum. Çocuk akıllı. Çok iyi ama kendi oyunu hakkında olgun bir görüşü var."

"Bu da bir şeydir."

"Evet, bu bir başlangıç. Onu yarın arayacağımı söyledim."

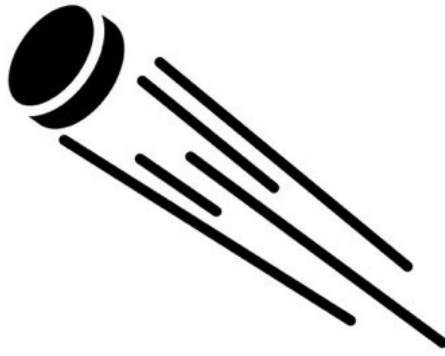
"Sabah ona bir sözleşme gönder. Sonra da hemen bir uçağa atlayıp onu görmeye git." "Vay canına, tamam. Tabii ki." İç geçirdi. "Biraz pizza al, Bess. gel. Dayan biraz."

Ama Tank bütün pizzaların yanında duruyor ve ben aç bile . Sadece içim harap olmuş gibi hissediyorum. Akıl hocam zamanından önce ölecek ve ben sahip olamayacağım bir adama takılmış durumdayım.

Eric'in bilmesini istemiyorum. *Kimsenin* bilmesini istemiyorum. Bunun kariyerimle ilgili olmadığını anlamaya başlıyorum. Kalbimle ilgili. Nasıl hissettiğimi kimse bilmezse, onu unutmaya çalışırken daha az acı çekebilirim.

Ve onu unutmak zorundayım. Yapılacak tek şey bu.

YEDİ

Denedik

Mükemmel bir dilim sucuklu pizzayı ısıyorum ve Bess'e bakmamaya çalışıyorum. Kolay değil. Bu hafta bana fırça atıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Nereden anlamıyor değilim. Hayatım tam bir tren enkazı. Sözlükte "acılı adam "a bakarsanız, muhtemelen benim resmimi bulursunuz.

Ama birlikte vakit geçirdiğimizde özel bir şey oluyor. O kızgın adam olmayı unutuyorum. İlk başta bunun sadece seks olduğunu düşündüm. Ve Tanrı biliyor ya, paslanmış libidomun bir ihtiyacı vardı.

Dahası da var. Bess özel biri. Gençliğimizde takdir etmediğim canlı bir enerjisi var. Ya da belki de vardı, ama bunu ifade etmeyi hiç başaramadım. Bir yolculuktan sonra New York'a döndüğümde, bir taksiye atlayıp onun Midtown'daki küçük stüdyo dairesine koşabilmek için uçağın inişine kadar dakikaları saydığımı hatırlıyorum. Bu anılar zamanla soldu ve muhtemelen hayatımda her şeyin hala yukarı doğru bir yörüngede olduğu bir an için nostalji ile renklendi.

Ama otuz yaşındaki Bess benim için daha da ilginç. Onu Delilah ile gülerken, sonra da Eric ile sohbet ederken izliyorum. Ve odanın karşısına geçip ona bir merhaba öpücüğü vermek istiyorum. ne söylüyorsa duymak istiyorum, çünkü muhtemelen keskin ve komik bir şeydir.

Çekimi hissediyorum. Bess'in uyandırdığı sadece libidom değil. Onun varlığını göğsümün ortasındaki hissediyorum. Tam kalbimin olması gereken yerde.

Ben izlerken, Bess'in yüzü buruşuyor ve Eric kolunu ona doluyor. Ve bir anda iştahım *kaçtı*. Bess o kadar üzgün görünüyor ki oraya gidip onu kollarımın arasına alma dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum.

İstemezdi ama. *Sikeyim*.

Fark eden tek kişi ben değilim. Castro'nun yüzünde endişeli bir ifade . Bir iki dakika sonra pizzasını bırakıp Bess'in yanına gidiyor ve ona tek koluyla sarılıyor. Kadın ona gülümsüyor ve sonra bir kez daha gözlerini siliyor.

"Kim o?" Castro yüksek sesle sorar. Sonra da aptal gibi gölge boksu yapmaya başlar. "Onu , Bess. Yani, girdiğim her dövüşü kaybettim. Ama önemli olan düşünce, değil mi?"

Gülüyor. "Ellerini incitme, aptal. Zaten kimsenin kışının tekmelenmesine ihtiyacı yok. Tanrı'ya şükür."

"Bana haber ver yeter. Ona kimin patron olduğunu göstereceğim. Hareketlerim ." Castro bir kolunu kaldırır, gülünç bir poz verir ve Bess tekrar gülene kadar pazularını esnetir.

Peki, tamam. Eğer çocuk Bess üzgünken onu neşelendirmeye çalışıyorsa, sanırım o kadar da kötü olamaz.

Pizza dilimimi alıp Bess'in dikkatini çekmeye çalışıyorum. Bu beni bir pislik yapar mı?

Bess'in beni görmezden gelmekte benim onu görmezden geldiğim kadar zorlandığını mı söylüyorsun?

"Biraz daha pizza var," diyor Delilah bana, bir kutu daha açarak. "Bu gece yardıma geldiğin için teşekkürler. Daha önce hiç ev döşememiştim. Eğlenceli ama çok iş var."

"Şaka yapmıyorum," diye kabul ediyorum, dikkatimi Bess'ten . "Brooklyn'de bir daire bulursam, her şeyi benim için satın alması için birini tutacağım."

"Başka bir çözüm daha var," diyor Patrick O'Doul, yeni kutudan bir dilim alarak. "Dairemi evli bir çift olan iki adamdan satın aldım. Batı Yakası'nda yeni bir başlangıç yapıyorlardı, ben de onların tüm eşyalarını aldım. Tüm kahve fincanlarını, havluları, tereyağı tabaklarını. Her şeyi."

"Ama *mükemmel* bir zevkleri vardı," diye belirtiyor Delilah. "*Architectural Digest* zevki gibi. Bu sadece şans."

O'Doul bana bakıyor ve omuz silkiyor, sanki *fark etmedim bile* der gibi.

Bu adamlara yavaş yavaş ısınıyorum. O'Doul yeterince sağlam bir kaptana benziyor. Bazen askerleriyle dalga geçiyor ama kimseye karşı acımasız olduğunu duymadım. Palacio gibi değil.

Sanırım Teksas'la ilgili özlemediğim bir şey var.

"Bu ne tür bir bira ?" O'Doul getirdiğim altılı paketi inceleyerek sordu. "Ne demek istiyorsun?"

Bu Shiner Bock. Teksas'ın en iyi biralarından biri."

"Teksas," diyor yavaşça, sanki kelime ağzında doğru durmuyormuş gibi.

"Dostum, Dallas'tan nefret ettiğini biliyorum. Ama benim *mükemmel* biramdan nefret etme. Bir tane dene." Paketten bir şişe çıkardım ve O'Doul'a doğru ittim.

"Sağ ol dostum." Bana ciddi bir şekilde başını sallıyor. Henüz ekipten biri olmadığımı bu şekilde anlıyorum. Benimle dalga geçmiyor. Bira zevkinize, kravatınızdaki desene ve iç çamaşırı modelliği kariyerinize sataşana kadar, gerçekten ekipten biri değilsinizdir.

O'Doul bana baktığında hâlâ 2017'de yaptığımız kavgayı görüyor. üzerine her türlü bahse girerim. Hangisi olduğunu bildiğime de bahse girerim çünkü o kazanmadı. Bundan kaçış yok. Bu adamlar artık aynı formayı giydiğimizi fark edene kadar bu garipliğe katlanmak zorundayım.

"Hey, Mark?" Georgia yanımdan uzanıp kutudan bir dilim sucuk çıkardı. "Bir dakikanı alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Bana işaret ediyor ve ben de onu mutfak alanından çıkıp tuğla duvarlara asılı birkaç boş kitap rafı hiçbir şey olmayan bir oyuga kadar takip ediyorum.

Kıskanmış gibi görünmemeye çalışarak, "Bu bina harika," diyorum.

"değil mi? Leo ve ben evimizi kiraladık. Ama burayı seviyoruz. Gerçi bizim dairemiz bu kadar büyük değil." Ağzını peçeteyle sildi. "Dinle, sorduğum için üzgünüm. Ama medyadan birkaç soru alıyorum ve sizinle görüşmek istedim."

"Philly karşıındaki boktan performansıyla ilgili sorular mı? Yoksa boşanmam mı?"

İrkildi. "Bu ikinci şey. Miranda'nın sorduğu soruların aynısını soran birkaç blogcu daha var. Benden bir şey istemediğiniz sürece evliliğiniz hakkında asla yorum yapmayız. Ama bilmem gereken bir şey var mı diye sormak istedim."

"Söylentilerden herhangi birinin doğru olup olmadığını bilmek ister misin?" Kulağa kavgacı gibi geliyor ki bu hiç adil değil. Hayatıma burnunu sokan diğer insanların aksine, takım için drama yaratıp yaratmayacağımı sormak aslında Georgia'nın işi.

Nazik gözlerle beni inceliyor. "Sorduğum için bile üzgünüm Mark. Ama bana söyleyeceğin bir şey varsa, bunu en katı sır saklayacağım."

"Takım arkadaşşıma yumruk attığım doğru. Ancak boşanmamla ilgili herhangi bir bomba olmayacak. Zaten yakında kesinleşecek. Cadılar Bayramı'ndan önce."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyor sessizce. "Bu oldukça hızlı. değil mi?" Yüzünü buruşturuyor.

"Özür dilerim.

Boşanma hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Ben de öyle. Ama, evet, sanırım öyle. Menajerim yıllar önce bana evlilik sözleşmesi yaptırdı. Yani pazarlık edecek bir şey yok."

"Ve senin çocuğun yok," diye ekliyor.

"Doğru," diyorum biraz fazla hızlı bir şekilde. "Lanet olası bir köpeğimiz bile yok." "Tamam. Burnumu soktuğum için özür dilerim," diyor.

"Hayır, ," diye . "Kim bir uydurmaya çalışıyor ki? Ve neden şimdi?" "Dallas'ta bir blog.

Önemli biri değil."

Yine de telefonumu çıkardım. "Lone Star Hockey?"

"Tank." Elini telefonumun ekranının üzerine koydu. "Sakın okuma."

"Neden ? Benim hakkımda ne söyleyebilirler ki?"

"Hakkında yazdıkları *sen değilsin*," diyor sessizce.

Bir saniye. Ne? Anlayana kadar bir saniye geçti. "Jordanna hakkında bir şey mi yazmışlar? Neden?" "Önemli bir şey değil. Bir takım yararına biriyle dans ederken çekilmiş fotoğrafları var."

Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Gerçekten mi? Bir hokey etkinliğinde mi?" Takımdan ayrıldığı için mutlu olacağını düşünmüştüm. Yine , Eylül ayında takımla birlikte yıllık bir etkinlik düzenleyen bir çocuk yardım kuruluşunun yönetim kurulunda yer alıyor. "Her neyse," diye homurdandım. "Bir partiye biriyle gitti. Başka bir oyuncu değil, değil mi?"

Georgia üzgün bir şekilde başını sallar. "Sadece takım elbiseli adam. Kim olduğu ve neden seni New York'a kadar takip etmediği konusunda spekülasyon ."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve iç çekiyorum. "Evet, tamam. Söylediğin için teşekkürler." "Bir şeye ihtiyacın olursa, gel ve beni bul, tamam mı?" diyor.

"Teşekkürler." O sonra oyukta kaldım. Telefonumu çıkarıp o lanet bloga gidiyorum.

Tabii ki, Jordanna papyonlu bir adamla dans ediyor. Eski karıma sanki onun için büyük planları varmış gibi . Ama dürüst olmam gerekirse Jordanna biraz rahatsız görünüyor. Sanki rol yapamıyor ve umursadığından emin değil.

Eski karımın harika bir fotoğrafına birkaç dakikalığına gözlerimi kısarak bakıyorum - eli o adamın omzunda ve menekşe rengi bir elbisenin içinde çok güzel görünüyor - ve hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki ona karşı beslediğim her duygu ya da kurumuş, geriye tozdan başka bir şey kalmamış gibi.

Eminim o da benim için aynı şeyi söylerdi. Eğer evliliğimizin bir mezar taşı olsaydı, "*Denedik*" yazardı. Ve Jordanna'nın balo elbisesi giyip bir adamla dans edecek enerjisi varsa, etmemesi için hiçbir neden yok.

Bir dilim pizza daha bulmak için oyuktan çıkıyorum.

Yemekten sonra çocuklar Delilah'nın ev kayıt stüdyosunu bir araya getirmeye çalışıyorlar. Silas, "Şimdi gerçekten talimatları okuduğuma göre, sanırım bunu çözebiliriz," diyor.

"Bunu daha birkaç dakika önce önermemiş miydim?" Bess başının şakacı bir tokat atarak sorar.

"Sus," diyor Castro. "Bir erkek için talimatları okuması gerektiğini kabul etmek zordur." "Özellikle elleri iyiye," diyor Silas sırtarak.

"TMI," diyor Georgia. "Biri beni işe koysun. Sırada hangi parça var?"

"Hepsi," diyor O'Doul, Silas'ın omzunun üzerinden okuyarak. "Ama bu şeyin içinde, biz panelleri vidalarken çerçeveye baskı uygulayacak birine ihtiyacımız var."

"yaparım," diye gönüllü oldum ve çerçevenin geçtim. "Beni Teksas biramla dalga geçtiğinizi duyamayacağım bir yere hapsedebilirsiniz."

Silas güler. "Güzel. Aslında iki kişiye ihtiyacımız var, her iki tarafa yaslanacak birer kişi."

"Bess yardım edecek," diyorum başkası konuşmaya fırsat bulamadan. "Orada durmuş Teksas olmayan bir bira içiyor."

Bana huysuz bir bakış attı. Ama sonra birasını bıraktı ve ses kabinine girdi.

Ben.

Bayer elinde bir tornavidayla, "Belki de ofis için bunlardan birine ihtiyacımız vardır," diye takılıyor.

"Bess'in

sözleşme yenileme görüşmeleri sırasında GM'lere çekiç indirdiği zaman için gizlilik."

"İyi karar." Bess bana sırtını , O'Doul ve Castro paneli yerine kaldırıyor. "ben alacağım," diyor çaylak

Anton. "Bess, eğer uç parçayı desteklemek için kalçanı kullanırsan,

her panel için bir el kullanabilirsiniz."

"İyi fikir," diyor. "Bu arka taraf bir işe yaramalı."

Şaka yapmak için ağzımı açtığımda bu bir refleks. Çünkü Bess'in kışını çok kullanırım.

Ama bakışları beni tam zamanında susturdu.

Diğer oyuncular teker teker altı paneli de yerine kaldırıyor. Silas son paneli de yerine , Bess'le birlikte boşluğa kapandım. Ve ortalık sessiz. Dışarıdaki sesleri duyamıyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

"Merhaba," fısıldıyor.

"Sence bu şey gerçekten ses geçirmez mi? Çünkü benimle konuşmanı tek yolu bu olabilir."

"Özür dilerim," diyor kısık bir sesle. "Bu gece buraya gelmemeliydim. Takım arkadaşlarınla kaynaşıyorsun."

"Saçmalama. Partimi her gün basabilirsin, tatlım. Ama şimdi bizi duyup duymadıklarını öğrenmeliyim. Hey Castro!" Bağırıyorum, çünkü onu küçük pencereden görebiliyorum.

Genç forvet tornavidasından başını kaldırmıyor.

," diyorum. "Numara yapmıyorsa mahremiyetimiz var. Çabuk bana takım sırlarını anlat."

Bess kendine rağmen gülümser. "Güzel. Brooklyn'e ilk golünü attığın gece, herkesin kışına Brooklyn Köprüsü dövmesi yaptırarak kutlama yaptığına seni ikna etmelerine izin verme."

. "Sanki buna kanacak biri varmış gibi."

"Sanırım Anton'da bir tane var." Sonra sesini yükseltiyor. "Ama sorun değil, seni tatlı yaz çocuğu!" Pencereden genç D-man'e el sallıyor. "Piliçler dövmelere bayılır!"

Anton umursamaz görünerek el sallıyor.

"Yani bu ses geçirmez," diyorum. "Artık benimle gerçekten konuşabilirsin. Senin küçük kirli sırrın olduğumu biliyorum. Ama bu benim için sorun değil. Çünkü en azından ben kirli sırları severim."

"Tank," diyor iç çekerek. "kirli sırrı olamayız. Asla bir müşterimle çıkmam." "Yine mi bu?" Biri

panellerden birini vidalarken biraz daha sıkıca destekleyerek tartışıyorum.

damızlık. "Senden menajerim olmanı istediğimde yaptığım anlaşmayı anlamamışım. Sözleşmemizi yeniden müzakere gerekiyor."

"Hayır." Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor.

"Ama ben senin Kriptonit'inim," diye . "Şu anda bayılıyor olman gerekirdi. Seni buradan çıkarıp otel odama kadar taşıyabilirim."

Bess gözlerini tavana kaldırır. "Böyle bir şey , aygır. Ve umarım kimse dudak okuyamaz." "Bakalım okuyabiliyorlar mı?" Yüzümü birkaç derece çeviriyorum, böylece pencereye çerçevelemiş oluyorum.

"Tekrar soyunalım ve bol bol seks yapalım."

Bess'in elleri panelleri desteklemekle meşgul olduğundan, bacağıma hafifçe tekme atmak zorunda kaldı.

"Kes şunu. Zaten işe yaramayacak."

"Müşterini tekmelemek hiç hoş değil."

"Bu gerçek bir tekme değildi," diyor, parlak gözleri ateşle dolu. "Eğer sana gerçekten tekme atsaydım, şu anda ağlıyor ."

"Uh-huh." Yüzümde bir gülümseme beliriyor, ki bu sadece Bess yakınımıdayken olan bir şey. O gelmeden önce üç ay boyunca gülümsediğimi sanmıyorum. "Ama bu konuda ne yapacaksın?"

"Ne hakkında?" diye soruyor.

"*Bizim hakkımızda.*" Ona ateşli bir bakış . "Beni sonsuza kadar görmezden gelebileceğini mi sanıyorsun? O kadar iyi bir aktör olduğumu sanmıyorum."

"Tank," diyor nazikçe. "Sen ve ben hayatımızda farklı bir yerdeyiz. Senin ribaund kızın olamam. Seks harika-"

"Benim seçeceğim kelime *muhteşem* olurdu," diye araya . "Ve lütfen ben bir oyuncuyum bizim hakkımızda suçluluk hissetme. Eğer sen suçlu , ben de suçlu hissetmek zorunda kalırım. Ve kendimi suçlu hissetmek istemiyorum çünkü seninle vakit geçirmekten gerçekten hoşlanıyorum."

"Bu sadece mesleki meseleler değil." Başını sallıyor. "Geliştirdiğimiz küçük... alışkanlık hakkında ne bilmiyorum. Kendini toparlıyorsun. *Beyninle* düşünmüyorsun Tank. Prezervatif bile kullanmıyorsun."

Oh Tanrım. Bess aptal olduğumu düşünüyor olmalı. "Tamam. Bekle. Prezervatif olayı için gerçekten üzgünüm." "Ben korunuyorum, Tank. Hamile kalmayacağım. Ama bunu yapacak durumda değilsin-"

Tam o sırada Silas aniden kulübenin kapısını açar. "Çocuklar burada iyi misiniz?" diye sorar. "Sanırım şu anda oldukça sıkı tutuyoruz."

"Ah, harika," diye mırıldanarak kabinden çıkıyorum. Bess beni takip ediyor, gözleri çözülmemiş bir gerilimle dolu.

Konuşmamızı ama belli ki bunu başka bir yerde yapmamız gerekecek.

"Vay be, bittiğine inanamıyorum!" Delilah bitmiş kabine bakarak ağlıyor. "görünüyor!" "Deneme sürüşüne çık tatlım," diyor Silas. "Elektro gitarını kap ve çalmaya başla."

Delilah koşarak odadan çıkıyor ve birkaç dakika sonra elinde bir gitar ve küçük bir amfiyle geri geliyor.

"Sesi açmaya devam edeceğim. Gitarı duyabildiğinde bana el sallayabilir misin?"

"Elbette, bebeğim." Silas amfinin fişini takar ve kabini terk ederek onu oraya kapatır.

Gitarını akort ederken Delilah'nın gülümsemesi pencereden parlıyor. *Bunu* duyabiliyor *musun?*

Hepimiz başımızı sallıyoruz. Şimdi ciddi ciddi gitar çalıyor.

"Bu şimdiye kadarki en kötü konser," diye yakınıyor Georgia. "O tam orada ve ben hiçbir şey duyamıyorum."

Sonunda Delilah, kulübenin dışından belli belirsiz duyabileceğimiz bir sese ulaşıyor ve Silas iki eliyle ona el sallıyor.

"Vay canına," diyor şarkıcı kapıyı açarken. "Siz daha duyamadan kulak zarımı patlatacağımı sandım."

Georgia, "Şimdi burada çal," diyor. "Lütfen mi?"

"Şarap barına gideceğimizi sanıyordum." Delilah diyor ki. "İçki ısmarlayacağıma söz vermiştim."

"Bir şarkı," diyor Bayer.

"Tamam, ama ilk günden komşuları kızdırmak istemiyorum." Amfisinin sesini kısıyor.

"Ama biz komşuyuz," diye hatırlatıyor Castro ona. "Duşta Silas'ın şarkısını dinlemektense senin canlı çalmanı tercih ederim."

"Yine de söyleyeceğim," diyor genç kaleci. "Senin için ekstra yüksek sesle, kanka." Ve sonra kız arkadaşı bilmediğim bir şarkının açılış akorlarını çalarken gülümsüyor.

Bess'e gizlice baktığımda, yüzünde saf bir zevk ikisine gülümsüyor. Ve bir anlığına hayatımdaki tüm saçmalıkları unutuyorum. Bess'in gülümsemesini görünce gıcırdayan kalbim ısınıyor.

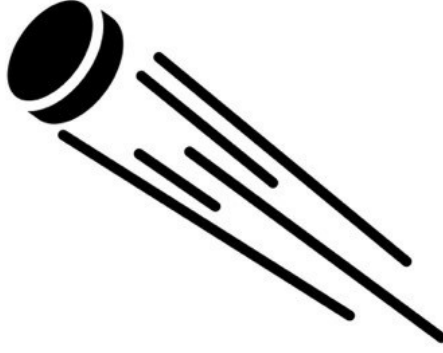
Derimin altında, bir başlangıçla fark ediyorum. Hoş bir duygu olduğundan değil. Boktan evliliğim beni uçurumdan atılmış gibi hissettiriyordu. Ama Bess bende kalkıp dağın geri dönme isteği uyandırıyor.

Keşke Bess izin .

Delilah şarkı söylemeye başlar. Ve bu bir aşk şarkısı. Ayaklarını yere vuran ve gülümseyen bir avuç hokey oyuncusu var.

Ben bile onun zevklerine karşı bağışık değilim.

SEKİZ

Ona Boşuna Tank Demiyorlar

Şarap barına gelmemeliydim. Pek içki içen biri değilimdir ama burada mutlu çiftlerin ortasında bir bar taburesinde oturmuş, iki kadeh chardonnay içmiş ve hoş bir hissediyordum.

Tank haklıydı. Onu görmezden gelmek kolay değil. Bir kadeh şarap bunu zorlaştırdı. İki kadeh imkansız hale getirdi. Barın diğer ucunda Eric'le konuşuyor ve çok seksi görünüyordu.

Bu her şeyi çözer. O ve ben aynı posta kodundayken . Ayıkken ondan uzak durmak yeterince zor zaten.

"Bess, sence de yüzüm bir tıraş reklamında güzel görünmez mi?" Anton Bayer çenesini okşayarak sorar.

Barın aşağısındaki kuzenine bağıyor. "Hey, Eric! Neden bana hâlâ bir destek bulamadın?"

Eric Tank'le konuşmayı sadece verecek kadar keser: "Neden bu sene hiç gol atamadın?"

Anton kaşlarını çattı ve bana döndü. "Bess, menajerim tam bir baş belası. Bence artık ayın çalışanı olmamalı."

Kadehimdeki güzel şarabı yudumlarken, "Sert biri olduğu için ona para ödüyorum," diyorum. Şarap benim en iyi arkadaşım. Eğer şarap beni hamile bırakabilseydi, onunla evlenirdim.

"Hokey oyuncuları neden bu kadar çok sponsorluk almıyor?" Castro soruyor. "Ciddi bir soru. Ciddi bir soru. -Golfçülere ve basketbol yıldızlarına ödedikleri paraya bak. Hokey oyuncuları bundan çok daha ateşli."

Kaçınılmaz olarak gözlerim barın aşağısındaki Tank'a kayıyor çünkü Castro doğru söylüyor. Ama asıl noktayı da kaçırıyor. Çakırkeyif olduğumda bile, spor işimi bilirim. "Seksilik ayakkabı sattırmaz Castro. Bir çocuk LeBron James'in Nike'larıyla maç kazanmasını izleyebilir. Ve ertesi gün *aynı* ayakkabıları okula giderken giyebilir. Lisede patenle dolaşan birini görmedim."

Anton, "Kanada'da yaparsınız," . "Tamamen normal."

"Hı-hı," diyorum, çünkü hepimizin kendimize göre bir normal versiyonu var. "Peki Kanada'nın nüfusu ABD'ye göre ne kadar büyük?"

"Yarısı kadar mı?" diye tahmin ediyor.

"Yüzde on bir," diyorum, balonunu patlatarak. "Bu aynı zamanda basketbol fenomenini de açıklıyor."

"Peki golfü nasıl açıklıyorsun?" Castro soruyor. "Bu dünyadaki en az seksi spor. Ve kimse golf ayakkabısı gimiyor."

"Dünyada altmış milyon golf oyuncusu var," diye belirtiyorum. "Her yıl beş milyar dolar değerinde ekipman satın alıyorlar. Golf meraklıları ortalama gelirlilerden dört kat daha varlıklı. Hindistan ve Çin gibi yerlerde golf çift haneli rakamlarla büyüyor."

Anton, "Ama golfün böyle bir yüzü yok," diye itiraz ediyor. Yakışıklı olduğunu kabul ettiği elleriyle çerçevesiyor. "Belki de başlamalıyım. Golfün bana ihtiyacı var."

"Öyle, dostum." Şarabımdan bir yudum daha ve Eric ile Tank'ın aşağıda ne konuştuklarını merak ediyorum. Sonra Eric gözüme takılıyor ve beni çağırıyor.

Tamam. Isırırım. Sanki Tank'e yaklaşmak için bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Çok tahmin edilebilirim. "Kusura bakmayın çocuklar," diyorum bar taburesinden kayarak. Biraz sallanıyor olmalıyım çünkü Castro beni yakalıyor ve sonra şarap kadehimin açısını düzeltiyor. "Yavaş ol, Bessie."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum ve sonra Eric'e ve gergin ve kafa karıştırıcı bir cinsel ilişki yaşamamaya çalıştığım adama doğru dikkatlice yürüyorum. "Merhaba çocuklar. Ne var ne yok?"

Eric kollarını göğsünde kavuşturuyor ve yanındaki adama bakıyor. Her zaman külotumun düşmesine neden olan adama. "Tank yeni bir temsilci arıyor."

"Bunu duymuştum," diyorum yavaşça.

"O istiyor, uh..." Eric alışılmadık bir şekilde rahatsız görünüyor. "Benden onu temsil etmemi istedi. Eninde sonunda. Henry artık yapamaz hale geldiğinde."

"*Gerçekten mi?*" Tank'a ters ters bakıyorum, çünkü bu özel olarak yapmamız gereken bir konuşma. En azından mahcup görünecek kadar sağduyulu. "Sizinle biraz konuşabilir miyim, Bay Tankiewicz?"

"Evet, hanımefendi," diyor.

"Dışarı," diye bağıyorum. Şarap kadehimi Eric'e uzatıyorum ve bardan çıkıyorum. Öfke beni daha az hissettiriyor. Dışarıda yürümekte hiç zorlanmıyorum, binanın köşesini döndüğümde küçük, boş bir arsa buluyorum. Bekliyorum. Öfkeliydim.

Tank beni takip ediyor, çünkü o aptal bir adam değil.

Hemen ona doğru ateşlendim. "Ne oluyor Tank? Beni atlatmaya mı çalışıyorsun? Bu çok ağır bir saçmalık. Artık yirmi bir yaşında değilim. Birkaç öpücükle beni manipüle edemezsin."

"Seni manipüle etmek mi?" diye kükrüyor. "Tencere dibin kara, seninki benden kara. Sırf bu şey hakkında zor seçimler yapmak zorunda kalmamak için beni temsil etmeyi kabul eden sendin." Aramızda bir elini havada sallıyor.

"Bu şey mi?" .

"Belki de benim terminolojimi sevmiyorsun." Lezzetli kollarından birini tuğla duvara ve gözlerinde sahiplenici bir parıltıyla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Ve *lanet* olsun, bu beni neden ? "Ama benden hoşlandığın kesin."

Ve sonra, sadece noktayı kanıtlamak için, pislik beni öpüyor. Ayak parmaklarımı kıvrıran sıcak, öfkeli bir öpücük. "Bunu söylemek istemesen bile," diyor yakın mesafeden. "Beklenmedik olsa bile." Öpüyor *Yine* ben. "Ve bu senin beş yıllık planını mahvetse bile."

"Beş yıllık planıma gözlerini devirerek *bakma*." Elimi göğsüne itiyorum. Ona boşuna Tank demiyorlar. Kımıldamıyor.

"Evet, tahmin edin ne oldu? Hayat beş yıllık planımı aldı, tam ortasından yırttı ve iki yarısını da fırlattı. Sonra Brooklyn'de bir partiye gittim ve seni buldum. Ve sen iki cümleyi zar zor bir araya getirebildin çünkü baş başa kaldığımızda bunun ne kadar harika olduğunu hatırlamakla meşguldün."

Bir sonraki öpücük beni şaşırtmıyor bile. Kibir ve güvenle ağzımı alıyor ve ne demek istediğini o kadar iyi kanıtlıyor ki oksijenimin azaldığını hissediyorum.

"Bana yaşadığımı hissettiriyorsun. Her zaman yaptın. Brooklyn'deki en iyi şey sensin, Bess. Burada önemseydiğim *tek* şey. Ve ajans temsilciliği gibi küçük bir şeyin yoluma çıkmasına izin verirsem lanetleneceğim."

"Ama-" Nefes nefese kaldım. Beynim bulanık. "Sen..." Kelimelerimi ısırarak söylüyorum, çünkü ona tüm gerçeği anlatmaya hazır değilim. *Benim için çok tehlikelisin.* Sadece işim için değil, aptal kalbim için de tehlikelisin.

"Evet." Kıkırdıyor. "Ben de bunu açıklamakta o kadar iyi . Ama elimizdeki nadir bir şey. Zamanlama berbat. Uygunsuz bir durum. Ama hiçbir şey yokmuş gibi davranmana izin vermeyeceğim. Beni görme fikrini gerçekten hazmedemiyorsan, en azından yüzüme söyleyecek cesaretin olsun. Aldattığımı düşündüğün için mi? Dedikodulara inanıyor musun?"

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Dedikodu kimseyi doğru yola getirdiğinden değil." "Dünya benim acımın hesabını sorma hakkına sahip değil. Ve senin de dünyaya bir borcun yok. açıklama da yok. İşin yüzünden mi bizi atlatıyorsun? Güvenilirliğin büyük bir sorun olacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet." *Diğer şeylerin yanı sıra.*

"Peki, bu senin için nasıl çalışıyor?" Beni tekrar öpüyor. Ve durmaması için gömleğini kavradığımda cevap çok açık. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden Eric'e bir tampon olarak ihtiyacımız var. et. Bu harika bir fikir."

Onun yerine homurdanıyorum. "Bunu önce benimle konuşabilirdin."

"Doğru." Omuz silkiyor. "Ama belki o da benden nefret eder diye önce ona sormak istedim." "Etmezdi," diye itiraf ediyorum. İstemeye istemeye.

"İyi, güzel. Çünkü sana hayatımda ihtiyacım var. Bütün Bess paketini istiyorum, tamam mı? Sen bu işin en iyisisin. Bu Eric'in de öyle olacağı anlamına geliyor. Ve senden uzak kalamam. Denemek bile . Belki de öfke sorunları ve boktan bir şöhreti olan hokey oyuncusuyla görünmekten utanıyordur. Muhtemelen daha iyisini hak ediyorsun. Ama ben açgözlü bir . Ve uzun zamandır başıma gelen en iyi şey olduğunu söylediğimde ciddiye aldım."

Ah canım. Bu küçük konuşma içimdeki Sindirella'nın paçavralarını çıkarıp süslenmesine neden oldu. Bu sesi gerçekten seviyor.

Ve tam onu dolaba geri itmeye çalışırken, ateşli, yırtık pırtık, sinir bozucu bir hokey oyuncusu beni tekrar öpüyor. Alanıma giriyor ve beni tuğla duvara doğru itiyor. Vücudunun benimkine sertçe bastırması, zengin kırmızı şarabın ve aç adamın tadı tüm duyularıma saldırıyor. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve anlaşmayı tamamlamak için başımı eğiyor.

Lanet olsun ona. Öpücük-nefes çalmanın en iyi türü ve yüzlerce harika şekilde sinir bozucu.

Senden uzak kalamam, demişti. *Denemek bile istemiyorum.*

O zaman ortak bir noktamız var. Çünkü şimdi gömleğine yapışıp onu öpüyorum. Ta ki biri boğazını temizleyene kadar. Yüksek sesle.

Ayrılmaya çalışıyoruz ama bu biraz zaman alıyor çünkü ikimiz de hazır değiliz. Tank'ın öpücükleri beynimi eritti. Bir adım geri çekilip kaldırımda durmuş eğlenen Eric'e gözlerimi kısarak bakmak da istemiyorum.

"Eric..." Deniyorum. Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Ne ama.

Zahmet etmemeliymişim gibi bir el sallıyor. "Anladım. Sessizlik konisi. Ayın sizi Nate ve Becca'nın partisinden sonra birlikte taksiye binerken görmüş bile. O kadar da gizli değilsiniz. Ama Castro ve Silas içeride neden sinirli bir şekilde çıkıp gittiğinizi merak ediyorlar. Ben de sizi kontrol edeceğime söz verdim."

Eric biliyor muydu? Nedense bu yüzümün daha da kızarmasına neden oluyor. "Teşekkür . Ben, uh, oyuncularla pek çıkmam."

"Biri hariç," diyor Tank yardımcı olmadan. Sonra da gülüyor.

"Dokuz yılda bir hata," diye düzeltiyorum.

"Bu noktada gerçekten hala bir sayılır mı?" diye soruyor.

Sadece iç çektim.

Eric binanın köşesine doğru dönerek, "Siz bir yolunu bulun," diyor. "Bess," diye soruyor Tank. "Eric'in beni temsil etmesine izin verecek misin?"

Eric cevabımı duymak için duraksıyor.

"Evet." İç çektim. "Elbette. Doğru fikir bu." Çünkü benim yöntemim asla işe yaramayacaktı.

Bir gün Tank kalbimi kıracak ve eğer Eric onun menajeriye, bir konferans masasında oturup sözleşme maddelerini tartışmak ve içimden ölmüyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacağım. Onun yerine Eric'in sorunu olacak. Ve ben yine de payımı alacağım.

"Müthiş!" Tank yumruğunu sıkıyor. "Bebek Bayer'sonra ikinci müşterinim, değil mi?"

"Kimin önce imza atacağına bağlı, sen ya da Saskatchewan'dan gelen çocuk." Eric göz kırpmıyor. "Şimdi gidip şarabımı bitireceğim ve ayrıca ikinizin burada boş bir durmanız için bir neden icat edeceğim." Bir saniye sonra gitti.

Tank kıkırdıyor. "Gördün mü? Birbirimizin suratını yemeye çalışmamızı umursamıyor." "Bunu fark ettim."

"O zaman neden hâlâ sesin huysuz geliyor?" Tank'ın gözleri parlıyor.

"Bu noktada bu sadece bir alışkanlık." Beş yıllık planımın ağladığını duyabiliyorum. Tank ile vakit geçirmek, kendimi geleceği düşünmemeye zorlamak anlamına geliyor.

Eğiliyor ve ağzımın kenarını öpüyor. "Çok eğlendik, Bess. Hadi eve gidelim ve birlikte biraz daha eğlenelim. Hayatımızı değiştirecek türden bir şey olmasına gerek yok."

"Doğru," diye fısıldıyorum, berrak yeşil gözlerine bakarak. *Bütün sorun da bu zaten.* "Senin eğlence anlayışını seviyorum." *Ama lütfen kalbimi kırma.*

"Benim evim ya da senin evin," diye fısıldıyor. "Yarın bir yolculuğa çıkıyoruz. Önce seninle biraz kaliteli zaman geçirmem gerekecek."

"Seninkiler," diyorum, hâlâ kendime kızgın bir şekilde. Tank moratoryumum sadece iki gün sürdü.

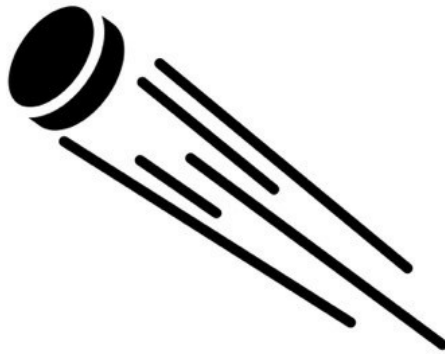
Elimi tutuyor, parmaklarımızı birleştiriyor. "Şimdi gidemememiz için bir neden var mı? Veda etmen gereken biri var mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Avucunu benimkine bastırması beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyor.

"Hadi iskelede dondurma yiyelim. Yolumuzun üstünde."

Onu suya doğru takip ediyorum, bir süreliğine masallar gerçekmiş gibi davranıyorum.

NINETEEN

"Tankiewicz Brooklyn için Ağı Buluyor"

On iki maçlık en uzun skor suskunluğunu bozan Tankiewicz sonunda Brooklyn adına potaya gönderdi. Trevi'nin yanı sıra Drake'in de golleriyle Brooklyn Buffalo karşısında maçı 3-1 kazandı.

Bu bir ilerleme. Ancak Tankiewicz Brooklyn'de kök salmak istiyorsa daha fazlasını yapsa iyi olur.

Ve Dallas'taki hesaplaşmaya kadar çok zaman geçmeyecek. Yaşlı Sure Shot zamanında hazır olacak mı?

Tank: O güzel golü gördün mü?

Bess: Evet bebeğim. Bu yüzden dün gece sana bağırarak "GÜZEL GOL " yazan bir mesaj gönderdim. Gelmedi mi?

Tank: . Ama bunun hakkında biraz daha konuşmak istiyorum. Çünkü o güzel golü gördünüz mü? Castro yanlışlıkla hiçbir yere pas vermedi ama ben yine de sopamı soktum. Ve sen daha TANK BİR OYUNCUDUR diyemeden ben topu içeri soktum

Bess: Muhteşem gol, sıcak şeyler! Çok heyecanlandığım için biramı dökmüş olabilirim. Tank: Nereye döktün?

Bess: Çıplak göğüslerimin her yerinde.

Tank: Gerçekten mi?

Bess: Hayır. Ama bu konuşmanın amacı senin egonu okşamak, değil mi? Ben de öyle diye düşündüm.

Tank: LOL! Ben alırım. Bess:

;))

Tank: Bu arada haklıydın. Maçtan sonra Castro kıcıma Brooklyn Köprüsü dövmesi yaptırmam gerektiğini söyledi.

Bess: Bu iyiye işaret. Sana şaka yapıyorlarsa artık senden hoşlanıyorlar demektir. Tank: Bir gol attım. En azından bunu sevdiler.

Bess: Castro'ya dövme hakkında ne söyledin? Tank: Elbette dostum dedim!

Tank: Ve , bu sezon on gol atarsak iki yönde de- köprüyü sadece bir kış yanağına değil, yüzünü de diğer yanağına koyacağımı söyledim.

Bess: AMAN TANRIM. Buna ne dedi?

Tank: " kaptırmayalım." Dürüst olmak gerekirse korkmuş görünüyordu, zaten da buydu. Ona bunu yapabilecek kadar çılgın olduğumu . Sonra da yüksek sesle blogların bu konuda ne yazacağını merak ettim. Bess: Sen kötü bir adamsın.

Tank: Asla bir palavracıya palavra atma. Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin hakkında konuşalım. Özellikle, şu anda çıplak olup olmadığını bilmem gerek. Lütfen evet de.

Bess: Ofisimde oturmuş bir konferans görüşmesini bekliyorum. Bu yüzden hayır. Tank:

Bana yalan söyle, bebeğim! Seni özledim.

Bess: Yalan söylemene gerek yok. Bir sefere aynı posta olduğumuzda, hayallerini gerçekleştirebilirsin.

Tank: İşte arkasında durabileceğim bir plan. Gerçekten. Bess:

Aynen öyle. Şimdi gitmeliyim! Görüşme iki dakika içinde başlıyor.

Tank: Bir şey daha var, ateşli . Henry'i tekrar gördün mü? Sesli mesaj bırakıp ne zaman ziyaret edebileceğimi sorup duruyorum. Bana mesaj atıyor ama telefonla arayamıyorum. Sadece yaşlı konuşmak istiyorum.

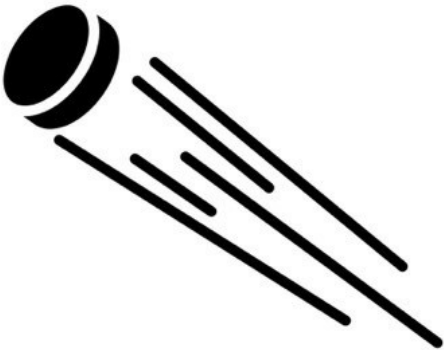
Bess: Aynen. Ona bir hediye gönderdim ama ziyaret etmek istediğimde beni geri çevirdi. Şimdi git Florida'yı yen. Tank: Belki de oyunumu geliştirmem için bana birkaç motivasyon fotoğrafı göndermelisin.

Bess: İyi bir antrenmanın ardından bir protein içeceği ve ardından biraz kestirmek daha iyi gelecektir.

Tank: Sen öyle diyorsun.

Bess: Ben bir profesyonelim. Her şeyi bilirim. Biraz dinlenin! Bu gece izliyor olacağım.

YİRMİ

Bir Gün Geç ve Bir Dolar Eksik

TANK

Kasım

Yavaş yavaş, mükemmelliğe doğru ilerliyorum. Chicago'ya karşı oynadığımız maçta bir asist yaptım. Ve bir hafta sonra bir gol daha.

Ama çok yorucu. Daha kötüsü ne? Bu bir iş. Eskiden hokey oynardım çünkü çok severdim ve başka bir şey yapmayı hayal bile edemezdim.

Sanırım hala başka bir şey yapmayı hayal edemiyorum. Yine de kendi kafamın içinde çok derindeyim. Ve Bess'i göremediğim gecelerde yalnızım.

Sonbahar uzadıkça Henry Kassman'a ne zaman ziyaret edebileceğimi ya da en azından arayabileceğimi sorup duruyorum. O da "Yakında ama bugün değil" deyip duruyor. Ben de umursamamaya çalışıyorum.

Sonra, mevsim normallerinin dışında sıcak hafta içi gününde, geç saatte öğle yemeği yediğim bir restorandan çıkarken telefonum çaldı. Cevap verdiğimde, işte oradaydı. *Nihayet*.

"Tankiewicz," diye kulağıma hırılıyor Henry. "Nasılsın oğlum?"

Biraz daha dikkatli dinleyebilmek için kaldırımda duruyorum. Bu adamın sesini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. "Ben iyiyim, Henry. Hayatı hala her yerde patlayan bir adam için gayet iyiyim."

"Bugün antrenman nasıldı?" diye soruyor, kelimelerin arasında hırıltılı bir nefes alıyor. Sesi göğsümün sempati ile gerilmesine neden oluyor.

"İyi," diyorum hızlıca, telefonda konuşmak için uygun olmadığını merak ederek. "İyi," diye . "Bana bu saçmalıkları anlatma. Bana gerçeği söyle."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Alıştırma mı? Bazı bölümleri vasat, bazı bölümleri ise berbattı. Koç hâlâ benim oyun tarzıma uyum sağlayamayan çocuklara bağıyor. Ben onlarınkine uyum sağlamaya çalıştığımda da Koç onun yerine bana bağıyor."

Kassman sanki komik bir şey söylemişim gibi gülüyor. "Daha sezonun başındayız, Tank." Duyulabilir şekilde zor bir nefes daha alıyor. " her yıl söylüyorum, çünkü her zaman duymaya ihtiyacın var. Ama hâlâ vaktin var."

Huysuz bir ses çıkarıyorum, çünkü ona gerçekten inanmıyorum. Koçun yüzündeki her sinirli ifade tabutuma bir çivi daha çakmak gibi geliyor. O adamı etkilemem lazım yoksa yine takas edileceğim.

"Senin için bir şeyim var," diye hırıldıyor Kassman. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim, çünkü daha önce hiç bir adama boşanma kararını vermemiştim. Ama evraklarınız burada ve imzalandı."

Vay be. "mi?" "Bitti," diyor.

"İmzalamam gerekmiyor mu?"

"Hayır. Yargıç imzaladı, hepsi bu. Sanırım onları sana kuryeyle göndereceğim." "Hayır, sende kalsın," diyorum hemen. "Ziyarettime izin verdiğinde onları bana verebilirsin." "Çok üzgünüm evlat," diyor sessizce.

". Ben iyiyim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama kimse başarısızlıktan hoşlanmaz. Bunu kanıtlamak için kendi boşanmam var. Ve yeni bir şehirde tek başına yeniden başlamak kolay değil. Bahse girerim dedikodular can sıkıcıdır."

, çünkü o haklı. Tam da bu sabah Twitter'da sadakatsizliğimle ilgili başka bir söylenti görmüştüm. "İnsanlar aldattığımı söylüyor."

"İnsanlar *aptal*." Henry'nin sesi birden daha güçlü çıkmaya başladı. "Seni tanımıyorlar. Sadece

Bunu unutmayın. Mark Tankiewicz'i hiç tanımıyorlar. Söyle."

"Beni hiç tanımıyorlar," diye tekrarlıyorum. Ve o haklı. Yüksek sesle söylemenin faydası oluyor. "Kim Twitter'da hiç insanlar hakkında bir şeyler yazar ki? Kimin buna ayıracak zamanı var ki?"

"Pislikler," diyor sertçe. "Kimin onlara ihtiyacı var ki?" "Benim değil," diyorum, şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum.

"Bir daire mi?"

"Hayır." Gülüyorum. "Denemedim bile. Asistanınızın benim için bulduğu yeni otel çok güzel. Hiç ayrılmayabilirim."

"Bir yer bul, Tank. New York'u evin yapmaya çalış."

Sanki bu mümkünmüş gibi. Kendimi kendim gibi hissettiğim tek zaman Bess ile takıldığım, yemek yediğimiz, televizyon izlediğimiz ya da onun yatağında yuvarlandığımız zamanlar. Biz tipik bir çift değiliz. Ben alaycı bir baş belasıyım ve zamanımızın yarısında ayrı şehirlerdeyiz. Ama yine de birlikte geçirdiğimiz her saati iple çekiyorum.

"DUMBO'da bir yer bulamazsanız Heights ya da Manhattan'ı deneyin. Elimden gelse bakmana yardım ederdim." "Ben hallederim," diyorum, sırf onu mutlu etmek için. "Seni ne zaman ziyaret edeceğim?"

"Buraya gelme," diyor hırıltılı bir iç çekişle. "Çok iç karartıcı. Bess Beringer buraya geldi ve ben zavallıyı ölesiye korkuttum. Ve o kadın kolay kolay korkmaz. Bess'i tanıyorsun, değil mi?"

Front Caddesi'nde yürürken gülümseyerek, "Bess'i tanıyorum," diyorum.

"O harika bir menajer. Harika bir insan. Başka bir menajere ihtiyacın var, Tank."

"Bir gün," diyorum hafifçe. Bu planları onunla konuşmamın imkânı yok. Bu hastalıklı bir durum. "Bir daire bul o zaman. Yakında. Bir kedi al."

"Kedi mi?" Yüksek sesle gülüyorum. "Ne için?"

"Huysuz erkekler bile evcil hayvanları hak eder. Bir kedi sizden hiçbir bok almaz. Ama belli etmese sizi gördüğü mutlu olacaktır."

"Bugün öğütlerle dolusun."

"Ve şimdi bunu dinlemek zorundasın," diye . "Tekrar konuşmadan önce tekmeyi basarsam, dinlemediğine pişman olacaksın."

"Dinliyorum," diye söz veriyorum. Ölüm hakkında konuşmayı kesmek için her şeyi söyleyebilirim. Henry'nin gitmesine hazır değilim.

"Güzel," diye . "Şimdi eve git ve emlakçıyı ara."

"Peki," diye homurdanıyorum. "Yine de uğrayabileceğim bir tarih mesaj at. Üç maçlık bir yolculuk için Kaliforniya'ya gidiyorum. Ama ondan sonra bir süre buralardayım. Sana öğle yemeği falan getiririm, sen de bana boşanma evraklarımı verirsin."

", evlat." İç çekiyor. "Yakında."

"Seni buna zorlayacağım."

Ondan sonra telefonu kapatmasına izin verdim. Sesi bitkin geliyordu ve kendimi hüzünlü hissediyordum. Randevumun olduğu ekip merkezine doğru yola çıktım. Ve emlak komisyoncusunu aramak için biraz heves toplamaya çalışıyorum.

Bir sonraki ışıktaki durduğumda telefonumu kontrol ediyorum ve tüm dikkatimi çeken yeni bir mesaj görüyorum. Patrick O'Doul'dan geliyor ve konu *kiralık daire*.

artık! Teşekkürler, evren.

Hemen açtım. Hem bana hem de Finli çocuk İvo Halla'ya gönderilmiş. *Selam çocuklar-Ari ve ben stüdyoyu 1 Aralık'tan itibaren kiraya vermeye neredeyse hazırız. Hala yaşayacak bir yer arıyor musunuz bilmiyorum ama tüm dünyaya söylemeden önce takım arkadaşlarıma teklif etmek istiyorum. Kira aylık 3,900 dolar. İlgilenen varsa, lütfen bu akşam uğrasın.*

Ben . -P. Whoa.

Yolumun üzerinde, hemen cevap veriyorum. Sonra topuklarımın üzerinde dönüp Water Street'e doğru adımlarımı tersine çeviriyorum.

Mesajı sadece doksan dakika önce göndermişti. Tam anlamıyla oraya koşmam beş dakikamı aldı. , kapıcıdan beni üst kata çıkarmasını istemeden önce nefesimi tutmak için durmam gerekiyor.

Adam telefonu açıyor ama daha kimseyle konuşmadan, Ivo Halla asansörün yanından beliriyor. Gülümsüyor tabii ki.

Beni fark ettiğinde gülümsemesi kayboluyor. "Ah, nej," dedi. "Özür dilerim." Patrick O'Doul arkasında beliriyor ve beni görünce yüzünü buruşturuyor.

"Selam beyler," diyorum elimden geldiğince hafifçe. Ama bu en kötü gün değil de ne? "Çok geç kaldım, ha?"

"Bunun bir yarış olması gerekmiyordu. İkinizden birinin hâlâ arayıp aramadığını bilmiyordum." " değil," diyorum hemen. "Daha aramaya bile başlamadım. Bunu halletmeliyim."

O'Doul, Halla'nın elini sıktı ve veda . Çocuk kapıdan çıkarken onu hiç görmediğim mutlu görünüyordu. Adil olmak gerekirse, her zaman oldukça mutlu.

"Dostum, özür dilerim," diyor O'Doul tekrar. "E-postalarımı okuyabildiğinden bile emin değildim." "Her zaman Google translate var," diyorum sertçe.

O'Doul başını sallıyor. "Kira kontratını okumadan imzaladı ve bana bir çek verdi." "O iyi bir çocuk," diyorum, kaybolduğu kapıdan dışarı bakarak. "Ve önemli bir şey değil. I

buraya daha çabuk gelebilirdim, ama..." Aslında gülüyorum, çünkü şu anda berbat durumdayım. "Az önce telefonda ölmek üzere olan menajerimle konuştum. Boşanma evraklarımın hazır olduğunu söylemek için aradı."

O'Doul şimdi gerçekten rahatsız görünüyor. "Bu korkunç. Tommy Povich ile çalışıyorum. Sonunda birine ihtiyacınız olursa, ben..."

"Hayır, değil. Eric Bayer ile çalışacağım."

O'Doul'un gözleri genişler. "Gerçekten mi? Çok havalısın dostum. İlk müşterisi. Bu işte gerçekten iyi olacak."

"Evet, harika bir adam." Endişelendiğimden değil. Bess arkamı kollar nasıl olsa.

"Bira içmek ister misin?" O'Doul çenesindeki bıyıkları ovuşturarak soruyor. "Ari'ye bir saatliğine dışarı çıkacağımı söyleyebilirim."

Bir an için bu davet kırılğan ruhuma dokundu. O'Doul kötü bir adam değil. Hatta iyi bir adam bile . Ama bugün bir barda oturup havadan sudan konuşabileceğimi sanmıyorum. O da gerçekten evet dememi istemiyor. Sadece huysuz kıcımlı hoş karşılamak için kaptanlık görevini yapıyor.

"miyim? Bir aydır bir randevum var." Bu da gerçek. Ne kadar uygun.

"Dur tahmin edeyim-Doc Mulvey? Takım psikiyatristi mi?"

"İşte o adam," diye homurdandım. Çoğu takımda her oyuncunun sezonda birkaç kez ziyaret etmesi gereken bir psikiyatrist vardır. Tam bir belası.

"Benden selam söyle," diyor O'Doul göz kırparak. "Bu adamı seviyorum."

Gördün mü? Brooklyn'in deli olduğunu biliyordum. Takımın küçüldüğünü görmek kimsenin *hoşuna* gitmez. "Yapacağım." "Haftaya da bira , sen ve ben."

"Teşekkürler. İyi plan. Yarın görüşürüz." Gelecek hafta farklı olmayacak. Başka bir bahane bulacağım.

Vedalaştık ve sonra psikiyatristin ofisine doğru yola çıktım.

Doktor Mulvey yaşlanan bir Brooklyn hipster'ı. Beyaz bir tişörtün üzerine siyah ekose bir gömlek ve bir bere giyiyor. Bir de özenle dikilmiş bıyığı ve sakalı var. Eğer birlikte meditasyon yapmamızı istiyorsa, ben yokum.

Elimi sıkamak için ayağa kalkarken, "Bu sefer randevuna uyman ne güzel," diyor. "Kusura bakma.

Pistte kıcımlı yırtmakla meşguldüm."

Sandalyesine örgüsünü alarak, "Hadi senin şu kırık kığın hakkında konuşalım," diyor... örgü mü? Cidden mi? Doktor bir iğneyi diğerine geçiriyor, ardından etrafına sarıyor. "Ayarlama nasıl ?"

"Rocky," diye itiraf ediyorum, çünkü bu adam zaten biliyor. Tüm istatistiklerimiz ve muhtemelen hayat hikâyemi içeren bir dosya onda var. "Ben takımın farklı bir oyuncuyum. Benim tarzımla savaşıyorlar."

"Hı-hı," diyor, sakince bir dikiş daha atarak. "Peki ya hayatının geri kalanı? Yaşayacak bir yer buldun mu?"

"Henüz değil. Bir konuda ipucu bulmuştum ama suya düştü."

"Ne tür bir yer ?"

"Um..." Bunu çok düşünmüş değilim. "Bir yatak odası. Belki iki. Sanırım bir stüdyo bile iyi olur." Annem muhtemelen sezonun ilerleyen zamanlarında ziyarete gelecek. Ama çok yakın değiliz. Otelde kalacak. "Neden? Bu civarda mı oturuyorsun? Kiralamaya çalışan birini tanıyorsan..."

"Üzgünüm." Dr. Mulvey başını sallar. "Ama araştırmamızı daraltmamış olmanız bana ilginç ."

"Sadece meşguldüm."

"Çok meşgulsün," diye kabul ediyor. "Ama emlakçılar bunun için var. Kendinizi bunalmış hissediyor musunuz?"

"Tabii ki. Kim istemez ki? Yeni şehir. Yeni takım. Kötü buz içi dinamikleri. Tabii ki bunaldım."

Dr. Mulvey örgüsünü bıraktı ve gözlerimin içine . "Herkes öyle olurdu. İşte bu yüzden gözünüzde canlandırmakta bu kadar zorlanıyorsunuz."

"Pardon?"

"İhtiyacınız olan daireyle ilgili kafanızda bir resim yok. Brooklyn Dallas'a hiç benzemiyor, değil mi?"

"Doğru," diye katılıyorum. "Aynen öyle. Bu yüzden aramaya başlamak zor."

Delici gözleri beni delip geçti. "Sanırım senin buz üzerindeki problemin de aynı." "Uh, ne?" Daireler hakkında konuştuğumuzu sanıyordum.

"Takımın sizin oyun tarzınıza uyum sağlamakta zorlandığını söylemişsiniz."

"Doğru, beni O'Doul gibi mavi çizgide istiyorlar. Bu bir hayal gücü hatası." "Kesinlikle," diyor tekrar. Ve sonra bana şeytani bir sırıtış attı. "Senin hayal gücün."

"Ne dedin? Hayır. Demek istediğim bu değildi." İşte bu yüzden herkes takım psikiyatristinden nefret eder. Sizi çember içine .

"Her şey görselleştirmeyeyle ilgili" diyor. "Pası birleştirmeyi gözünüzde canlandıramazsanız, pası birleştiremezsiniz. Brooklyn'deki hayatınızı gözünüzde canlandıramazsanız, Brooklyn'de bir hayat kuramazsınız."

Sinirli bir şekilde, "Ben her zaman geçişleri bağlıyorum," diyorum.

"Elbette öyle. Bu kas hafızası ve eğitimidir. Ama görselleştirmenin önemli olduğunu unuttunuz. Eğer bu kası tekrar esnetebilersen, takım çalışman hemen ."

"Beni kaybettin," diye .

"Hokeye başladığında kaç yaşındaydın?"

Ah kardeşim. Hep çocukluğun hakkında konuşmak istiyorlar. "Altı yaşındaydım."

"Altı yaşındaki Mark hiç oyuncak bir sopayla etrafta dolaşıp ... takımına galibiyet golünü atıyormuş gibi yaptı mı?"

Gülüyorum. "Evet, tabii. Vancouver'ı tutuyorduk. Babam orada ."

Psikiyatrist omuz silkerek, "Çocuklar gözlerinde canlandırma konusunda gerçekten çok iyiler," diyor. "Altı yaşındayken bunu hayal edebiliyordun. Ama galibiyet golünü atacak güce ve kas kontrolüne sahip olman için yıllar geçmesi gerekecekti, değil mi?"

"Evet. Tabii."

"kulüp hokeyi ve üniversite hokeyi basamaklarını tırmanıyorsunuz. Sonra da doğrudan birinci lige. Onca antrenman, kas gelişimi ve beceri. Mükemmelliğe giden yolculuğun diğer bazılarınınkinden daha yumuşaktı."

"Öyleydi," diye itiraf ediyorum. "Sıkı çalışma ve sağlıklı bir dozda şans sayesinde."

Başını sallıyor. "Sıkı çalışmayı hiç bırakmadın. Ama son zamanlarda şansın biraz yaver gitmiyor gibi, değil mi?"

"Belki," diye kabul ediyorum.

"Karın seni terk eder. Sonra da seni takdir etmeyen bir takıma transfer olursun."

Bu bir tuzak. Takım arkadaşlarını senden daha iyi tanıyan bir adama onları kötüleyemezsin. "Bunun doğru görüldüğü günler var."

Gülümsüyor. "Görselleştirme kullanmayalı uzun zaman oldu Mark. Ama bunun sana gerçekten yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Sana bazı egzersizler vereceğim."

"Harika," diyorum, çünkü kabul edersem beni yakında bu odadan çıkarabilirmiş gibi geliyor.

Gülümsemesi genişliyor. "Ama işin püf noktası, bunları gerçekten yapmak zorunda olman."

"Tabii. Yani, oturup Castro'nun ben açıkken bana geçişini hayal etmeye çalışmak gibi mi?" "Aynen öyle."

Hukuk defterinde yeni bir sayfaya geçer ve kalemimi tıklar. "Şununla başlayacaksın Sadece beş dakika. Gözlerinizi kapatacak ve kendiniz için zihinsel bir film oynatacaksınız. Kısaca, tekrar eden bir vurgu makarası."

Siktiğimin Brooklyn'i. Meditasyonun gündeme geleceğini biliyordum. "Tamam."

"Benimle dalga geçmene ihtiyacım var." Sayfaya bir şeyler karalıyor. "Bu gece sana tüm talimatları içeren bir e-posta göndereceğim. İki hafta sonra beni tekrar görmeye geleceksin. Nasıl gittiğini konuşuruz."

Oof. "Elbette."

Kalemi bırakıyor. "Takas edilmek çok yıkıcıdır, Mark. Bunu herkes bilir." "Hı-hı." Bunu biliyorlar. Ama yaramazsa, seni takas edecekler. "Bu işi başarabilirsin. Sana yardım edebilirim."

"Teşekkürler," diyorum sıkıca. Elini sıkıyorum ve klostrofobik küçük ofisinden çıkıyorum.

Görselleştirme. Ne .

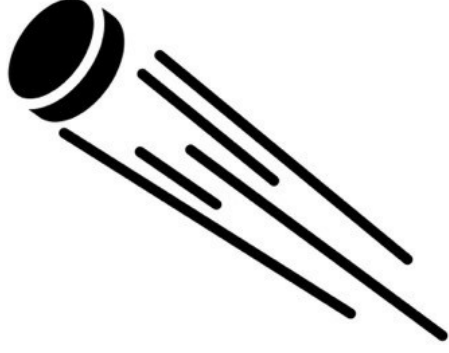
Bloğu yarılamaştım ki beni boşanmam hakkında konuşturmadığını fark ettim. Yani bu küçük bir merhamet. Yine de onun görselleştirme teorilerinde kocaman bir delik açabilirdim.

Başlarda Jordanna ve ben birlikte mutlu geleceğimizin olması gerektiğini hayal etmek için çok zaman harcadık. Çocuklarla dolu bir ev. Onun gibi büyük, gürültülü bir aile. Hayal kurma konusunda gerçekten iyiydik. Bu konuda o kadar iyiydik ki banliyöde büyük ev aldık, büyük bir arka bahçesi

sadece bir kum havuzu ve salıncak seti bekliyordu.

Ve hiçbir işe . Görselleştirme büyük bir saçmalık. Bunu benden iyi kimse bilemez.

YİRMİ BİR

Kim benimle?

Saat sekizi geçerken Tank'a "gerek," diyorum.

Büyüyü hevesli olduğumdan değil. Az önce yatağımda uykulu uykulu seviştik ve seçme şansım olsa asla . Ama şimdi güneş üzerimizde parlıyor ve benim duş alıp ofisime gitmem gerekiyor. Bu çalışan kızın birkaç sözleşmeyi gözden geçirmesi ve yaklaşık yüz cevap vermesi gerekiyor.

Beyaz Atlı Prens de meşgul bir adam. "Antrenmana gitmen ve sonra da jete binmen gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Öyle diyorsun," diye mırıldanıyor. Eli kalçamda sabit bir ağırlık gibi ve sert sırtı göğsüme yaslanıyor. "Yine de senin yatağın dünyada en sevdiğim yer. Gerçekten ayrılmak istemiyorum."

Kalbim iki çıkıyor tabii ki. "Ama her zaman istediğimiz şeye sahip olamayız."

Tank elini kalçamda gezdiriyor ve bu rüya gibi bir his. " kahvaltı söyleyeyim mi? Doğrudan antrenmana gidebilmek için spor kıyafetlerimi yanımda getirdim."

"Evet," diyorum usulca. "Elbette." Seçme şansım olsa her gün Tank'le kahvaltı ederdim. "O küçük yumurta ve pastırma olma ihtimali yok, değil mi?" "Hayır," diyorum neşeyle. "Sana yemek yapmadığımı söylediğimde şaka yapmıyordum."

"Ama bu farklı insanlar için farklı şeyler ifade ediyor" diye belirtiyor. "Bir taç kızartmayı beceremem ama her zaman yumurta pişiririm."

Şimdi kendimi beceriksiz hissediyorum ve beceriksiz hissetmekten nefret ediyorum. "Hiçbir zaman kahvaltıyı seven biri olmadım."

"Kahvaltının sevilmecek nesi var?"

"çok erken," diyorum, yemek zamanlaması benim sorunum olmasa da.

Mutfaktaki beceri eksikliğim doğrudan boktan çocukluğumla ilgili. Sabahları aç kalıyordum çünkü mısır gevreği ve süt gibi şeyler bittiğinde kadar babamdan korkuyordum. Dave ve ben onu *hiç* . Daha iyi bilirdik. Okuldan önce evin içinde parmak uçlarımda dolaştığımı, ağabeyimin annemin eski bir fırçasıyla saçımdaki düğümleri düzeltmeye çalıştığını hatırlıyorum. Elinden geleni yapmıştı. Ama annem aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünde biz küçük çocuklardık ve babam bir adım atıp evi edecek kadar umursamamıştı.

Bu anılar korkunç ve onları kendime saklıyorum. Tank, Dave'in benim tek ailem olduğunu biliyor ama nedenini hiç tartışmadım. Tank benimle vakit geçirmeyi seviyor çünkü eğleniyoruz. Ama geçmişim eğlenceli değil. Acı dolu çocukluğumu duymak istemiyor.

"Şarküteriden ne istiyorsun?" Tank sonunda doğrulup soruyor.

"Çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve peynir. Büyük boy kahve."

Homurdanıyor. "Kahvaltıdan hoşlanan bir kıza benziyor."

"Arada bir, sanırım."

Ben duşa girerken şakacı bir şekilde popoma tokat atıyor. Sıcak suyun hayat veren spreyinin altında bitmek üzereyken banyonun kapısı açılıyor. "Senden sonra ben de girebilir miyim?"

"Tabii ki." Dışarı çıktım ve bana havlumu verdi.

Küçük banyomda yer değiştirirken kalçalarımız sürtünüyor ve Tank fırsattan istifade boynuma bir öpücük konduruyor. "Şarküterideki çocuklar çalarsa kapıyı aç, tamam mı?"

"Evet," diyorum, aniden utandığımı hissederek. Yakınlık biraz hoşuma gidiyor ve bunu yüzümden okumasını istemiyorum.

Giyindikten ve Eric'e geç kalacağımı mesajla bildirdikten sonra, iki bardak portakal suyu doldurmak için minyatür mutfığıma giriyorum. Tank'le kahvaltı etmek çok evcil hissettiriyor. Onunla daha fazla vakit geçirmek için yumurta pişirme kursuna bile .

Böyle bir şey var mı acaba? *Ev aptalları için yemek pişirme*. Belki o da benimle kaydolur.

Kulağa biraz zorlama gelse de. Sanki onunla bir hayat planlıyormuşum gibi. Ama berbat bir ilişkiden yeni çıkmış bir adamı aceleye getiremezsin. *Boşanmanız kesinleştiğine göre, artık gelecek hakkında konuşalım*. Öte yandan, bir şeyler dilemekten de kendimi . Ve bu da biraz sahtekârlık gibi geliyor.

Yani gerçekten kazanamam.

Tank duşta şarkı söylüyor. Şarkının Avett Brothers'dan "Aint No Man" olduğunu hatırlıyorum. Tüm sözleri bilmiyor, bu yüzden arada bir "bop bop" diyerek doğaçlama yapmak zorunda kalıyor.

Tank yüksek notalara gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ve aç kalbim bilmek istiyor - eğer benimle şarkı söyleyecek kadar rahatsa, bu uzun vadeli bir ilişki yolunda olduğumuz anlamına mı geliyor?

Her zaman bir işaret arayan o parçamı nasıl kapatacağımı bilmiyorum.

Kapımın çalınması dikkatimi dağıttı. Tanrım, New York'u seviyorum. Teslimat çok hızlı. Koşup kilidi çeviriyorum ve kapıyı açıyorum.

Jason Castro ve Anton Bayer'i orada dikilirken buldum. "Merhaba,"

diye ciyaktım. "Seni şarküteri elemanı sanıyordum."

"Hayır! Ben-" diye başlar Castro.

"Bop bop boppy bop," diye şarkı söylüyor Tank banyodan.

Castro'nun yüzü kızarır. Devam etmek için ağzını açıyor. Ve sonra tekrar kapatır.

Gözlerinin arkasındaki sinapsların birleştiğini neredeyse görebiliyorum. Gerçek yavaş yavaş ortaya çıkarken şaşkınlık daha karanlık bir ifadeye dönüşüyor.

Kısmen bu yüzden özel hayatım yok. Tüm zamanımı otuz beş sporcunun dünyamın merkezi olduklarına sağlamaya çalışarak geçiriyorum. Ve öyleler de. Genellikle.

Duşun sesi . "Yemek burada mı, bebeğim?" Tank'ın sesi çağırıyor.

"Um..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor, çünkü müşterilerimin gözlerinin da açılmasını izlemekle meşgulüm. "Bu, uh..." Çenem kapanıyor, çünkü işleri daha da kötüleştiriyorum. Bu sesin kime ait olduğunu hepimiz biliyoruz. "Acil bir durum mı var?" Konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalışarak soruyorum. Bu çift asla kapıma .

"Um..." Castro . O da ne diyeceğini bilemiyor.

"*Sports Illustrated*"dan bir telefon aldı," diyor Anton. "Vücut sayısı için onu istiyorlarmış."

Tank'in banyoda kalmasını umarak gözlerimi kırıştırıyorum, böylece işler daha da garipleşmiyor. "Tebrikler," diyorum .

"Teşekkürler," diyor Castro yavaşça, gözleri omzumun üzerinden geçiyor. "Ne düşündüğünü merak ettim. Georgia bunun bana bağlı olduğunu söylüyor. Ama bu bana ileride ciro sağlamamda yardımcı mı olacak, yoksa bedavaya yaptığım için zarar mı verecek?"

"Yardıma dokunacak!" Parlak bir şekilde söylüyorum. "Bunu bugün daha sonra konuşalım."

"Yolculuğa çıkıyoruz," diyor Castro. "Bu yüzden..." Boğazını temizliyor. "Belki telefonda."

"Üzgünüm, Bess," diyor Anton iyi niyetle. "Tank'la aranızda bir şey olduğunu bilmiyordum..."

Eric oyuncuların arkasındaki sahanlıkta belirdiğinde yüzüm alevler içindeydi. "Özür dilerim patron. Onları durdurmaya çalıştım. İş gizli tuttuğunu"

"Bekle. Bu devam eden bir şey mi?" Castro soruyor. "Ne zamandan beri?"

Anton sırtarak, "Bunun bizi eminim, dostum," diyor.

"Dokuz yıl önce!" Tank arkamda bir yerden yardımsever bir şekilde tedarik ediyor. Omzumun üzerinden baktığımda, yatak odamın kapısında duruyordu, beline bir havlu sarmıştı. "Ve sonra Eylül."

"Evet. Uzun zaman önce tanıştık," diye kekeliyorum.

Castro'nun gözleri kısılır. "Bana oyuncularla çıkmadığını söylemiştin."

"Çocuklar," der Eric sessizce. "Ben aşağı iniyorum. Kim benimle geliyor?"

Kimse kıpırdamıyor.

"Tank şimdiye kadar çıktığım tek oyuncu," diyorum, kendimi açıklama ihtiyacı hissederek. Jane Pines'in omzumun üzerinden bakıp, "*Sana söylemiştim*," diye fısıldadığını neredeyse hissedebiliyorum.

"O kadar dayanılmazım ki," diyor Tank yatak odasından.

"Kardeşin biliyor mu?" Castro soruyor.

"Hayır!" Ben bağıriyorum. "Daha ortaya çıkmadı. Tanrım, yapma-" Müşterime ters bir şey söylemeden önce kendimi durduruyorum. "Bu özel bir konu," diyorum alçak bir sesle.

"Tamam. Üzgünüm." İç çekti. "Bütün bunlar beni ilgilendirmez." "Rightio!"

diyor Tank yatak odasından.

Kapı zili çalıyor ve ben bir havaya sığıyorum, çünkü tam yanında duruyorum. "Görünüşe göre yemeğiniz," diyor Eric. "Hadi çocuklar. Bırakalım da hanımefendi kahvaltısını yapsın." "İndiğinizde sizi arayabilir miyim?" Castro'ya soruyorum. "Fotoğraf çekimi hakkında konuşuruz."

"Elbette," diyor hemen. "Sorun değil." Eric ve Anton'u merdivenlerden aşağı kadar takip eder.

Tank, teslimatçıya bahşiş vermek için tam zamanında, egzersiz kıyafetleriyle yatak odamdan çıkıyor. Kapıyı kapatıyorum ve sanki dünyayı dışarıda bırakmaya çalışıyormuşum gibi kapıya yaslanıyorum.

"İyi misin?" Tank kese kağıdından yiyecekleri çıkarıp Rebecca'nın yardımıyla nihayet satın aldığım sehpanın üzerine koyarken soruyor.

"Evet," diyorum hemen.

Başını kaldırıp o berrak yeşil gözleriyle beni inceliyor. "Özür dilerim, Bess. Özel bir insan olduğunu biliyorum."

Kanepede onun yanına oturuyorum ve iç çekiyorum. "Bunu söylemenin güzel bir yolu. 'Özel insan' kulağa 'paranoyak ve tutucu'dan daha iyi geliyor."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diyor.

"Biliyorum." Dehşete düşmüş kalbim buna her zaman inanmasa da bu doğru.

"Ayrıca, ben buna kesinlikle değerim." Bana bir fincan kahve uzatıyor ve sonra seksi bir gülümseme veriyor.

"Gerçekten," diyorum sessizce ve bu, Tank'le boş zamanlarımızı birlikte geçirdiğimizi tüm dünyaya söylemekten bile daha büyük his. Tank'a genellikle nasıl hissettiğimi söylemem, çünkü aynı sözleri duyamamaktan korkarım.

Kahvesini bırakıyor. "Gittiğimde seni özleyeceğim, biliyorsun." Kalbim mutlu

bir dans yapıyor. "Aynen."

"Yarın Vermont'a, değil mi?"

"Eninde sonunda." Beni kucaklamak için çekiyor ve ben de lüks bir şekilde sarılıyorum. "Sanırım kardeşime seninle takıldığımızı söylemem gerekiyor. Çünkü o çocuklar dedikodu yapacaklar. Bu sadece an meselesi."

Kıkırdıyor ve ben de kahkahasının göğsümde yarattığı hissi seviyorum. Tank'i en sevdiğim ikinci hobim. Onu çırılçıplak soyduktan sonra. "Arkamı kollamalı mıyım? Dave benim için gelecek mi?"

"Muhtemelen hayır."

"Daha iyi koyabilir misin? Ayımı planlamam gerekiyor." Alnımdan öpüyor.

"Seni öldürme ihtimali yüzde on beş. Sakat bırakma ihtimali yüzde yirmi. Yüzde altmış ihtimalle sonsuza kadar kötü kötü bakarsınız."

"Peki ya kalan yüzde beş?" "Anket hatası."

Yine gülüyor. "Bu sandviçleri hâlâ sıcakken yiyelim, tamam mı? Ölmeden önce güzel bir yemek yiyelim bari."

"İyi fikir."

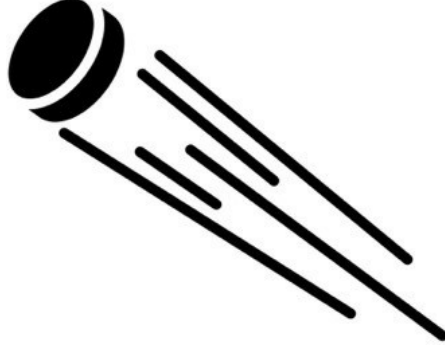
"Dün gece Caps maçını kimin kazandığını gördün mü?" diye soruyor.

"Philly. Toronto da Canes'i aldı."

"Gerçekten mi?" Sandviçini ısıtırken gözleri açılıyor.

O başını sallarken, ben savunmanın Toronto'ya çok fazla skor fırsatı vererek nasıl zarar gördüğünü anlatıyorum. Ve zaten aşık olduğumdan daha fazla aşık olmamaya çalışıyorum.

YİRMİ İKİ

Kötü Juju

YOLDA, Anaheim'da bir sabah iznimiz var, bu yüzden Koç programa "isteğe bağlı" bir sabah pateni koydu.

Eğer , bu bok isteğe bağlı değildir. Dünyayı henüz ateşe vermemiş olan yeni çocuk sabahları izin alamaz. Ben de gider, sıkı kayar, sonra da kaldığımız otelin ağırlık salonuna giderim.

Otellerin egzersiz odaları oldukça . Bazen dört adet zavallı sabit bisiklet ve bir avuç dambıl bulursunuz. Ancak burası Kaliforniya, insanlar zindeliği önemsiyor ve burada iki sağlam bank ve iki squat rafı bulunuyor, her ikisinde de mükemmel derecede yeterli sayıda plaka var.

Bir squat rafı talep ediyorum ve telefonumu çıkarıp müzik açıyorum. Ağırlık salonuna ilk kişi olduğunuzda müziği de siz seçersiniz. Bu, spor salonunun yazılı olmayan kurallarından biridir; terinizi tezgahdan silmek ve işiniz bittiğinde ağırlıkları rafa yerleştirmek gibi.

Bedenimi hareket ettirmek iyi hissettiriyor. Patenler, ağırlıklar ve ter olmadan son beş ayı atlatabileceğimi sanmıyorum. Bugün Bluetooth hoparlörümde Avett Brothers'ın "Aint No Man" şarkısı var, çünkü bu şarkı bana her zaman başımı dik tutmam gerektiğini hatırlatıyor.

Bu yüzden genç defans oyuncusu Anton'un, squat rack'te sırayla çalışırken müziğime laf atmaya başlaması hiç hoşuma gitmiyor. "Bu ne... Teksas müziği mi? Spor salonunda Teksas müziği emin değilim. Bu kötü bir büyü. Ocak ayında Dallas maçı var. Zinde kalmalıyız."

Son çömeldiğim yerden kalkarken canavarca bir homurtu çıkardım ve halterin bir çınlamayla desteklerin üzerine düşmesine izin verdim. "Lanet olsun." Bu set beni neredeyse öldürüyordu ve kendimi yaşlı hissettiriyor. "Avett Brothers'ın Kuzey Carolina'dan olduğuna eminim. Teksas'a yakın bir yer değil."

Anton ellerini kuruladıktan sonra başını sallar. "Teksas tınısı duyuyorum. Bu bir gerçek." "Uh-huh." Gözlerimi deviriyorum.

"O küçük yeşil iç çamaşırlarından artık yok, değil mi?" "Pardon?" için .

"Şu çektiğin reklamdaki küçük yeşil iç çamaşırları var ya? Bence onları yakmalısın. Teksas'ı senden çıkarmanın tek yolu bu."

"Onları yakmak mı? Delirmişsin sen." O eski fotoğraf çekimindeki iç çamaşırlarından hiçbirinin artık bende olmadığından yüzde doksan eminim. Ama bu salaklara bu zevki tattırmak istemiyorum.

Castro bench press'te "Batıl inançlara çok inanırız," diyor. "İç çamaşırı şenlik ateşi şeytan çıkarma ayini buralarda hiç de çılgınca olmaz. Sadece Salı günü gibi, anlıyor musunuz?"

"Teksas tınısını duyuyorum," diye ısrar ediyor Anton. "Tüylerimi diken diken ediyor." "O hoparlöre *dokunma*," diye homurdanıyorum.

Çalma listem başka bir şarkıya geçiyor ve neyse ki Anton susuyor. Oda biraz kalabalıklaşıyor ve antrenmanımı neredeyse bitirmiş için minnettarım. Müzik "I and Love and You "ya geçiyor. Bir başka harika Avett Brothers şarkısı ve garip bir Brooklyn'e taşınmakla ilgili.

Komik olan şu ki, nakarat benim gerçeğim olmadan önce bile bu şarkıyı hep sevmişimdir. Hayat garip.

"*İşte* müzik budur," diyor Anton. "Duydunuz mu çocuklar? Bu Brooklyn'e ait bir grup." "Oh, Tanrı aşkına." Muhtemelen çenemi kapalı tutmalıyım ama yapamıyorum. "Aynı grup." "Ne?"

"*Aynı* grup, Teksas müziği olduğuna karar verdiğin *grup*." Halterden kırk kiloluk bir plaka kaldırıyorum ve rafa geri koyuyorum.

"Hayır," diyor Anton koca kafasını sallayarak. "Tıngırtı yok."

"Ne?"

". Twang'i bilirim ve duymuyorum."

"Çocuk twang'i *biliyor*," diyor Castro gerindiği karşı köşeden. "*Tıngırtısını* hissedebiliyor."

Bu aptallar kendi müziklerini seçebilirler, çünkü ben gidiyorum. "Hepinize iyi günler." "Aman Tanrım! Az önce bizi yendi," diye bağırıyor Anton. "Bu saçmalığı kesmezse Dallas'a kaybedeceğiz.

dışarı. Önce twang, şimdi de y'all."

"Sonra görüşürüz!" Duşlara doğru giderken omzumun üzerinden sesleniyorum.

"O iç çamaşırını arasan iyi edersin!" Anton seslendi. "Bize getirmeyin!"

Otelin lüks soyunma odasında uzun, çok uzun bir duş alıyorum. Ama dışarı çıktığımda hiç havlu yoktu. Duşa girmeden önce tezgahın üzerindeki yığından bir tane alıp kancaya astığıma yemin edebilirim. Ama şimdi yere damlıyorum ve görünürde bir havlu bile yok. "Bu da ne ?"

Odadaki tek havlu Castro'nun kalçalarına asılmış. Bir dolabın yanında duruyor, gömleğini . "Şaka yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Ne? Kim?" dağıldı çünkü hâlâ havlu gizemini çözmeye çalışıyorum.

"Anton. O bir müzik tutkunu. Gitar çalar ve bulabildiği her konsere gider. Şu Teksas şeyiyle sana takılıyordu."

"*Oh*." Bir an için sadece kızgınlık hissettim. Bu saçmalığa kandım mı? Ama sonra önemli bir şeyi fark ettim. Anton ve Castro bana şaka yapıyorsa, bu iyiye işarettir. Nefret ettiğin bir takım arkadaşına şaka yapmazsın. "Bir dakika. Bütün havluları sen mi aldın?"

"Havlular mı?" Castro masumca cevap verir. "Orada biraz kağıt havlu var, sanırım." Duvara monte edilmiş bir dispenseri işaret ediyor.

Biraz yavaş olduğum için, yere damlattığım suyu silmek için bile olsa sebile yürüyorum.

Boş.

"Siktir git," diye homurdanıyorum ve Castro gülüyor. Ben de mantıklı olan tek şeyi yaptım, ona doğru yürüdüm, üzerindeki havlunun kenarından tuttum ve vücudundan çekip çıkardım.

Artık kıcı çıplak olan Castro sadece . "Zaten onunla işim bitmişti."

"İyi bir şey." Islak havlusuyla elimden geldiğince kurulandım. "Gerçekten kâğıt havluları dağıtıcıdan mı çıkardın? Bu profesyonelce. Umarım onları geri koyarsın, böylece düşük maaşlı bir otel çalışanı senin küçük şakandan sonra temizlik ."

"Merak etme." Castro dolabını açtı ve bana bir havlu kulesi gösterdi.

altta, kağıt üstte. "Tuvalet kağıdını kabinde bıraktım. Bir keresinde bir oyuncunun tuvalet kurulanmaya görmüştüm. Parçalanıyor, biliyor musun? Günlerce iç çamaşırından küçük parçalar topladı."

Başımı salladım. Şaka daha kötü de olabilirdi sanırım. Eğer onun havlusunu almak istemeseydim, muhtemelen bir egzersiz için çırılçıplak ağırlık odasına geri dönerdim.

Birkaç dakika sessizlik içinde giyindik. Ta ki Castro ağzını açıp, "Demek sen ve Bess, ha? Niyetiniz tam olarak nedir?"

"Benim-" Bir kahkaha attım. "Nesin sen, babası mı? Ve bu 1955 mi? Bunu bana nereden soruyorsun?"

Kaba bir sesle söyledim ve Castro'nun kızmasını bekliyordum. Ama o sadece banka oturuyor ve sakın bir şekilde kahverengi gözleriyle bana bakıyor "Beni bir şeyler bilmeyen genç bir serseri olarak düşünmeyi bırakmalısın. Sen de sorumu geçiştirmemelisin. Bess oyuncularla çıkmaz." "Evet, bu . Ve bahse girerim bu konuyu arkanda tartıştığın için çok heyecanlanmayacaktır.

onu geri getir."

Hiç irkilmiyor bile. "Ama o *gerçekten* oyuncularla çıkmıyor. Her durumda bizimle her yere gidebilmesi ve insanların onun hakkında fısıldayacaklarını düşünmek zorunda kalmaması gerektiğini söylüyor. İşini yapabilmesinin tek yolunun bu olduğunu söylüyor."

"Anlıyorum," diyorum test edercesine. "Ama o *benim* menajerim değil. Ve belli bu sefer farklı bir seçim yapmış. O yüzden belki de bunu sorgulamamalısn."

"Ama mesele de bu zaten," diye bastırıyor Castro. "O farklı bir seçim yaptı. Senin için kendi kuralını çiğnedi. Ve bunun bir anlamı var. Büyük bir şey."

Orada bir yerde *büyük bir şey* hakkında kötü bir şaka var. Ama boşverdim. Bess'i asla utandırmam. Ve o bu konuşmadan hoşlanmazdı.

"Senden hoşlanıyor," diyor Castro. "Senden *gerçekten* hoşlanıyor. Ben de bunu söylüyorum. Umarım buna değersin. Ona iyi davranacak mısın?"

Soru tüylerimi diken diken ediyor ama bunu ona belli tatmin olmasına izin vermeyeceğim. "Ah." Kıkırdıyorum. "Sorduğun için çok teşekkürler. Bess'e bu kadar sadık olmanıza sevindim. Ama evet. Bess benim için çok özel." Bu da yüzde yüz doğru. Onun hakkında hissettiklerim beni şaşırttı. Son zamanlarda aptalca bir sırtış var, çünkü o koydu. Sadece seks değil. Kendimi yeniden eğlenceli biri gibi hissetmemi sağladı. Sanki dünyadaki her şey o kadar da karmaşık değilmiş gibi.

Castro, "Kimsenin onunla dalga geçmesine ihtiyacı yok," diyor.

"Oh adamım. Güzel bir an yaşadığımızı ve sen gidip bunu mahvettin. Bu seni ilgilendirmez ama ben kimseyi aldatmadım. Okuduğun her şeye inanma. Bess'e karşı iyiyim ve kapaklı telefonların hâlâ popüler olduğu zamanlarda da ona karşı iyiydim."

Kaşlarını çatıyor. "Blog yazarlarının gerçek gibi küçük bir şeyi umursamadıklarını biliyorum. Ben aptal değilim. Ama şunu biliyorum ki, eğer onun için önemli olmasaydı Bess sana şans vermezdi. Ama sen yeni boşanmış acılı bir adamsın. Dün gece Jimbo'ya asla evlenmemesini söyledin."

"Evet, *şaka* yapıyordum. O çocuk yirmi yaşında ve eminim ki boşayacak ve sonra da akşam yemeği sırasında yedi kez mesaj atıp sana boktan bir işe gidip gelme imkânı sunmasına rağmen *seçtiği* mahallede aldığı evin garajındaki şalteri nasıl indireceğini soracak evlenmeyecek kadar akıllıdır."

Ve şimdi yine berbat bir ruh halindeyim. *Sağ ol evlat.*

Castro omuz silkiyor. "Sana acını çok görmüyorum. Kaybetmeyi bilirim ve hiç hoş değildir. Ama lütfen bunu Bess'in sorunu haline getirmeyin. Ona karşı çok korumacıyım. Hepimiz öyleyiz."

"Çünkü o senin takım arkadaşının kız kardeşi." Bu yüzden bu konuşmanın genişletilmiş remiks versiyonunu alıyorum.

"Bundan daha fazlası var. Çok şey yaşadı."

"Hı-hı," kabul ediyorum, tam olarak neyi bilmesem de. "Dave onun tek ailesi, değil mi?"

"Belki." Çenesini kaşıyor. "Babaları hâlâ bir yerlerde yaşıyor olabilir. Ama Dave etraftayken odaya girmeye cesaret edemez. Ya da ben, bu konuda. Bess eskiden onun kum torbasıydı. çok küçükken bile." Elini yere doğru uzattı.

Bess bana babasından hiç bahsetmediği için şaşkınlığımı yüzümden atmakta pek başarılı olamıyorum. "Büyükannesi ve büyükbabasıyla büyüdü."

"Sonunda," diye düzeltti beni. "Dave on dört yaşına gelene kadar değil. Babasının yumruğunun önüne geçmek için her zaman orada olamayacağını fark etti. Ve küçük kız kardeşinin yaralanmasını izlemekten bıkmıştı. Ve yanmasını da. Kolunda bir yara izi var." Dirseğinin iç kısmına dokunuyor. "Sigara yanığı. Babasının onu tutmasının yollarından biri de bu."

Midemde bir şeyler ters gidiyor. O yarayı biliyorum. O yarayı öptüm. Ama Bess'e nereden geldiğini hiç sormadım.

"Sonunda Dave strateji geliştirdi: İngiliz anahtarıyla kendi yüzünü kırdı." Castro yanağına dokunuyor. "İki kemik. Sırf biri babasını sosyal hizmetlere şikayet etsin diye."

Daha fazla bir şey söylerse kusabilirim. Son birkaç ayımı ticaretim ve boşanmam hakkında sızlanarak geçirdim. Sonra da üzgün kıcımlı için Bess'e döndüm. Bu arada, çocukluğunu zar zor atlattıktan sonra benim saçmalıklarına neşeyle katlanıyor mu? Şu kendimi yumruklamak istiyorum. "Her neyse..." Castro çoraplarını çekerken omuz silkiyor. "Bess zaten kendi payına düşeni aldı.

Zorluk. Eğer onu daha fazla getirirsen, seni bitiririm. Dave de öyle." "Evet," diye homurdandım. "Mesaj alındı."

Ama daha işi bitmedi. "Dave'in durumu daha kötüydü sanırım. Bess henüz küçükken anneleri aşırı dozda uyuşturucudan ölmüş. Dave anaokulundan eve döndükten sonra annelerini oturma odasında yerde bulmuş. Bess beşiğinde saatlerce avazı kadar bağırılmış."

Söyleyecek sözüm kalmadı. Sadece ona bakıyorum, Dave Beringer'ın beş yaşında annesinin cesedinin yanında durduğunu hayal çalışıyorum.

Castro ayağa kalkar ve pantolonunun fermuarını çeker. "Söyleyeceğimi söyledim. Sadece onu hayal kırıklığına uğratma. O dünyayı hak ediyor."

"Biliyorum." Tabii ki biliyor. Ve birden onu çok fena arzulamaya başladım. Sırf sesini duymak için otel odama kaçıp onu aramadan önce bugün kaç saatim kaldı merak ediyorum. Vermont'a doğru yola çıktı. Orada telefon hizmetinin zayıf olduğunu söyledi. Yani bağlanamayabiliriz.

Ama umarım yaparız. Yolda Bess'i özlemek tanıdık bir duygu. Yirmi üç yaşımdayken takım arkadaşlarımın sevişmelerini izlerken onun için çok yalnızdım.

ona hiç söylemedim. Hâlâ da söylemedim.

Castro gidiyor ve ben bir süre orada kalıp süslü spa bankında oturuyorum. Bess'in çocukluğunu bilmemi istememiş aklıma geliyor. Bu konuda neden tek kelime etmediğinin tek açıklaması bu.

Ve bu farkındalıkla ne yapacağımı bilmiyorum. Gururu yüzünden mi bana söylemedi? Yoksa umursamayacağımı mı düşündü? Gerçek şu ki, ona bana güvenmesi için hiç şans vermedim. İlk tanıştığımızda çok gençtikOnu etkilemek istediğimi hatırlıyorum. Tüm dünyayı etkilemeye çalışıyordum.

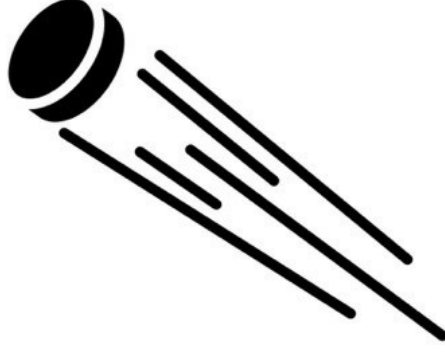
İşe yaradı sanırım. Düzenli olarak birbirimizi çok etkiliyorduk. Ama ben artık o çocuk değilim. İnsanları etkilemenin bir yere kadar olduğunu anladım. Şimdi daha fazlasına ihtiyacım var.

Bess'in kolundaki yara izini birçok kez gördüm. Ama nasıl hiç sormadım. Belki de eğlenceyi mahvetmek istemedim. Ama artık bunu , değil mi? Bess benim için çok şey ifade ediyor. Benimle geçmişı hakkında , dinlemeye hazırım.

Bess'e birlikte olmanın "hayat değıştiren bir şey" olması gerekmediğini söyledim. Ama bir şekilde çoktan öyle.

Bıkkın bir boşanmış yeniden aşık olabilir mi? Belki bu çoktan aşık olmuştur.

YİRMİ ÜÇ

Bu Balta Değil

"VE SONRA CINDERELLA yanlışlıkla bir fareye dönüştü. Son."

Yeğenim küçük pembe ağzı şaşkınlıkla açılmış bir şekilde bana bakıyor. "Hayır, Best Teyze! Gerçekten oku."

"Yaptım, seni kokuşmuş." Kitabı kapattım. "Üç kere. Eğer hemen yatağa gitmezsen ikimizin de başı büyük belaya girecek. Baban ikimize de birer şaplak atacak."

"Hayır. Babam bunu yapmaz." Nicole bana sırtarak mükemmel minik dişlerini gösteriyor.

"Tabii ki hayır," diye fısıldıyorum. Şaplaklar Nicole için sadece bir kurgu. "Ama yine de yatma zamanı." Ben de pek disiplinli biri . Yeğenim kısa bacaklarını sosis gibi gösteren pembe, çizgili pijamalar giyiyor. O kadar şirin ve sevimli ki gerçekten bütün gece bu sallanan sandalyede oturup onu kucağıma alabilirim. Ve bu sevimli küçük haylaz yatma saatini epik boyutlarda uzatıyor çünkü benim büyük bir yumuşaklık olduğumu biliyor.

Ama Zara aşağıda yemek hazırlıyor. Ben de sallanan sandalyeden kalkıp Nicole'e sıkıca sarılıyorum. O da kollarını bana doladı. Onu bırakmak zor olacak. "Meleklerle uyu, bebeğim."

"İyi geceler, Best."

Ve şimdi gerçekten gözlerim yaşardı. Umarım bana böyle demeyi hiç bırakmaz. O kadar aşık oldum ki, bu çok saçma. Onu beşiğe için kendimi zorlamam gerekiyor. Kenarlardan biri çıkarıldı, çünkü iki buçuk yaşında bebeğim artık o kadar da bebek değil.

Battaniyeyi örtüp bakır rengi buklelerini yüzüne yaklaştırıyorum. "İyi geceler meleğim. Sabah görüşürüz."

"Yatağına mı tırmanayım?"

"Tabii ki." Ve Tanrı yardımcım olsun, bu muhtemelen altı buçukta olacak. Ama bu yüzden buradayım. Sırf bu çocukla, bu evde altı buçukta uyanmak için daha müsait olabilmek için sekiz yüz mil taşındım. Saten yanağına bir öpücük daha kondurduktan sonra odadan çıkıyorum.

Merdivenlerden yavaşça iniyorum, oyun yüzümü takınmak için bir an ayırıyorum. Kardeşime Tank'tan bahsetmem gerektiğine karar verdim, çünkü bunu dedikodu olarak duymasını istemiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, önemli bir şey değil. Dave hayatımda ara sıra erkekler olduğunun belli belirsiz farkında. Ve ben 30 yaşındayım. klasik bir "kimse benim küçük kız kardeşim için yeterince iyi değil" kompleksi var. Yani bu eğlenceli olacak.

Tank hakkında konuşmaktan korkuyorum. Çünkü Dave bana ciddi olup olmadığını soracak ve ben de hayır demek zorunda kalacağım. Tank'la ciddi bir şey isteyip istemediğimi sorarsa ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü daha fazlasını istiyorum. Ama her zaman istediğin şeylere sahip olamazsın.

Mutfakta Zara'yı buldum ama Dave'i değil. Ufalanmış etle dolu bir tencereye krema ekliyordu.

"Bu sosis mi?" diye sordum. "Güzel kokuyor."

"Kesinlikle öyle. Tuxbury'deki bir çiftçiden alıyoruz." "Peki ne için kullanıyorsunuz?"

"Bu makarnanın üzerine biraz sarımsak, bezelye ve frenk soğanı ile beyaz bir sos olacak." Midem gurulduyor. "Yemeğe yardım edebilir ?"

Zara bana gülümsüyor. "Muhtemelen değil. Alınmak yok." Yemek pişirme konusundaki beceriksizliğim herkesçe bilinir. "Şu sıcak elma şarabından birkaç fincan doldurup bir tanesini oduncuya götürmeye ne dersin?"

"Elbette. Ama beni masayı hazırlamam için falan görevlendirebilirsiniz."

"Halledildi, Bess. O çocuğu yatırmak gibi zor bir iş yaptın. Biraz elma şarabı iç ve Dave'in odun kırarken vücudundan önemli bir parça koparmamasına dikkat et."

"Tamam. O zaman onunkine sıçramayacağım."

"İyi fikir." Doğranmış otlarla dolu bir ramekin alıyor ve sosisle birlikte tavaya ekliyor. Yemekleri harika kokuyor ve bahse girerim zaman ayırırsam yapmayı öğrenebileceğim bir şey.

Geçen sabah Tank bana neden yemek yapmadığımı sorduğunda açıkça yalan söyledim. Hiç ilgim değil. Sadece gençken masaya yemek koymak her zaman sıkıntılı bir konuydu. Hiçbir zaman yeteri kadar olmadı. Babam zahmet edemezdi. Sonra büyükannem ne kadar yediğimizden şikayet ederdi.

Dave benim için çorba ve güveç kutularını ısıtırdı. Sanırım bir noktada Kraft yemeklerinde ustalaştı, çünkü onu makarnanın üzerine toz peynir paketleri serperken izlediğimi hatırlıyorum.

"Hey, Zara?" Kendiliğinden sordum.

"Hmm?" diye soruyor baldızım makarnayı kaynar suya atarken. "Bir gün bana birkaç şey pişirmeyi öğretir misin? Sadece başlamam için." "Elbette!" Omzunun üzerinden bir gülümseme atıyor. "Eğlenceli ."

"Teşekkürler," diyorum huysuzca. Sonra Dave ve kendim için elma şarabını yeniden ısıtıyorum. Çünkü benim gibi bir aptal bile mikrodalgayı kullanabilir.

Dışarıda akşam serin ve ışık yok. Dave verandanın ışığında odun kırıyor. Vermont'ta Kasım ayında hava erken kararır. Ama ben serin, berrak havayı ve esintideki çam kokusunu seviyorum.

Kardeşim ağır fiziksel işlerle uğraşırken, ben bir fincan şarabımı yudumluyorum ve ne pişirmeyi öğrenmek isteyebileceğime dair derin dalıyorum.

Hayat güzel.

Dave başka bir kütüğü geniş, düz bir üzerine dikeyliyor. Sonra baltayı yukarı kaldırıyor ve keskin bir darbeye kütüğü ikiye bölüyor.

Kıkırdıyorum. "Yemin ederim bu bir playoff maçından daha iyi bir eğlence. Baltalı bir oduncuya kim bilebilirdi?"

"Balta değil. Bir maul." "Ne fark eder ki?"

"Bir maul, bir baltadan daha ağır ve daha kördür. Tahtayı kuvvetle yarıyor, bıçak keskinliğiyle değil." Yine gülmekten kırıldım. "Kim bilirdi, ağabey? Kim bilebilirdi ki?"

"Sen devam et ve eğlenmene bak." Bana bir gülücük attı. Aptal adamın umurunda bile değil.

Ona takılıyorum. Vermont'u bu kadar çok seviyor. "Denemek ister misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Muhtemelen bir uzvumu kaybederim."

"Hayır. Buraya gel. Çabuk, akşam yemeği için içeri girmeden önce."

İsteksizce elimdeki elma şarabını bırakıp Dave'in yanında durdum.

Gergin olduğumu bildiğini ama bunu söylemeyecek kadar da inatçı olduğumu belli eden bir sırıtışla elindeki sopayı bana uzatıyor. "Bırak bütün işi yerçekimi yapsın. Gözünüzü kütükten ayırmadığınız ve vücudunuzu yoldan çekmediğiniz sürece yapacak bir şey yok."

Tokmağı başımın üzerine kaldırıyorum. Biraz ağır ama şikayet etmiyorum. Sonra -nişanıma dikkat ederek -Kütüğün kesik ucuna düşmesine izin verdim.

Çok kararsızım. Kütüğü düzgünce ikiye bölmek yerine, tokmak kütüğün tepesine saplanıyor.

Sapı çekiştirdiğimde, kütük maulun bıçağıyla birlikte kalkıyor.

Şimdi gülme sırası Dave'de. Çekici elimden alıyor, nişan alıyor ve kütüğün üzerine büyük bir gürültüyle indiriyor. Kütük mendenen düzgünce ayrılıyor. "Tekrar dene."

"Hayır. İçkim soğuyor."

"Cesaretin var mı?"

"Pislik!"

Yine çıldırdı. İkimiz de bir cesareti asla reddetmeyiz. Cesaret bizim kardeşlik . Çünkü her gece kapıdan girmek cesaret isterdi. İnsanların kibar bir ortamda konuşmadığı türden bir çocukluk geçirdik.

Kardeşimi yeni ayırdığı odunları istiflerken izlediğimde, sanki iki farklı insan görüyormuşum gibi hissediyorum. Bir tarafta yeni karısı ve üç şöminesi için odun kıran mutlu baba. Bir de ikimizi de kurtarmak için kendi yüzünü kıracak kadar çaresiz korkmuş bir çocuk var.

Arka kapı açılır. "Beş dakika içinde akşam yemeği!" Zara tekrar içeride kaybolmadan önce sesleniyor.

Hemen ayağa kalkıyorum, çünkü biri sizi yemeğe çağırdığında gidersiniz.

"," diyor. "Sana söylemem gereken bir şey var." Midem bulanıyor

ve nedenini bile bilmiyorum.

Dave gülümseyerek bana döndü. "Mayıs'ta bir bebeğimiz daha olacak." Oh.

"Bir *bebek*," diye . "Oh, vay canına." Haberin dank etmesi bir saniye sürdü. Bunun olacağını neden tahmin bilmiyorum.

"Evet, takım arkadaşlarım çok haklıydılar." Kıkırdıyor. "Bu sefer küçük bir çocuk."

"Oh! Tebrikler!" Brooklyn'deki çocuklar, Dave'in emekli olduktan ne kadar süre sonra Zara ile ikinci bir çocuk sahibi olacaklarına dair bir tür bahis oynamışlardı. Bir klişenin gerçekleşmesi çok komik.

Ama içim çalkantı içinde yüzüyor.

Kardeşimin ilk çocuğunun varlığı büyük bir şok olmuştu. Dave, Zara ile ilk kaçamağından sonraki iki yıl boyunca ondan bir çocuğu olduğunu bilmiyordu. Bu dram artık sona erdi ve ben onlar adına mutluyum.

Peki neden şu anda içim içimi yiyor? "Tebrikler," boğuluyorum. "Teşekkür

," diyor sessizce.

"Mayıs ayında," diyorum yavaşça, zihnimde evirip çevirerek. Ben playoff maçlarını izlerken, kardeşim de oğlunu dünyaya . Bu kez o da hastanede olacak ve Zara'yı ıkmaması için cesaretlendirecek.

Sonra Baby Gap'e gideceğim ve mağazanın erkek bebek bölümündeki her şeyden bir tane alacağım. Uçacağım.

Yeğenimi kucağıma almak için buraya çıktım. Onu gördüğüm an seveceğim.

Ve Brooklyn'deki sessiz daireme döndüğümde, kendi aileme özlem, şu anda olduğundan da pençeleyici ve umutsuz hale gelecek.

"Bess? Hey."

"Mmm?" Sonunda kafamı kaldırmayı başardım.

"Sen iyi misin?" Kardeşim kaşlarını çatmış bana bakıyor.

"Tamamen," diyorum çabucak. "Elbette."

"O zaman içeri girmeliyiz."

"Doğru!" Gözlerimi kırıştıtararak söylüyorum. Kupamı alıp eve , Baby Gap'in ilkbahar ve yaz koleksiyonlarını çıkarması için daha ne kadar beklemem gerektiğini merak ediyorum.

Misafir odası son derece rahat ve ev sessiz, ama sonunda geceyi geçirmek için yattığımda uyuyamıyorum. Yatağımda uzanıyorum, kafam karmakarışık düşüncelerle dolu. Bir noktada aklıma bu yatak odasının muhtemelen bebeğin odası geliyor. Zara'nın uyuyan bebeğini kontrol etmek için parmak uçlarında buraya girdiğini hayal ediyorum. Sonra kardeşimin de aynı şeyi yaptığını hayal ediyorum.

Zara'nın ikinci hamileliği beni neden bu kadar bilmiyorum. Bu gecedan önce bile onların sahip olduğu şeyi istiyordum. Daha iyisi dışında hiçbir şey değişmedi.

Peki nefes almak neden birdenbire bu kadar zorlaştı?

Ertesi sabah telefonda "Richie," dedim. "Nefes al."

"Ama koç benden nefret ediyor," diye sızlanıyor genç defans oyuncusu kulağıma. "Takas süresinin dolmasına kaç gün kaldı?"

"Pek çok gün," diyorum yatıştırıcı bir şekilde. "Senin işin koçun ne düşündüğünü tahmin çalışmak değil. Antrenör ekibini kontrol edemezsin. Takım arkadaşlarını kontrol edemezsin. Sadece Richie Kristov'u kontrol edebilirsin. Antrenman planınızı hazırlayın. Sonra da spor salonuna git ve çalışmaya başla." Başımı kaldırıp Zara'ya özür dileyen bir gülümseme veriyorum. İşten izinli olduğu bir sabahtı ve ikimiz kahve dükkânının yeni verandasında oturmuş kahvaltı ediyor ve dedikodu yapıyorduk.

"Tamam," diyor iç çekerek. "Haklısın. Plana sadık kalacağım."

"Bunu yapmanın yolu bu," diye söz veriyorum ona. "Git bir protein shake iç. Kendine sağlıklı alışkanlıklardan bir yapılacaklar listesi hazırla ve koyul. Sana güveniyorum."

Başına birkaç kez daha vurduktan sonra, sonunda imzayı

atıyor. "Özür dilerim!" Zara'ya söyledim. "Bu sadece-"

"değil," diyor. "Paniklediklerinde onlara karşı çok sabırlı oluyorsunuz."

"Sadece dinleyecek birine ihtiyaçları var," diyorum telefonumu kaldırarak. Devasa lattemi iki elimle kavrayıp ruhuma doğru yudumluyorum. "Bana her şeyi anlat. Bebek ne zaman doğacak?" Ağzımı bir gülümseme şekli oluşturmaya zorluyorum. Bunun neden zor olduğunu bilmiyorum. Hayatıma sarılacak bir bebek daha mı girecek? Beni de alın.

Zara başını eğiyor. "Mayıs. Anma Günü'nden önceki hafta." "Oh! Bir

yaz bebeği. Harika zamanlama."

"Evet. Şimdi sana bir sorum var." Zara fincanını yere bırakır.

"Hmm?"

"Bana bu soruyu sormak sana kaç patladı?" *Kahretsin.*

Dev kupamı kaldırıyorum ve kendimi boğmaya çalışıyorum. "Senin için endişeleniyorum," diyor Zara sessizce. "Ne için?"

Bana hafif bir küçümseme ifadesiyle bakıyor ve yarım kafeinli fincanını tekrar eline alıyor. "Çünkü mutlu değilsin."

"Kim tamamen mutlu ki? Ben yeterince mutluyum."

Zara başını yavaşça sallar. "Rol çok iyisin. Ama sahip olduklarından daha fazlasını istediğini biliyorum.

Hayat planın nasıl gidiyor?"

"Bu... gidiyor," diye çitliyorum. "Yavaş yavaş." Gerçek şu ki Tank tüm planlarımı alt üst etti. Ve dün gece kardeşime onunla çıktığımı söyleyecek cesareti bile .

Zara gözlerimin içine baktı. "Bess, performans değerlendirmesi yapmamızın zamanı geldi. Yapacağımız şey şu. Ben senin menajerin olacağım."

"Ne?"

"Şu Richie Kristov denen çocuk sana sahip, değil mi? *Ben* de seninleyim. Tam hesap soran telefondaki ses ben olacağım. Şimdi söyle bana, çıkıyor muydun? Bu planının birinci bölümü değil miydi?"

"Biraz çıktım, evet."

"Anlıyorum," diyor Zara. Başıyla bilgece bir selam veriyor ama gözleri parıltıyor. "Bu iyi bir başlangıç. edeceksin, değil mi? Doğru adamın ortaya çıkmasını sağlayamazsın. Ama kendi saldırını kontrol edebilirsin."

"Aman *Tanrım*, Zara. Bu işte biraz fazla iyisin."

Kıkırdıyor. "Şimdi dördüncü bölüm hakkında konuşalım."

Oh, lanet olsun. Beş yıllık planımı onunla paylaşmak taktiksel bir hataydı. "Dördüncü bölümde hiç ilerleme ."

"Ama bana iki ay önce ilk randevuyu alacağınızı söylemişsiniz. Orada ne oldu?"

Bahsettiği randevu benim başka bir sırrım. Hayatımda bir erkek olmadan çocuk sahibi olmaya karar verirsem doğurganlık uzmanıyla ön araştırma yapmaya karar vermiştim.

"göre buna hazır değilim. Beni meşgul eden başka şeyler var." Zara'nın koyu gözleri iki kat büyüdü. "*Gerçekten* mi? Ne gibi şeyler?"

Kardeşimin bizi bir şekilde gizlice yakalamadığından emin olmak için iki omzumun üzerinden bakıyorum. Bunu içimden için can atıyorum. "Bir adam var. Müthiş biri. Ama kurmak için hayatın doğru evresinde değil."

Öne doğru eğiliyor. "Hangi aşamada?"

"Yeni boşanma aşaması," diye neredeyse fısıldayarak itiraf ediyorum. "Bir daha asla evlenmeyeceğini söyledi."

"Çocuğu var mı?" Zara fısıldayarak cevap verir.

Başımı sallıyorum. "Evlilikleri-" yapıyorum. "Beş yıl. Ya da neredeyse altı." "Şey..." Zara başını eğiyor. "Çocuk istemediler mi?"

"Belki," diyorum, çünkü gerçek şu ki hiçbir fikrim yok. Tank boşanması hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor ve ben de evliliğine burnumu sokmaktan kesinlikle hoşlanmıyorum.

"Yani çocuklar konusunda nerede durduğunu gerçekten bilmiyorsunuz."

"Hayır," diye itiraf etmek zorundayım. "Ama evlenmek istemiyorsa, çocuk istemediğini varsaymak oldukça güvenli."

"Ama sen seviyorsun," diye Zara. "Onu seviyor musun? O seni seviyor mu?"

"Bunların zor sorular olduğunu *biliyorsun*, değil mi?" Baldızıma karşılık veriyorum.

Gülüyor. "Evet, Bess. Menajerin olarak, zor soruları sormak benim işim. Aslında, bir sayfa kağıdın var mı?

Senden şu karar çizelgelerinden birini yapmanı isteyeceğim."

"Bir karar ağacı mı?" Sertçe sordum.

"Evet!" Alkışlar. "Öyleyse ilk soru bu adamı sevip sevmediğin." "Bunu yazmayacağım," diye homurdandım.

"Demek onu seviyorsun." Zara

sırıttıyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Gerek yoktu. Yüzünün her yerinde yazıyor."

Lanet . Sanırım muhtemelen öyle. "Ona bunu hiç söylemedim ama o tam da sevebileceğim türden bir adam. Dışarıdan biraz huysuz görünse iyi bir adam. Aslında bu seviyorum. Aptallara tahammülü yok."

"Yine de senden hoşlanıyor," diyor Zara. "Huysuz adam sana gülümsediğinde, güneşin doğuşunu izlemek gibi bir şey bu."

Göğsümde, göğüs kemiğimin tam ortasında küçük bir acı hissediyorum. Çünkü o haklı. Tank'ın başka bir kadın yerine beni seçeceği fikri içimi yumuşatıyor.

"Sıradaki soru. Aranızda çok fazla kimya var mı? Seks iyi mi?" "Kontrol et ve kontrol et."

"Mükemmel! O halde bebek yapma seksi için iyi bir zaman."

"Zara," diye tıslıyorum. "Kardeşimle bebek sahibi olurken bebek yapma seksi hakkında konuşamazsın.

Bu sessizlik konisi içinde kalmalı."

"Tamam. Devam edelim. İyi bir tedarikçi mi? Eğer ikiniz bu işi yapmaya karar verirsiniz, o bir heykeltıraş ya da profesyonel bir pandomimci olduğu için işinizden geri çekilip aç kalmayacak mısınız?"

Yüksek sesle gülüyorum. "Beni gerçekten bir pandomimciyle mi görüyorsun?"

"Her şeyin seksi bir versiyonu vardır, Bess. Pandomimciler çok etkileyicidir ve bahse girerim ellerini de iyi kullanırlar. Ama iyi kazanmıyorlar. Ve boşanmış bir pandomimci..." Başını sallıyor.

Tank'ın ellerini düşündüm ve küçük bir iç geçirdim. "Para sorun olmazdı. O profesyonel bir atlet."

"Oh." Zara sandalyesine geri oturur. "Peki. Neden öyle söylemedin? Seks ve para sorularını aynı anda geçiştirebilirdim. Ama oyuncuların senin için sınırsız olduğunu sanıyordum."

"Öyle olmaları gerekiyor," diye mırıldanıyorum. "Ve ellerini çok iyi kullanıyor. Bir erkekte istediğim her şey onda var. Büyük sorulara geçebilirsiniz, çünkü bu oyuncu kolayca diskalifiye edilemez."

"Ah." Elleri kavuşturuyor. "O zaman önemli olan tek soru şu: Yarın teklif etse onunla evlenir misin?"

Vay be. Oturup bu tür fantezilere dalmamamın bir nedeni var. Çünkü bu çok kolay. "Tereddüt etmeden."

"Oh, vay canına." Zara elini kalbinin üzerine koydu. "Yani kalbin *top oynamak* istiyor ama boşanmasının onu sonsuza dek yedek kulübesine koymasından mı korkuyorsun?"

"Yedek kulübesinde, tatlım. Eğer beyzbol benzetmeleri yapacaksan."

"Onun sporu ne ? Bir görsele ihtiyacım var."

Sadece başımı sallıyorum.

"Ooh, hokey!"

"Ben öyle bir şey demedim!" Ciyak ciyak bağıriyorum.

"Hokey olmasaydı bana söylerdin." Omuz silkiyor. "Ayrıca, hokey oyuncularını en seksi olanlardır. Ve sen bu adam için oldukça ileri gittin. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama karar ağacı oldukça açık tatlım. Ona duygularını . Ona aynı fikirde olup olamayacağını sormalısın."

Bu konuşmayı hayal etmeye çalışırken bile midem bulanıyor. "Bundan nefret eder. Daha çok erken."

" mi?" Zara bana meydan okuyor. "Ona karşı çok fazla şey hissediyorsun. Ve bunları içinde tutmak giderek daha da zorlaşacak."

Zaten zor. O haklı. "Ya sorarsam ve o kaçarsa? Belki biraz daha beklemeliyim. Onu kapı dışarı edeli sadece altı ay oldu. Boşanmasının mürekkebi daha kurumadı bile."

Zara masanın öbür ucuna uzanıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor. "Haklı olabilirsin. Ama lütfen kendine bir süre vermeyi düşün. Bu yaz burada oturdun ve bana bir bebek sahibi olmak istediğini söyledin. Ailene odaklanmak için tüm hayatını bir kenara bırakmaya ve büyük bir iş riskini göze almaya hazır olduğunu söyledin. "Eğer aradığın kişi olamayacaksa, bu adamın yoluna çıkmasına izin verme."

Boş kahve fincanıma bakıyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Tamam," diye söz

veriyorum. "O da neydi? Seni duyamadım mı?" Zara elini kulağına götürüyor.

"Tamam," diye tekrarlıyorum huysuzca. "Bu adamın planlarıma engel olmasına izin vermeyeceğim. Onunla gelecek hakkında konuşmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım. Ve eğer beni sevmediğini söylerse, bu hayalden vazgeçeceğim."

"Lanet olsun." Zara yumruklarıyla havayı yumrukluyor, her seferinde bir tane. "Bu işte iyiyim. Başkalarının hayatlarını yönetmek çok heyecan verici! Hiç bilmiyordum."

"Oh, kesinlikle biliyordun," diyor kardeşi Benito, masamızın önünden geçerken. "Doğduğumdan beri bana patronluk taslıyorsun."

"Bunu hak etmişti," diyor arkasını dönmeden. Sonra bana kocaman bir gülümseme veriyor. "Saçı ne renk?"

"Ne?" Tank'inkini kastettiğini anlamam bir saniye sürdü. "Kahverengi, neden?"

"Belki önemli değil ama kızıl saçın genetiği hakkında bir makale okudum. Güya küreselleşme yüzünden kızılların soyu yüz yıl içinde tükenecekmiş."

"Ön kapıyı kapat," diyorum. "Bu çok saçma."

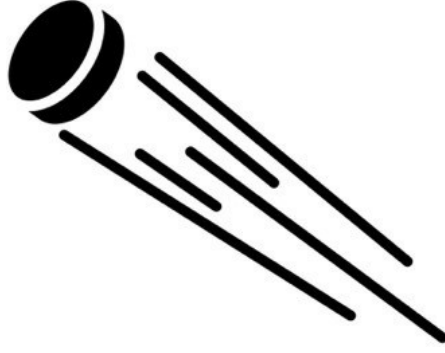
Zara omuz silkiyor. "Görünüşe göre öyle değil. Kızılar nüfusun sadece yüzde ikisini oluşturuyor ve sadece yüzde dört ila beşi geni taşıyor. Ama ben kendi payıma düşeni yapıyorum, Bess. Kardeşinin soyunu devam ettirmek için buradayım."

"Halkım minnettar."

"Öne çık, Bess," diyor, benimle alay ederek. " düşeni yap."

"Deneyeceğim," diye söz veriyorum.

YİRMİ DÖRT

Tex-Mex İstiyorum

YEDİDE GELİR MİSİN? *Hint yemeği sipariş edebiliriz.*

Spor salonundaki ağırlık sehpasında otururken yumruğumu sıkıyorum. Bütün gün Bess'in mesajını ve sonunda geldiğinde çok sevindim. Onu görmeyeli sekiz uzun gün olmuştu.

"Bir şey mi oldu? Ne kaçırdım?" Silas Kelly yüzünde bir sırıltıyla beni izliyor. Odayı geçiyor ve esnemek için bir minder üzerine çöküyor.

"Önemli değil," diyorum, telefonumu bankın altına sıkıştırıyorum ve bir dizi daha ısınma presi yapmak için arkama yaslanıyorum.

"Sanırım yarım saat önce Delilah bu akşam sekizde evde olacağını ben de aynı suratı yapmıştım." Silas bunu söylerken kendini ikiye katlar, çünkü kalecilerin hepsi kauçuktan yapılmıştır.

"Evet," diye . "Uzun bir yolculuk oldu."

"Televizyon, paket yemek ve seks," diyor Silas. "Takımdaki herkesin bu gece yapacağı şey bu." "Ben değil," diyor Anton kasıla kasıla odaya girerek. "Oyun arkadaşı bulamayacak kadar yorgunum. Ben Kanepeye yüzüstü uzanmış, tekrarları izliyor ve yüz deliğime Doritos sokuyordum."

"Seksi," diye alay ediyor Silas.

Hafif bir baskı seti daha yapıyorum ve sonra tekrar oturuyorum. Bess'in mesajına cevap veriyorum. *Yemeği bana bıraksan nasıl olur? Tex-Mex istiyorum. Ben yaparım.* Sonra da *"Seni görmek için sabırsızlanıyorum"* diye ekliyorum. Çünkü yüzde yüz doğru.

Mantıklı olarak, bir ilişkiye atlamak için çok erken olduğunu biliyorum. Bess'e bir daha asla evlenmeyeceğimi söylediğimde ciddiye almadı.

Ama birkaç saat sonra yediye beş kala apartmanının önünde durmuş, bir sonraki ihtiyacı olan bir keş gibi zile basıyorum. Ve neden Bess'e tamamen bağlanmamam gerektiğini hatırlamak zor. Onunla vakit geçirmek haftamın en parlak kısmı.

Kapının mandalı açılıyor ve binaya girip koşarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Dairesinin kapısını iterek açtığımda yatak odasından "Erken geldin!" diye sesleniyor.

"Kusura bakma! Sadece birkaç dakika."

"Oh, umurumda değil. Sadece seninle uğraşmak hoşuma gidiyor." Dar kot pantolonu ve Colorado Avalanche tişörtüyle kapıda beliriyor ve kalbim biraz daha hızlı çarpıyor.

"Seni özledim," diye .

Yüz ifadesi yumuşar. " de öyle."

"Vermont'a yolculuğun nasıldı?"

"İyiymi. Her zaman . Ne getirdin?" İki elimdeki büyük alışveriş torbasına bakıyor. "Ne kadar bu arada?"

"Çok açım," mırıldanıyorum, dar tişörtüne takdir dolu bir bakış atıyorum. "Önce ne istediğime karar veremiyorum."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "bana haber ver."

Çantalarımı onun küçük mutfağına taşıyorum ve tezgâhın üzerine koyuyorum. Aklıma, onu baştan çıkarmadan önce akşam yemeğini hazırlamam gerektiği geldi. Bir çevirme, bir sürü tortilla, soslar, soslar ve çeşitli peynirler çıkarıyorum. Sonra da pişirmek için aldığım tavayı çıkardım çünkü Bess'in tencere ve tava yok. Bu çok komik.

O içeri girdiğinde fırını önceden ısıtıyorum, yüzü sorularla dolu. "Ne yapıyorsun?" "Enchiladas yapıyorum. New York'ta istediğim lezzette bulamıyorum."

"Gerçekten mi? Bahse girerim New York'ta bir yerlerde otantik Meksika yemekleri vardır."

"Sorun da bu zaten. Ben otantik Meksika yemeği istemiyorum," dedim. "Ben Teksas Tex-Mex istiyorum, her yapış yapış sarı peynirle kaplı." Düşündükçe midem gurulduyor. "Yardım etmek ister misin?"

"Elbette," diyor Bess. "Ama ben ve birayı soğuk tutarak yardım eden kızlardanım. Eğer benden soğan doğramamı isterseniz, ayrıntılı talimatlar vermeye hazır olun."

"Hepimizin güçlü yanları var. Bu tavuk etini parçalayabilir misin?"

"Muhtemelen bunu başarabilirim." Bir göğüs kapıyor ve derisini yüzüyor. "Parçalar ne kadar küçük olmalı? Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Daha az önemli olamazdı." Açtığım tortilla paketini yere bıraktım ve onu kendime çektim. "Su bile kaynatamıyor olman umurumda değil."

Beni çenemden öpüyor. "Bunu söylemen çok hoş, çünkü biraz utanç verici. Kendi tavanı fark ettim. Akıllı adam."

"Nefret edenler nefret edecek, Bess. Siktir et onları."

"Az önce Taylor Swift'ten alıntı yapan otuz iki yaşındaki tek erkek mi oldun?" Güzel yüzünü kaldırıp beni inceliyor.

"Belki de yaptım. Kız o şarkıda haklı. Şimdi işinin başına dön, yoksa yemek asla bitmeyecek."

Malzemelerimi bir araya getirdikten sonra rendelenmiş tavuk, peynir ve fasulyeyi bir düzine tortillaya sarıyorum. Bunları fırın düzenli bir sıra halinde yerleştiriyorum. Ardından iki paket enchilada sosunu her tarafa gezdiriyorum, ardından bolca kaşar peyniri ve küp küp doğranmış biberleri ekliyorum. Tepsinin kapağını fırına sürüyorum.

Kafamı kaldırdığımda Bess yüzünde yumuşak bir ifadeyle beni izliyordu. "Ne?" diye soruyorum. "Komik bir şey mi yaptım?"

"de değil." Gözleri başka tarafa kayıyor. "Sana yemek yapamadığımı söylediğimde, *gerçekten* yemek yapamadığımı kastetmiştim.

Bir yumurtayı bile çırpamıyorum. Acınacak haldeyim."

"Hayır değil," diyorum sessizce, eğilip çenesini öpüyorum. "Seni olduğun gibi seviyorum. Yara izlerin ve her şeyinle."

Bess sertçe yutkunuyor. Gözleri benimkileri tutuyor, sanki bir şeyi çalışıyor. "Vay canına." "Vay be, ne?"

"Sadece seni gördüğüme sevindim. Ve seni mutfağımda görmeyi *gerçekten çok* seviyorum, önemli şey değilmiş gibi yemek yapıyorsun. Bu konuyu açmamam gerektiğini biliyorum ama eski karın çılgına dönmüş olmalı. konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Göğsümün içinde bir şey gevşiyor. "Şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" Yaklaşarak soruyorum.

Başını sallıyor ve iri mavi gözleri benimkilere bakıyor.

"kurduktan hemen sonra kırk dakikamız olacak," diye fısıldıyorum. "Bu yüzden benim

seni yavaşça öpeceğim. Sonra seni yatağa götüreceğim ve seni ne kadar özlediğimi göstereceğim." Bess titrer. "O zaman ne ?"
"Hiçbir şey." Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve onu öptüm.

Bess üç enchilada yedi, neredeyse . Film izlemek isteyip istemediğini sorduğumda birasını bitiriyordu.
"Belki," diye çekiniyor. "Ama önce sana sormam gereken bir şey var. Gerçi bu benim için rahatsız edici."
"Tamam mı?" Biradan bir yudum alıyorum. "Bana sor. Ne istersen."
Elindeki şişeyi sehpanın üzerine koyuyor. "Sahip olduğumuz bu şey mükemmel. Şu anda hiçbir şeyi değiştirmeme gerek yok. Sana asla programının sıkıcı olduğunu söylemeyeceğim, çünkü benimki de sıkıcı. Sadece Brooklyn'deyken seni gördüğüme çok seviniyorum."
"Size de hanımefendi." Ama biraz kayboldum. "Ve zaten parametrelerimizi konuşmuştuk, değil mi? İhtiyacım olan tek kadın sensin. Merdivenleri tırmanıp seni rakibimin tişörtünden çıkarana kadar dakikaları saydığımı ."

Bana mutlu bir gülümseme veriyor. "Bunu sadece seninle biraz alay etmek için takmış olabilirim." "Fark ettim."

"Bu renk kıvılcık saçlılara çok yakışıyor." "Oh, Tanrı aşkına."

Tekrar gülümsüyor ama sonra derin bir nefes alınca gülümsemesi kayboluyor. "Brooklyn'e taşındığımda bunun nedeni geleceğimi düşünmek istememdi. Özel hayatımı, işimi değil. Eric'i işe aldım, böylece kendime daha fazla zaman ayırabilecek ve yollarda daha az vakit geçirebilecektim. Gerçi bu bir süre daha gerçekleşmeyecek. Bu uzun vadeli bir plan."

"Evet. Harika bir hedefe benziyor."

"Bir de sen varsın ve sen planımın bir parçası değildin. Ama seni önemsiyorum ve planımda senin için yer açmaya hazırım. Çok fazla yer." Bana gergin bir gülümseme veriyor ve ben bunun nereye gittiğini gerçekten bilmiyorum. "Bir evlilikten yeni çıktın ve sorunun zamanlaması berbat. Ama bir gün birine tekrar güvenip hayatını paylaşıp paylaşamayacağını bilmem gerekecek. Ve eğer öyleyse, ben senin sevebileceğin türden bir kız mıyım?"

"Bess-" Kahretsin, gerçekten sevebilir olduğunu düşünmüyor mu?

Elini kaldırarak beni susturdu. "Cevap vermene gerek yok. Aslında çok erken. Ama bu kalbimin sorusu. Burada oldukça sert düşünüyorum. Eğer beni sadece iyi vakit geçirmek için görüyorsan, bunu bilmem gerek. Otuz yaşındayım, Tank. Eninde sonunda, zamanım tükenecek."

Kalbim sert ve hızlı bir şekilde düşerken "Zamanın dışında," diye . Şimdi bu konuşmanın nereye gittiğini anlıyorum. "Çocuk sahibi olmak istiyorsun." Son kelime boğazımda düğümlenip kalıyor.

"Eninde sonunda," diye tekrarlıyor. "Yine de birkaç yılım var. Muhtemelen beş." "Beş," diye tekrarlıyorum aptalca.

Sorun şu , bu işin nasıl yürüdüğünü zaten biliyorum. Ve beş yıl yeterli değil. Bu altmış ay potansiyel hayal kırıklığı, ardından gözyaşı, mesafe ve pişmanlık demek.

Bazı erkekler için hiçbir zaman yeterli değildir.

Birdenbire oturma odası çok küçük gelmeye başladı. Tabağımı sehpanın üzerinden alıp hızla ayağa kalkıyorum. Mutfığa duruluyorum. Odadan çıkmamam gerektiğini biliyordum. Ama tanıdık bir

Soğuk kalbimi sarıyor.

O lanet tabağı çok dikkatli bir şekilde durulayıp bulaşık makinesine yerleştiriyorum. *İşte böyle bitiyor.* İşte bu yüzden kimseye aşık olamıyorum. Bunun bilmeliydim.

Döndüğümde Bess beni , yüzünde paramparça bir ifade . "Çok erken olduğunu biliyordum. Biliyordum ama yine de sordum çünkü..." Sertçe yutkunur. "Boş ver. Güzel bir akşamı mahvettiğim için özür dilerim," diyor sessizce. "Ama bir gündemim olup da bundan bahsetmemem adil . Bir şey söyle."

Yanına gidip oturuyorum. Ama içim üşüyor. Kalbim şimdiden evliliğimin sonunda dönüştüğü granit yığınınna benziyor. Bir süre için Bess'in onu kovduğunu düşünmüştüm.

Ama kendimi kandırıyordum. Bunu benim için düzeltemez. Düzeltebileceğini düşündüğüm için de götün tekiyim. "Tatlım," diye törpüledim. "Bir aile sahibi olmak bana göre değil."

"Anlıyorum," diye boğuk bir ses çıkarıyor. Sinirlenmemeye çalışıyor. Ben de gökyüzüne doğru ulumamaya çalışıyorum.

Hayal kırıklığı kalbimin parçalanmış kalıntılarına saplanmış bir bıçak gibi. "Sorun sen değilsin, tamam mı? Sadece oraya gidemem. Evliliğim... iyi değildi." Daha güçlü bir adam tüm kanlı detayları anlatırdı. Ama yine de sonuç aynı . O yüzden ne anlamı var anlam.

"Biliyorum," diye . "Bana söyledin ama ben dinlemedim."

"Bu senin hatan *değil*." Tekrar ayağa kalktım. "Gitmeliyim, Bess. Birlikte bir gelecek kurabileceğin türden bir adam olmadığım için üzgünüm. Keşke o adam ben olsaydım." Bunun olacağını neden tahmin edemedim ki? "Özür dilerim," diye tekrarladım. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Ve sen daha iyisini hak ediyorsun."

Çok, çok daha iyi.

"Yapman gerekeni yapmalısın," diyor alçak bir sesle. "İşin bu noktaya geleceğini biliyordum." Yüzü ama ağlamıyor. Onun yerine çenesini kaldırıyor ve omurgasını dikleştiriyor. Bu kararlı bakış onda her zaman sevdiğim bir şey olmuştur. Ama şimdi anlıyorum ki, hayal kırıklıklarıyla yüzleşme konusunda çok fazla pratik yaptığı için böyle görünüyor.

Ve ona daha fazlasını getiren bir pislik olduğuma inanamıyorum.

Başka bir şey söylemiyor. Sadece daha fazla boktan özrümle onu tekrar hayal kırıklığına uğratmam için beni cesaretlendiren bir ifadeyle bana bakıyor.

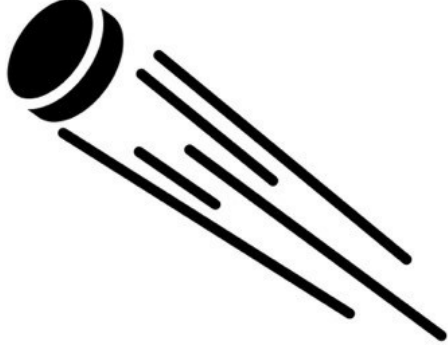
Kanepenin arkasına yürüyüp duvardaki kancadan ceketimi alıyorum. Sonra eğilip başının üstüne bir öpücük bırakıyorum. Limon gibi kokuyor. Şu anda ondan uzaklaştığıma inanamıyorum. Gitmek istemiyorum.

Ama ona istediğini veremem. Ve hayatında oyalandığım her an, arzuladığı geleceğin peşinden gitmesini engelliyorum.

Ben de yaparım. Çıktım. Üç saniye sonra apartmanın merdivenlerinden koşarak . Aşağıya indiğimde kapıyı açtım ve nefes nefese kaldırıma fırladım. Spor ayakkabı giyiyorum, yüzden koşuya başlamak ve nehir boyunca uzanan patıkaya doğru ilerlemek yeterince kolay.

Yine de yeterince uzak bir mesafe yoktur. Bazı sorunlardan kaçılmaz.

YİRMİ BEŞ

Huysuz Defans Oyuncularının Sorunu

BESS

Aralık

ÖNÜMÜZDEKİ AY benim için zor. Çok fazla hokey izliyorum ve çok fazla dondurma yiyorum. Ama bunu yalnız yapıyorum. Bruisers kazanıyor, ki bu güzel bir şey. Ama müşterilerimi görmek için başka zamanları ve yerleri seçerek maçlarından kaçınıyorum.

Eric işte bana karşı çok nazık. Ofisimizin duvarındaki plaketi gerçekten hak ediyor. O ve Alex beni birkaç kez akşam yemeğine davet ettiler, ki bu çok hoş. Gurme yemekler yiyebiliyorum ve onların bariz aile saadetinin ortasında Rosie'ye sarılabiliyorum.

Zara yine de bunu zor karşılıyor. "Sanırım senin menajerin olmak için uygun değilim," diyor, sesi pişmanlık dolu. "Bunu nasıl yapıyorsunuz? Müşterilerinize istediklerini alamadıklarında ne diyorsunuz?"

"Onlara derinlere inmelerini ve bir sonraki fırsatın peşinden gitmelerini söylüyorum."

"Ama o adıma hazır olduğumuzu sanmıyorum," diye düşünüyor Zara. "Önce tüm karbonhidratları yiyeceğiz ve Bridget Jones'un Günlüğü'nü tekrar tekrar izleyeceğiz."

"Karbonhidrat mı?"

"Ben sempati duyuyorum. İki kişilik," diye açıklıyor.

Tanrım, Zara'yı seviyorum.

Ve sanırım Tank'ten ayrılmanın iyi bir yanı da var. Artık kardeşime bir hokey oyuncusuyla çıktığımı söylemek zorunda değilim.

Ancak kız arkadaşlarıma söylüyorum. Margarita içerken Becca ve Georgia'ya ona aşık olduğumu ama birlikte olmadığımızı söylüyorum.

Bu da iyi bir karar. Çünkü acımı paylaştığım an, bu ikisi etrafımda dönüyor. Her hafta beni yeni bir yere davet ediyorlar. Beni az çok benimsediler ve minnettarım.

Hafta içi bir gece Becca'nın yeni açtığı salonda yepyeni bir masaj koltuğuna böyle oturuyorum. Georgia ve Becca iki yanımda oturuyor. Ayaklarımın dibinde bir tırnak teknisyeni zencefil kokulu suyla ayak banyosu dolduruyor. Bu sırada salon müdürü bana bir flüt Prosecco uzatıyor.

"Teşekkür !" Elimden geldiğince neşeyle söylüyorum. "Sanırım burada din değiştirebilirim."

"Gördün mü?" Georgia diyor ki. "Pedikür yaptırmayı seviyorum ama bunun tırnaklarımın görünümüyle hiçbir ilgisi yok."

"Anlıyorum," diyorum, deriye yaslanarak rahatlıyorum. "Ben de senin gibi şüpheliydim. Ama geliyorum." Bir yudum köpüklü şarap da yardımcı oluyor. Bugünlerde ruh halimi düzeltmek kolay değil.

"İşte bu yüzden ben varım bebeğim," diye ekliyor Becca. "İkinizi de ömür boyu kusurlu ayak parmaklarından kurtarmak için."

Georgia omuz silkerek, "Ben sadece ayak masajı ve şarap için buradayım," diyor. "Ve dedikodu için," diye ekliyor Becca. "gerçek amacımı gözden kaçırmayın."

"Düşünme şeklini seviyorum." Benim de tam ihtiyacım olan şey bu. Yumuşak ışıklandırma, ses sisteminde klasik gitar müziği ve kadınlarla arkadaşlık. "Bana burayı almaya nasıl karar verdiğini hatırlatır mısın? Şimdi çok güzel oldu." Cam fayanslar boyanın ve yeni döşemelerin altında parıldıyor.

"Gün ortasında buraya ," diye açıklıyor Georgia. "İş stresli , öğle tatilimizde buraya koşardık, çünkü yalnız olacağımızı bilirdik."

"Yani, hokey oyuncularının buraya geldiğini hayal edebiliyor musunuz?" Becca şarabını yudumlarken ekliyor. "Burası her zaman bizim küçük vahamızıdı."

"Ama bu Becca burayı *gerçek* bir vahaya dönüştürmeden önceydi," diye ekliyor Georgia. "Eski dekor biraz salaştı. Umursamıyorduk. Ama bu çok daha iyi. Becca tüm o cam karoları kendisi seçti."

"Oyununuz var. Ama etmek üzere olan bir yeri satın almak risklidir." Gerçi bu gece iyi gidiyor gibi görünüyor. Kapıdan içeri girdiğimde, ön taraftaki tüm manikür masaları doluydu.

"Hem evet hem hayır," diyor Becca. "Şehir çapında bir skandal yaşandı sürü manikür salonu kapatıldı. Görünüşe göre çalışanlarına adil bir ücret ödemiyorlardı. Nate'e en sevdiğimiz mekânı için ne kadar üzgün olduğumu söylediğimde tereddüt bile etmedi. "*Satın al*," dedi. "Yenile. Fiyatları yükselt ve yeniden aç. Orada çalışan herkesi adil bir fiyatla işe geri alabilirsin."

Teknisyen ayaklarımı ılık, fokurdayan suya sokarken "Dâhice," diyorum.

"Bir milyarder gibi düşünmeye alışık değilim," diyor Becca. "Ama Nate bu mahalleye yatırım yaptığı için kendini iyi hissediyor. Ve bu bir düşkünlük gibi bile gelmiyor, çünkü burada bekar bir anne olan yeni müdür de dahil olmak üzere dokuz kişiye maaş veriyorum. Ooh! Xue!" Genç bir kadına el sallıyor. "Buraya gel!"

Genç kadın, benim asla yürüyemeyeceğim türden inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılarıyla bize doğru ilerliyor. "Bitter çikolataya batırılmış çilek ister misiniz?" diye soruyor eğilerek her birimize bir ikram sunuyor.

"Aman Tanrım." Georgia bir tanesine uzanıyor. "Becca'nın etkisi her yerde." "Aynen öyle." Becca da bir çilek alıyor.

Kendiminkine uzandığımda, Külkedisi ürpertileriyle çarpıldım. Bu benim hayatım-pedikür ve köpüklü şarap. Tank için hâlâ yalnızım ama gece geç saatlere kadar telefonumun başında çalışmayı reddediyorum. Beş yıllık plan geri döndü. Bir erkek olmadan da kadın arkadaşlıklarımı . İyi bir yerdeyim.

En azından bu gece.

"Başkanlık için Becca" diyorum çileğin sulu ısırırken. Üzüntümün bir nebze olsun hafiflediğini hissedebiliyorum. "Parlak mor ayak parmaklarının iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Teknisyen Becca'nın benim için seçtiği cila şişesini sallıyor.

"Mor doğru hamle," diyor Becca ciddi bir şekilde. "Benim gözetimimde sıkıcı ayak parmakları yok. Ayrıca bu Bruisers'ın rengi. Bu tonu özel olarak karıştırdım. Şimdi Georgia'nın Dallas'a karşı oynayacağımız maç için ne kadar endişelenmem gerektiğini söylemesini istiyorum. Bugün antrenman iyi geçti mi?"

"Her şey yolunda gitti. Bu hafta sonu Phoenix'i yeneceğiz. Bu da Dallas maçı öncesi özgüvenimizi arttıracak."

Çilekli ve bitter çikolatalı lokmalar arasında "Castro'yu tekrar sıraya aldınız," diyorum.

Castro'nun bir kası çekilmişti ama önemli bir şey olmadığı ortaya çıktı. "Doktor onu temizledi."

"Mükemmel. Bu kadeh kaldırmayı hak ediyor. Sağlıklı erkeklere ve pürüzsüz buza!" Becca kadehini önce benimkine, sonra da Georgia'ninkine doğru çeviriyor. Hepimiz kadeh kaldırıyoruz.

"Crikey de sağlıklı," diye ekliyor Georgia. "Ve..." Bana dönüyor, tereddüt ediyor. "Ateşli, huysuz defans oyuncularını hakkında konuşmama izin var mı?"

"Devam et," dedim. "Ateşli, huysuz defans oyuncularını benim hayatım."

"Tamam. O zaman mavi kanat oyuncularını hakkında bilgi vereyim," diyor Georgia. "Yalnızlık savunma stratejisi için iyi olmalı çünkü Tank son birkaç maçıdır canavar gibi oynuyor. Hücumumuz hala ondan biraz şaşkın ama diğer D-men'ler kendilerine geliyorlar. Anton onunla nasıl çalışacağını çözdü. Sanırım Koç şimdi O'Doul ve Tank'ı vardiya da birlikte deneyecek."

Becca nefesinin altında ısıklık . "Durdurulamaz bir çift olabilirler. Rüya takım."

"Doğru mu?" Kabul ediyorum ve sesim sadece biraz titriyor. İncinmiş olsam da Tank için en iyisini istiyorum. Birini sevdiğini anlarsın.

Açıklık bir sürtük değil mi? Bir yandan, Tank hazır olmadan onunla bir ilişki sohbeti yapmaya çalıştığım için pişmanım. Öte yandan, verdiği tepki bana kendi duygularım hakkında bilmem gereken her şeyi öğretti.

Biraz daha zaman onu , ama kendisini bir daha asla bir ilişki adamı olarak görmemesi de bir o kadar olasıydı. Acıtıyor ama bunu bilmem gerekiyordu. Beklemek ve duygularımı saklamak hiçbir zaman iyi sonuçlanmayacaktı.

"Bana biraz daha dedikodu anlat," diyorum, konuyu değiştirmek için yalvararak. "Leo nasıl? Noel'i ailesiyle mi geçiriyorsun?"

"Kesinlikle," diyor Georgia. "Ailesini seviyorum. Son zamanlarda annesinin ne zaman çocuk sahibi olmayı planladığımızı sormadan bir saat bile geçirememesi dışında."

"Ah, kardeşim," diye inliyor Becca. "Natein annesi de bazı ipuçları veriyor. Ve biz sadece birkaç aydır evliyiz."

"Bahis oynamamız gerekmiyor mu?" Ben soruyorum. "Hanginiz ilk olacak?"

"Georgia öyle," diyor Becca. "Leo evlendiklerinden on dakika sonrasında beri olta balıkçılığı yapıyor. Georgia da bu fıkirden nefret etmiyor. Güven bana."

Georgia, "Yine de sayı konusunda hâlâ pazarlık yapıyoruz," diyor. "Ben tek çocuğum, bu yüzden bir ya da iki çocuğun yeterli olduğunu düşünüyorum. Ama Leo için en az olduğunu düşünüyor."

Becca, "Leo sadece bol bol bebekli seks yapmak istiyor," diye .

Georgia homurdanıyor. "Leo'nun iştahı harika, bu doğru. Ama bebek yapma seksi de diğer sevişmelerle aynı mi?"

"İmkânı yok," diye çıkıyor Becca. "Yani, hiç bebek yapma seksi yapmadım, o yüzden sadece tahmin yürütüyorum, ama trompetler ve bir melek korusu olmalı. Eğer bir insan hayatı yaratıyorsanız, bu çok güzel olmalı."

"Melek korusu konsantrasyonumu bozabilir," diyor Georgia ve ben Prosecco'dan bir yudum alırken boğuluyorum.

"İyi misin?"

"Elbette." Öksürdüm. Sonra da tuhaf sorumu ağızımdan kaçırıyorum. "Acaba koro dün gittiğim doğurganlık kliniğinde ortaya çıkar mı?"

Şaşkın bir sessizlik oldu. "Omigod. Merhaba, mikrofon düştü!" Georgia bağılıyor. "Bebeğiniz mi olacak? Yanlış ata mı oynadık?" Masaj üçümüzün üzerinde bir el sallıyor.

Tırnak etlerimi parlatan kadın bile şaşkınlıkla bakıyor.

"Bu olasılığı araştırıyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu sadece bir ön görüşmeydi. Ama bunu uzun zamandır düşünüyordum. Eğer Tank'le birlikte olmayacaksak, belki de meseleyi kendi ellerime almanın zamanı gelmiştir." Tinder'a geri dönme fikri bende bir topun içine kıvrılıp uluma isteği uyandırıyor.

"Vay canına," diyor Becca. "Çok etkileyicisin. Peki nasıl ? Bir sürü test yaptırmak zorunda mısın?"

"Birkaç test olacak. Ama sonra yapılacak seçimler var. Tüp bebek mi, suni dölllenme mi? IVF kulağa biraz korkutucu geliyor . Kendinize bir ilaç enjekte etmek zorundasınız."

Becca titriyor. "İğnelerden nefret ederim. Ama sanırım bebek sahibi olabileceğim anlamına gelseydi kendi kıcıma da bir tane saplayabilirdim."

"Uyluk," diye düzeltiyorum. "Ve melek korusu olmadığını duydum."

Becca uzanıp elimi sıkıyor. "Sadece Tank'i tokatlamak istiyorum."

"Ve sonra onu sıkıca salla," diye onaylıyor Georgia.

"Elinde değil," diyerek onu savunmaya geçiyorum. "Adamın karısı ondan taşınmasını istedi ve bu sadece yedi ay önceydi. Bunu henüz atlatamadı."

"Öyle değil," diyor Georgia sessizce. "Bazı insanlar bunu asla atlatamaz. Belki de siz ikinizin yıldızları kesişmiştir."

"Berbat bir şey," diyor Becca. "Seninle birlikte kliniğe gidecek birine ihtiyacın olursa, ben oradayım."

"Sen en iyisisin. Ciddiyim. Bir doktorun muayenehanesinde hamile kalmak biraz tuhaf ve yalnız görünüyor."

Georgia, "Bir bebeği kucağınıza aldığınızda size tuhaf gelmeyecek ve yalnız hissetmeyeceksiniz," diyor.

Tamamen haklı. "Kendimi bir bebeği sallarken düşündüğümde, şeye değdiğini hissediyorum." İki kişilik küçük bir takım olacağız. "Gerçekten bir bebek istiyorum."

"Dave bunu yaptığını biliyor mu?" Georgia soruyor.

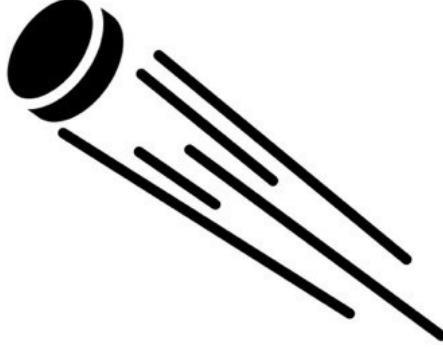
"Henüz değil. Ama Zara biliyor. Ve bunu yapmaya karar verdiğim an, ilk arayacağım kişi o olacak." Onun da nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyorum. Çocuğunu seviyor ve benim bir çocuğum olmasını isterdi. Ama muhtemelen benim için endişelenecektir.

"İkinci aramanız biz olacağız," diyor Becca, Prosecco'sunu yudumlarken. "Ve sonra senin için daha büyük bir daire aramaya başlayabiliriz. Şu anda sahip olduğunuz kiralık dairede sihrimi konuşturamam."

"Tamam. Anlaştık."

Tırnak teknisyeni büyük ayak tırnağıma Bruisers moru sürmeye başlıyor ve bir an için dünyada her şey yoluna giriyor.

YİRMİ ALTİ

Woo Woo Shit

Karın dahil."

"Her neyse. Tamam. Suçun bir kısmını kabul etmeye hazırım. Ama sadece bir noktaya kadar." Takım arkadaşlarım son zamanlarda bana karşı özellikle soğuk davranıyorlar. Çünkü Bess'i hayal kırıklığına uğrattım. Tam olarak ne duyduklarını . Ama soğukluk faktörü gerçek. "Bu takımla aynı dalga boyunda olduğum bir günü hayal etmek oldukça zor."

"Mmm," diyor, çıldırtıcı bir şekilde. "Ama evrene açık olduğunuzda, pakın sopanızı bulmasına da açık ."

"Bu gerçekten woo woo boku, Doktor Mulvey."

Gülüyor. "Ve woo woo saçmalığını *seviyorum*. Bodrumumun ortasında elinde plastik bir ışın kılıcıyla durup gücü hissetmeye çalışan o çocuktum."

"Öyle mi?" Gülüyorum. "İyi, ben de. Ama her küçük çocuk böyledir."

"Ama şöyle bir şey var" Sandalyesinde öne doğru eğilir. "Gücü hissettin mi?"

Göz kırpıyorum. Haklıydı, lanet . Çocukken orada , gözlerim kapalıydı, X- Wing savaş uçağımın kumda yanıma park ettiğini iliklerime kadar bilirdim ve vücudumda açıklanamayan bir enerjinin dalgalandığını hissederdim "Elbette hissettim. Ama yedi yaşımdan beri hissetmedim."

"Tekrar dene Mark," diye fısıldar Doktor Mulvey. "İkimizle de dalga geç. Tekrar hissetmeye çalış. Buna ister güç, ister şans, ister meditasyon de. Kendini bu takımla bir bütün olarak görmeye çalış. Senin o ışın kılıcı, tamam mı? Ve içinde hazır olduğunda diski çeken bir mıknaş var."

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum. *Elbette, dostum*.

"Gücü hisset, dostum. Gerçekten kaybedecek neyin var?"

Otuz dakikalık seansım , spor çantamı almak için soyunma odasına uğruyorum.

Etraftaki tek adam Jason Castro. Benim olduğumu gördüğü anda kulaklığını kulağına takıyor ve telefonuyla meşgul oluyor.

Bundan hoşlanmıyorum ama onu suçlamıyorum bile. Bess'e zarar vermemem için beni uyarmıştı ama ben yine de verdim. Çok pişmanım ama kimsenin umurunda değil.

Eğer bir umut ışığı varsa, o da Bess'in menajerim olmaması. Eric için Tanrı'ya şükürler olsun. Bess ile New York'ta bir muhasebeci tutmak ya da bir daire bulmak hakkında konuşmak zorunda kalsaydım muhtemelen aklımı kaybederdim.

Zaten kaybediyor olabilirim. Onun burada, Brooklyn'de olduğunu bilmek beni öldürüyor ama onu göremiyorum. Böyle olacağını bilmeliydim. Bunların hiçbirisi onun suçu değil. Hepsi benim suçum. Benden veremeyeceğim tek şeyi istedi.

Öğle yemeği vakti geldi, ben de yemek için dışarı çıktım. Yemeğimi bitirirken telefonum bir mesajla geliyor ve bir an iyimserliğe kapılıp Bess'ten mi geldiğini merak ediyorum.

Sanki. Henry Kassman'dan. ***Senin için bir şeyim var. Ziyarete gel.***

Sonunda cevap verdim. ***Bu öğleden sonra mı?***

Tabii, diyor, sanki her sorduğumda beni başka yere yönlendirmemiş gibi.

Kestirmek yerine, nehrin karşısındaki feribota biniyorum ve Doğu Yakası'nda Kassman'ın lüks apartmanına yürüyorum.

Henry'nin çatı katına girer girmez, Bess'in o öğleden sonra neden otel odama gelip tişörtümün üzerinde hüngür hüngür ağladığını anlıyorum. On beş adım öteden bile Henry Kassman'ın korkunç görüldüğünü görebiliyorum. Korkunç derecede zayıf ve teni gri. Gün ortasında pijama giyiyor ki bu çok yanlış.

Şimdi ben de ağlamak istiyorum.

"Tank, oğlum," diyor Henry yavaş, titrek bir sesle. "İyi görünüyorsun." Derin bir nefes alıyorum ve erkekleşiyorum. "Beni gururlandırıyorsun, Kassman."

"Hayır. Herkes bana kıyasla iyi görünüyor." Cümlesini bitirmek için duyulabilir bir nefes alıyor. "İltifatı kabul et."

Hastane yatağının biraz daha yakınına bir sandalye çekip ve sessizlik ikimizi de boğmakla tehdit ediyor. Ölmek üzere olan bir adama ne söylersin? "Senin için yapabileceğim bir var mı? Getirmemi istediğiniz sevdiğiniz bir yiyecek var mı?"

"Bir şey yok," diye hırıldıyor. "iyi bir dedikodun yoksa. Yaşlı ve hasta olmak sıkıcı." "Huh. Tamam. Bu yıl sanırım dedikoducu benim."

"Bu da geçecek." Yatağının yanındaki masadan bir dosya çıkardı ve bana . "Bunlar senin için."

Kapağı çevirip açıyorum ve unuttuğum bir dizi belgeye bakıyorum. "*Nihai* boşanma kararı," diye . Birinin boşanma kararını aldığı anda vereceği uygun tepki nedir? Hissetmenin doğru bir yolu varsa bile, ne olduğunu bilmiyorum.

Bunda da başarısız oluyorum.

"Evet. bile gerek yok. Üzgünüm evlat," diyor Henry.

"Hayır, ben gerçekten iyiyim." Kâğıdı dosyadan çıkarıyorum, dörde katlıyorum ve ceketimin cebine sokuyorum.

Henry cebimi göstererek, "Buna dikkat et," dedi. "Yeniden evlenirsen buna ihtiyacın olacak." Birden güldüm. " bir şansım yok."

"Şimdi öyle diyorsun ama..." Bana sevgiyle gülümsüyor. "Hani bazı koçlar bir hayal kırıklığından sonra 'Yeniden inşa yılı geçiriyoruz' derler ya? Bu sizin için kişisel olarak bir yeniden inşa yılı."

"Bir yıldan fazlasına ihtiyacım olabilir."

"Zamanın var" diyor. Ve bu bir nakarat. Yıllardır öyle.

Henry bana ilk kez ben gençlerde hokey oynarken yaklaştı. O sırada babam aileyi terk etmişti. Evin erkeği ve on yedi yaşında dev bir egom vardı. Gençlerden doğrudan NHLde idollerimin yanında oynamaya sanıyordum.

Görselleştirmede gerçekten iyiydim. Ekip psikiyatristi buna bayılırdı.

Henry daha iyi biliyordu. On dokuz yaşımdayken beni üniversiteye ikna etti. "Okula git. Biraz hokey oynat. Kırk kilo kas kazan. Daha hızlı kay. Ve bir eğitim al. Zamanın var. Hazır olduğunda büyük ligler hala orada olacak."

Tıpkı onun dediği gibi de olmuştu. Yirmi üç yaşında, alt liglerde zıplamadan Show' çıkmayı başarmıştım.

"Bir daire mi?" diye soruyor sonunda. "Hayır, ama benim

için çalışan bir adam var." Sonunda.

Henry dilini şaklatır. "Keşke sana bu konuda yardımcı olabilseydim. Seni terk ettiğim için üzgünüm." Boğazım düğümlenirken, "*Hiç terk* etmedin," diyorum. "Bir kez bile."

"Kendine başka bir menajer bulmalısın, evlat. Bir süre önce Bess Beringer'e seni müşteri olarak alması gerektiğini söyledim. Yerleşmek için neye ihtiyacın olduğuna dair bir sürü fikri vardı."

"Evet." Bess'i düşünerek sertçe yutkundum. "Aslında ben Eric Bayer'i seçeceğim."

Henry başını öne eğer ve bunu düşünür gibi olur. "O iyi bir adam. Yine de pek tecrübeli değil. Sen ve Bess musunuz?"

Yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Oh, iyi anlaşıyoruz. Çok iyi . Ama anda benimle pek konuşmuyor."

"Ah canım. Seni sinsi köpek," diyor Henry ve sonra öksürüyor. "Dur bir dakika. Birkaç yıl önce Bess'le birlikte bir şeyler yapmamış mıydınız? O sen değil miydin?"

"Eski tarih, ama evet. O zamanlar senin için çalışıyordu. Bunu bilmemen gerekiyordu."

"Ah, pekala. Biliyordum." Yastıklara . "Her şeyi unutmuştum ve şimdi ikinize bir kötülük yapıp yapmadığımı merak ediyorum."

"Nasıl yani?"

Gözlerini kapatır. "Dedikoduları duydum. Birkaç oyuncu bazı şakalar yaptı, anlıyor musun? Bess için üzüldüm çünkü insanların onun hakkında konuşmasından hoşlanmayacak bir kıza benziyordu. Yine de bu konuda ne yapacağımı bilemedim çünkü genç bir kadına hayatını nasıl yöneteceğini söyleme fikrinden hoşlanmadım." Gözlerini açıyor ve derin düşüncelere dalmış gibi tavana bakıyor. "Ben de Pines'tan ona bir bakış açısı vermesini istedim."

"Oh." Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Pines harika bir ajan ama biraz..."

"Fahişe mi?" Arz , çünkü o kadının Bess'e fahişe olduğunu söylemesini unutamadım.

"Aradığım kelime *asidikti*. Her neyse. Ne yapacağımı bilemedim. Sanırım her şeyi görmezden gelebilirdim."

"Belki," diye kabul ediyorum, keşke söyleseydi. Ama Bess'in kendini kötü hissetmesini istememişti ve beni terk ettikten sonra onu sevdiğimi söylemek için kapısına dayanmış değildim. Hayır. Bunu yapamayacak kadar aptaldım.

Hâlâ öyleyim.

Ama küçük trajedimiz Henry Kassman'ın suçu değildi. "Bess hâlâ bir oyuncuyla çıkmanın profesyonelce olmadığını düşünüyor. Ve artık birlikte değiliz. Bu yüzden onunla dalga geçme, tamam mı?"

"Azıcık bile mi?" Henry soruyor. "Fazla eğlenemiyorum." "Onunla istediğin kadar dalga geç, Henry. Ama bu konuda değil."

"Peki," diye homurdanıyor. "İkinizi iyi bir çift olarak görebiliyorum. İkiniz de çok . Bir adama boşanma belgelerini verip sonra da aşk hayatı hakkında sıkıştırmamam gerektiğini biliyorum ama..."

"Beni aceleye getirme, ihtiyar. Bess ve ben birlikte olamayız. Kimseyle birlikte olmak istediğimi sanmıyorum. Tüm bunları tekrar yaşayamam."

Henry sabırsız bir ses çıkarır. "Eğer bir yıl sonra hâlâ , sana tekrar soracağım. Eminim farklı bir melodi söylüyor olacaksın."

"Sen devam et ve bana sor. Hatta telefonuma bir hatırlatıcı koyacağım," diyorum çünkü Henry'nin öleceği düşüncesine katlanamıyorum. "Ama cevabım aynı olacak. Bess bir evlilik ve aile istiyor ve ben bunu ona veremem."

"Bu saçmalık, Tank." Ellerini karnının üzerinde kavuşturuyor. "Bahse girerim Jordanna'yla evliliğinin neden bittiğini bile ona."

"Tüm evlilikler aynı sebepten ; çok fazla hayal kırıklığı ve yeterli sevgi olmaması." Karımın, onu duyamayacağımı düşündüğü banyoda her gece ağlama asla .

Bir adamı mahveder.

"Bu işleri fazla basite indirgemek olur," diye azarlıyor Henry beni. "Karanlık şeyleri gün ışığına çıkarmalısın, yoksa asla olmayacaklar. Hayatını birlikte geçireceğin birini mi istiyorsun? Buna sahip olmaman için hiçbir sebep yok. Sağlıklısın. Hala zenginsin, bu yaşlı adamın sana imzalattığı evlilik sözleşmesi sayesinde. Fena görünmüyorsun. Ve yeni takımın senin buz üzerindeki en iyi yeteneklerini nasıl kullanacağını bulmak üzere. Her an olabilir."

Kıs kıs gülüyorum. "Elbette öyleler."

"Ve en önemlisi..." Uzanıp elini dirseğıme koydu. "Sen iyi bir adamsın, Tank. Her zaman böyle düşündüm.

Ve her zaman da öyle düşüneceğim."

Sık beni. Gözlerim ısındı. "Teşekkür , Henry. Ben de sana."

"Sizin için bir belgem daha var. Ama bunu imzalaman gerekiyor." Tekrar komodine uzandı ve başka bir dosya aldı, açıp bana uzattı.

"Bu da ne?" Sayfada sadece birkaç satır metin var.

Sevgili Henry Kassman,

Bu vesileyle temsilcim olarak kovuldun.

Orijinal sözleşmemizin belirtilen şartları bir açıklama gerektirmese de, sadece otuz günlük bir bekleme süresi ve dördüncü sayfadaki çok sıkıcı bir paragraf uyarınca hesapların kapatılmasını gerektirse de, kendimi açıklama ihtiyacı hissediyorum. En iyi esprilerinizi zaten duydum ve biftek yemeklerinden ve kırmızı şaraptan bıktım. O yüzden bu işi dostane bir şekilde bitirelim.

Saygılarımla,

Mark Tankiewicz

Not: O iç çamaşırı reklamlarını çekmem için bana verdiğin bir milyon dolar için hâlâ pişmanım.

Elimi ağzıma kapatarak gülüyorum. Ama lanet olsun, boğazım düğümlendi. Bu kağıdı imzalamak istemiyorum. Hem de hiç. Ve benim için yaptığı son profesyonel hareketin bu lanet şeyi komik hale getirmek olması beni öldürüyor, böylece ben yaşadığım ve o öldüğü için kendimi suçlu hissetmeyeceğim...

Kendimi kontrol ederek burnumdan dikkatlice nefes alıyorum. "Buna neden ihtiyacımız var?"

"Böylece kimse Bess ve Eric'in sizi temsil etme hakkını sorgulamayacak." Henry bana bir kalem uzattı.

"Bu gerçekten onlar için. Bu yüzden imzalamak zorundasın."

Adımı hızlıca satıra karalıyorum ve ona geri veriyorum. Boğazım çöl gibi ve sinüslerim diken diken.

Odaya bir hemşire giriyor ve Henry'nin ilaca ve banyoya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ondan gelecek hafta tekrar gelebileceğime dair bir söz aldıktan sonra kendimi dışarı attım.

Asansörde derin, arındırıcı nefesler alana kadar bir şeyin farkına varmadım. İşimi Henry'ninkinden ayırmak için o belgeyi imzalamak beni boşanma kararımı teslim çok daha fazla incitti.

Binadan çıkıp feribota doğru ilerlerken kimseye "Bu bir yeniden inşa yılı," demiyorum.

Telefonum tekrar çaldığında Doğu Nehri'ni Brooklyn'e doğru geçiyorum. Arayanın kimliğinde BERINGER & ASSOCIATES yazıyor ve aptal kalbim sadece Bess'in adını görünce tekmeliyor. Ama arayan Eric'ti. Tabii ki o.

"Hey, Tank," diyor. "Yakınlarda mısın acaba?"

"Brooklyn'e dönen feribotta. Neden?"

"Seni o otelden çıkarmalıyız. Geçen hafta 220 Water'daki kapıcıya bir C-note verdim,

ve kiralık ya da satılık daire olursa bana haber vermesini istedim." Alçak sesle

ıslık çaldım. "Akıllı adam."

"Şimdiden kendimi çok zeki hissediyorum çünkü Miguel beni arayıp Corcoran'dan bir emlakçının şu anda iki yatak odalı bir ev gösterdiğini söyledi. Ben de Corcoran'daki başka bir emlakçıyı hızlıca aradım ve sistemlerinde ilanı bulmasını sağladım. Henüz web sitesinde bile yok. Ama buraya koşarsanız..."

"Evet! Ahbab. Teşekkür . Bana on beş dakika ver."

Feribot iskeleye yanaşır yanaşmaz, çocukların deyimiyle Milyon Dolarlık Yurt'un önüne varana kadar koşmayı bırakmıyorum. Dairenin harabe olması bile önemli değil. Nasıl olsa satın alacağım, diğer alıcıya fırsat kalmadan.

Eric beni el sallayarak lobiye sokuyor ve Wilson adında genç bir komisyoncuyla tanıştırıyor. Sonra kapıcıya beşlik çakıyor ve beni asansör sıralarına doğru yönlendiriyor.

"Acele ettirdiğim için üzgünüm," diyor Eric asansör kapıları açılırken. "Ama bu binada işler hızlı ilerliyor."

"Özür dilemeyin. Eğer fiyat korkunç değilse, ben de hızlı hareket edebilirim."

Wilson piyango kazanmış biri gibi sırtıyor. On beş dakikalık iş karşılığında yüklü bir komisyon kazanmak üzeredir. "İkinci katta bir " diyor çocuk. "Ama bu binanın harika pencereleri var ve eminim ışık yine de yeterli olacaktır."

"Göreceğiz," diyorum, çünkü bir enayi gibi görünmek istemiyorum. Ama ben . Antrenmana buçuk blok yürümek ve takım arkadaşlarımla aynı binada yaşamak istiyorum.

Bunu yüksek sesle tekrarlayacağımdan değil, ama dürüst olmak gerekirse güvenmeye başlıyorum.

Kapılar tekrar açılıyor ve Wilson'ı asansörden çıkarken takip ediyorum. Uzun bir koridorun sonunda 212 numaralı daireye geldik. Wilson kapıyı deniyor. Kilitliydi, o da kapıyı çaldı.

Kapı açıldığında başka bir emlakçı elinde pano, yüzünde sinirli bir ifadeyle orada duruyor. "Bu birim henüz web sitesinde bile yok."

"Ama zaten veritabanında ," diyor Wilson, kapıyı genişletip içeri girerken. "Ve bu binayı müşterim için izliyorum."

Eric ve ben eğlenerek bakışlar atıyoruz. Adamımız Wilson'da biraz var. Onu şimdiden sevdim.

Ve daire de harika. Delilah'nın eviyle aynı geniş ahşap zeminlere ve tuğla duvarlara sahip. Geniş bir oturma odasında duruyorum ve mutfakı görebiliyorum. Delilah'nınki gösterişli değil ama iyi.

"Banyo güzelmış," diyor Eric koridorun sonundan. "Burası da ana oda olmalı." Kafasını başka bir odaya sokuyor. Onu takip ediyorum ve kapı açıldığında muhteşem bir yatak odası görüyorum.

"En-suite banyosu var," diyor emlakçı. "Siz de bir göz atabilirsiniz ama müşterimi sıkıştırmayın. İkinci yatak odasını kontrol ediyor."

Wilson, "Kimseyi sıkıştırmıyoruz Lily," diye karşı çıkıyor. "Devam edin, efendim."

Bir yabancıнын evini incelemenin ne kadar tuhaf olduğunu unutmuşum. Duvarda aile fotoğrafları var ve boyutunu kontrol etmek için ebeveyn yatak odasındaki dolabı açtığımda bir suçluluk duygusu hissediyorum.

"Neden taşıyorlar?" Eric sorar, belki de sadece sohbet etmek için.

"İkinci bir bebek geliyor," diye burnundan soluyor emlakçı. "Daha fazla alana ihtiyaçları var."

Ah. Jordanna'yla Dallas banliyösündeki evimizi bulduğumuz günü düşünüyorum. Çok heyecanlanmıştı. "Üst katta dört yatak odası!" . "Ve şu bahçe!"

Burayı zihinsel olarak çocuklarla dolduruyordu. Ben de öyle. Neye hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Yıllarca süren hayal kırıklığı, ardından acı bir boşanma.

Diğer yatak odasına girdiğimde düşünceler içinde kayboluyorum. Duvarlar pembe ve kabarık bir halı

ayak seslerim. *Küçük bir kızları var*, diyor beynim.

Odadaki diğer daire avcısını fark etmem bir anımı alıyor.

Bu Bess. Kıpırdamadan duruyor ve tüylü küçük yavrusuna sarılan bir anne kutup ayısının çerçevesi resmine .

Kalbim uzunca bir çalgınca çarparak yeniden . Henüz beni fark etmedi, ben de onu içime çektim. Bess iri yarı biri değil ama kendini taşıyışında çok canlı bir şey var. Boynu dik. Omuzlar geride. Her şeyi üstlenmeye hazır.

O kadar güzel ki, ona bakmak bile acı veriyor.

"Tank?" Eric koridordan sesleniyor. "Sen-" Eric kapıda belirdiği Bess'in çenesi bize doğru dönüyor. "Oh," diyor Eric sessizce. "Cehennem. Selam, Bess."

Gözleri büyür ve bir an için kimse konuşmaz.

"Um. Ben sadece..." Eric yatak odasından çıktı ve ikimizi yalnız bıraktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"aynı şey sanırım." O kadar sessiz ki, komodinin üzerindeki pembe saatin tik taklarını duyabiliyorum.

"Eminim Eric'in buraya haberi yoktu."

"Ona söylemedim."

Yine garip bir sessizlik oluyor ve ben ona nasıl sormak istiyorum. Onu ne kadar özlediğimi söylemek istiyorum. Aramızdaki mesafeyi üç hızlı adımda kapatmak ve o mükemmel ağzını öpmek istiyorum.

"Ben giderim," diyorum onun yerine. "Burası senin için mükemmel. Ve sadece bir yatak odasına ihtiyacım var." "Demek bahsetmiştin," diyor iç çekerek.

Ve bu benim açılışım. Tüm hikâyeyi burada, beşiğin ve sallanan sandalyedeki pelüş ayının önünde anlatma sırası bende. Ona bir aile sahibi olmak ne kadar çaba ve sıkıntı çektiğimi anlatabilirdim.

Ama o zaman ona başarısız olmanın ne kadar acı verdiğini söylemem gerekirdi. Çoğu insan bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değil. Bess, Jordanna'nın her regl döneminin nasıl yas dönemine dönüştüğünü bilmek ister mi? Ya da Jordanna'yı hayal kırıklığına uğratmadığım bir daha seks yapıp yapmamayı nasıl umursamadığımı?

Bu dairenin sahibi her kimse muhtemelen ne kadar şanslı olduğunun farkında değil. Bir *bebek daha yolda*. Beş yıl boyunca uğraşıp hiçbir şey elde edemeyeceğinizi biliyorlar mı?

"Muhtemelen karşılayamam," diyor Bess sessizce. "Bu çok . Bu bina çok ." "Sen de karşılayabilirsin," diye itiraz ediyorum. Muhtemelen yılda yarım milyondan fazla kazanıyordu.

Yavaşça başını sallar. "Ben bir korkağım. Beş yıllık planım kağıt üzerinde harika görünüyor. Ama bu inanç sıçramaları, etiket fiyatı neredeyse iki milyon dolar olduğunda farklı görünüyor. Ve bu rakam tüp bebek, yumurta toplama prosedürü ve özel anaokulu masraflarından önce geliyor." Titriyor.

İlaçlar o kadar da kötü değil ama yumurta toplama işlemi görüldüğü kadar zor. Bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Eğer dökmeye , asla durmam.

Bu konuşmayı bir izin gününde bir araya getirdiği bir beşiğin önünde yapamayız. Daire sahibinin muhtemelen karınızı hamile bırakma gibi temel bir erkeklik sanatında başarısız olmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur. Size steril bir kap verip acıyan gözlerle bakan uzmanlara elli bin dolar harcayarak, porno izleyip düşük sperm sayınızın bir kısmını steril bir kaba boşaltmanız gereken bir odanın yönlendirmek.

Tokat atışım saatte 50 mil. 350 kaldırabilir ve 475 squat yapabilirim. Ama evliliğimin sonlarına doğru, kendimi gezegendeki en zayıf adam gibi hissettiğim bir gece olmuştu. Karım doğal yoldan tekrar denemek istemişti ve ben fiziksel olarak bunu yapamamıştım.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" Bess soruyor ve ben bir süredir

rahatsız edici bir sessizlik.

"Düşünüyordum da..." Çok fazla çirkin şey var. "satın almalısın. Pembe benim rengim değil." "Gerçekten mi? Düşündüğün şey bu ?" Hayal kırıklığı yüzüne yansıyor. "Sanırım işimiz bitti.

Buradayım. Ben dışarıdayım."

Ateşten bir melek gibi yanımdan geçip gidiyor. Oturma odasındaki ürkmüş komisyonculara ne dediğini duyamıyorum ama kapı bir an sonra açılıp kapanıyor.

Hay sikeyim. Bebeğin odasından çıktım, boynum utançtan yanıyordu. Bunu ve ondan önce olan hemen hemen her şeyi mahvettim.

Daha iyisini yapabilirim. Daha iyisini yapacağım. Şu anda.

Eric oturma odasında endişeli bakışla bekliyor. "Güzel ," diyor ensesini ovuşturarak.

"Ne düşünüyorsun?" Wilson her zaman umutlu bir şekilde soruyor.

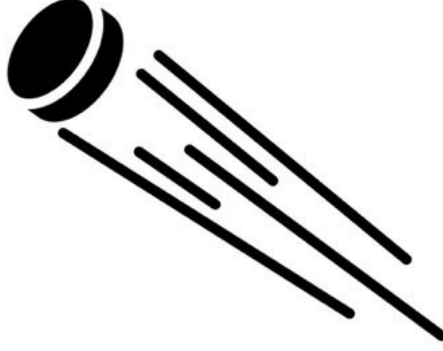
Sanırım Bess'e kocaman bir özür borçluyum. "Birimiz bu gece bir teklifte bulunacak. Kartını alayım."

Diğer broker odanın diğer ucundan kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Yarın web sitesine fotoğrafları koyacağım. Burası çok hızlı satılacak."

"Bundan hiç şüphem yok. Bu yüzden bu gece ya Bess'ten ya da benden haber alacaksınız." Sesimde sinirli bir ton var ama umurumda değil. "Zaman ayırdığınız için hepinize teşekkür ederim."

Ve işte, ben gidiyorum.

YİRMİ YEDİ

Normal Bir Esneme

Beni içeri almazsanız, onları kapınızdan bağırarak zorunda kalacağım ve bu da muhtemelen ikimizi de utandıracak. Bu yüzden mahallenin iyiliği için beni içeri davet etmeniz en iyisi."

Yardım edin. Zayıflıyorum. "Bu bir şeyi değiştirecek mi?" "Şüpheliyim."

Kalbim yeniden sıkışıyor ve kapıyı kapatmak için hamle yapıyorum.

"Bess." Ben kapatamadan kapıyı yakalıyor. "Seni seviyorum." "Ne?"

Gözlerim hemen yaşlarla doluyor. "Bu çok zalimce."

"Biliyorum bebeğim. Ama bazen hayat biraz acımasızdır ve senden neden uzaklaştığımı bilmeni istiyorum."

Tüm mücadelem . Geri çekiliyorum ve Tank'ın odaya girmesine izin veriyorum. Kapıyı sonra kanepeye doğru yürüyüp .

Ama ben takip etmiyorum. Burada duruyorum, kollarımı kavuşturmuşum, çünkü ona bakmak canımı yakıyor. Bu gece Tank'i göreceğimi bilmiyordum. , duygusal bir zırh giyordim. Ya da en azından daha güzel bir tişört.

Ve bir shot tekila içti.

"Bana tekrar evlenip bir aile kurup kuramayacağımı sormuştun," diyor yeşil gözleri beni incelerken.

"Hatırlıyorum."

"Cevabım hayır, ama denemediğim için değil. Jordanna'ya bir bebek verebilmek için beş yılımı harcadım.

Bir sürü eski moda seksten sonra, altı tur tüp bebek yaptık. İki kez hamile kaldı ve düşük yaptı." "Oh," diye nefes nefese kaldım. *Hay aksi.*

"Şu iğneler var ya? Ben konuda uzmanım. Kötü haberi veren üreme uzmanıyla göz teması kurma konusunda da uzmanım. Ertesi gün antrenmana gidip takım arkadaşım karısıyla ikizleri olacağını açıkladığında, karım evde ağlarken şey gibi davranma konusunda da uzmanım."

"Oh," diyorum tekrar. Şu anda kendimi kocaman bir aptal gibi hissediyorum. Çünkü Tank'ın çocuk isteyip de sahip olamayacağı hiç aklıma gelmemişti. Öte yandan, neden bilmediğimin basit bir nedeni vardı. "Neden söylemedin?" Ciyak ciyak bağırdım. "Bütün bir ayı senin için... yeterli olmadığımı düşünerek geçirdim."

"Hayır bebeğim," diyor başını öne eğerek. "Sen benim her şeyimsin. Ama erkek gibi davranıp sana söyleyemedim."

"Bana güvenmedin," diyorum alçak bir sesle. "Sana tamamen güvenmeye hazırdım."

"Öyle ?" Ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor. Sonra elimi yavaşça kavırıyor ve dirseğimin iç tarafındaki yara izi görünene kadar kolumu döndürüyor. "O zaman bu yara nasıl oldu?"

Şeytani ize bakıyorum ve göğsümün utançla kızardığını hissediyorum. Bu konuda ona yalan söylediğimi hatırlıyorum. Bunun hakkında iki kez düşünmemiştim bile. "Tamam." İçimi çektim. "Belki de birkaç iyi noktan vardır."

"Benimle otur, tatlım." Elimi biraz sıktı. "Hadi konuşalım."

Sakinleşerek onu kanepeye kadar takip ettim ve . İçim parçalanmış gibi hissediyorum. Dokunabilecek kadar yakınımda olması ya da onun güzel kokusunu alabilmem de yardımcı olmuyor. Temiz havlu ve baharatlı tıraş losyonu gibi.

"Bess, sen her şeyi hak ediyorsun. Gerçekten hak . Ama tekrar deneyemem. Bu..." İç çekiyor. "Melodramatik olmak istemem. Ama başarısız olduğumuz her ay işkence gibiydi. İkimiz de depresyona giriyorduk. Ve bu sadece başlangıcıydı. Depresyon yerini suçlamaya ve güvensizliğe . Ve çok fazla korkuya. Bir daha o fırlağa binemem."

"Kahretsin." Hâlâ beş yıllık acımasız hayal kırıklığını kafamda oturtmaya çalışıyorum. Bu çok fazla

Regl olmamak için dua etmek. Birbirlerine her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeye çalışmak çok fazla. "Ve sonra hamile kaldığında - iki kez..." Sertçe yutkunuyor. "Bu daha da kötüydü. Biz çok umutlanmıştım. Sonunda gibi görünüyordu. Ve sonra..." Yavaşça başını sallar. "Acımasız. Ve kimse anlamıyor. 'Gençsin, tekrar deneyebilirsin' diyorlar."

"Oh, Tanrım." Sanırım bunu bana söyleyen herkesi öldürürdüm.

"Evet. Bu deneyimi geride bırakmamın bir yolu yok. Tarihin tekerrür edeceğini bile bile seninle geleceğe keyifle yürüyemem."

"Ama..." Hâlâ çalışıyorum. Ve bu hikayede anlamadığım çok var. "Sperm donörleri ne olacak? Evlat edinme ne olacak?"

"Bebeğimizi istiyordu. İkimizin de önemli bir sağlık sorunu olmadığı için bu makul görünüyordu. Birkaç başarısızlıktan sonra bile başarılı olacağımızı düşündük. Ama asla başaramadık. Ben inatçıydım. Herkesin sahip olduğu şeye benim de sahip olmamam için bir neden olmadığını düşünüyordum."

"Biliyorlar mıydı..." Sorunun *kimde* olduğunu sormadan önce kendimi durduruyorum. "Doktorlar neden bu kadar sorun tespit etti mi?"

"Tam olarak değil. Sperm sayım çok yüksek değil." Başka tarafa bakıyor. "Ama yine de IVF bizim için işe yaramalıydı. Ve düşüklerin çoğu gizemlidir. Onca yıldan sonra doktorlar hâlâ şanssız olduğumuzu söylüyordu. Ama belli bir noktadan sonra suçlamaya başlıyorsunuz."

"Oh." Gözlerim akıyor. Yüzümden su damlamaya başlayana kadar fark etmemiştim.

Uzanıp elmacık kemiğimdeki bir damla gözyaşını fırçalıyor. "Sonunda . Tüm sevgi ve iyimserlik tükenir ve en başta bu şeyi neden birlikte istediğinizi hatırlayamazsınız. Her şey anlamını yitirir."

mesafeye daha fazla dayanamıyorum. Eğilip başımı göğsüne yaslıyorum, o da koluyla beni sarıyor. Sabit kalp atışlarını yüzümde hissedebiliyorum ve bu beni sakinleştiriyor.

Bir süre konuşmayı bıraktık ve ben her şeyi anlamaya çalıştım. Kısırlık hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. Bununla mücadele eden kimseyi tanımıyorum.

Ya da-bekle-sanırım öyle. Sıradan bir sohbette bu konuyu açmak kolay olmazdı. Tank beni kendi kişisel kenarına götürdü, fay hatlarının ne kadar derin olduğunu gösterdi. Ve ben onları daha önce hiç görmemişim. Orada olduklarını bile bilmiyordum.

Işık dairemde kaybolurken Tank saçlarımı okşuyor. Sevdiğim bu adama yaslanmak çok iyi hissettiriyor. Onu istemiyorum. Bırakabilir miyim bilmiyorum.

"Nasıl bitti?" Aniden sordum. "zamanının geldiğini nasıl anladın?"

İçini çekti ve sorduğum için kendimi biraz suçlu hissettim. "Jordanna'nın son başarısız tüp bebek denemesinden sonra, bunu bir daha denemeyeceğimize karar verdik. Daha iyi hissetmem ama . Ve sezonum bittikten hemen sonra, Koç kırkıncı evlilik yıldönümü için gösterişli bir parti verdi. Tam ortasında, o ve eşi bir yemin töreni düzenlediler. Hepimiz şampanya kadehlerimizle etrafta durduk ve birbirlerine şu yeminleri okudular..."

Tank yutkunuyor ve ben nefesimi tuttuğumu hissediyorum.

"Ve Koç karısına şöyle der: 'Tatlım, çok büyük kavgalar ve çok kötü zamanlar geçirdik ama her zaman benim için doğru kişinin sen olduğunu biliyordum. Her zaman sorunlarımızdan daha büyük olduğumuzu biliyordum.' Daha sonra karıma böyle konuşma yapmamın mümkün olmadığını fark ettim. Böyle düşünen tek kişi ben değildim. O partiden eve dönerken Jordanna benden taşınmamı istedi."

"Ah, ah," diye nefes nefese kaldım. "Çok özür dilerim."

"Ben ," diyor nazikçe. "Biliyorum, tüm bunları sana daha önce anlatmalı ve seni kurtarmalıydım. Ama her şey çok iyiydi. Her şeyi yeniden yaşamak ve nasıl olduğunu bilmeni istemedim."

kötü bir şekilde başarısız oldum. Bu benim için utanç verici."

"Sorun yok," diyorum çabucak. Haklıydı, her şey iyiydi. "Çok eğlendik." ". Kendimi yeni bir adam gibi hissettim. Yeni bir adam olmuştum. Uzun zamandır ilk defa, kendimi birileri için yeterli."

"Sen yeterlisin. Tanrım." Derin, ürpertici bir nefes alıyorum çünkü bunun gerçekten doğru olduğunu fark ediyorum. "Tank, sana çocuk sahibi olmaktan daha çok ihtiyacım var. Ya sadece ikimiz ?"

"Dur bakalım." Bir nefes verdi. "Bu kolay bir karar değil. Sana korku hikayemi anlattıktan hemen sonra bu kararı vermene izin yok. Çünkü senin şansın benim şansım değil. Peki ya senin beş yıllık planın?"

Huysuz bir ses çıkarıyorum. "Tüm kariyerimi sporculara beş yıllık bir plan yapmaları gerektiğini söyleyerek geçirdim. Ben de geçen yılı kendime bir plana ihtiyacım olduğunu söyleyerek geçirdim. Ve bunların hepsi saçmalık."

"Hayır," diyor. "Buna gerçekten inanmıyorsun. İstedğin şeyi ifade edemezsen nasıl elde edebilirsin?"

"Ama çok fazla planlama diye bir şey var. Sana aşık olacağımı hesaba katmamıştım. Şu anda her şeyi ikiye ayırıp yeni bir tane yapmaya hazırım. Seninle birlikte. Çünkü kapımdan çıkıp gitmeni ve 'Sadece arkadaş olalım' demeni istemiyorum."

Eli başımın üzerinde donup kalıyor. "Bess. Dikkatli ol. Sırf çocuk sahibi olamıyorum diye geleceğe dair tüm vizyonunu değiştirmene izin ."

"Belki ben de çocuk sahibi olamayacağım. Hiçbir fikrimiz yok. Ve sana bunun bir engel olmasına izin vermeyecek kadar çok değer veriyorum."

"Bunu şimdi söylüyorsun. Ama diyelim ki bir yıl geçti ve sen kardeşinin yeni küçük kızıl saçlı bebeğini kucağına aldın. Aklından neler geçecek?"

Hay aksi. Tam olarak bu senaryo bana geliyor ve gerçek ki delicesine kıskanacağım. Kıskanacağımı biliyorum. Tank da bunu biliyor çünkü o da muhtemelen sayamayacağım kadar çok kez aynı durumda kalmıştır.

"Bebek sahibi olmanın pek çok yolu var," diyorum usulca.

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Ama *hiçbirini* denemeye hazır olacağımı söyleyemem. O karnaval gezintisinden uzak durmalıyım. O adamı istemezsin Bess, her regl depresyona giren adamı."

Haklı olduğunu anladığımda karnım ağrıyor. Bakışlarım sehpanın üzerinde duran kitaba takılıyor. Kitabın adı "*Doğurganlığınızı Korumak*". Ayağa kalktım ve masadan aldım.

"Benim hesabıma onu hareket ettirme," diyor. "O şeyi sona okudum."

Ama onun hesabına taşıyorum. Odayı geçiyorum ve geri dönüşüm kutusuna atıyorum.

"Bess," diye uyarıyor. "Her şeyden sonra bunu istediğine karar verebilirsin."

"O zaman bir kopya daha alırım," diye ısrar ediyorum. Tank benim için o kitaptan daha önemli. Kapımı açıp onu orada gördüğüm anda içgüdülerim kararımı verdi. Bunu duymaya hazır değil ama bu doğru.

Boktan bir hikâyesi olan tek kişi Tank değil. Kötü durumların üstesinden gelme ve hayattaki iyi şeyleri takdir etme konusunda hayatım boyunca pratik yaptım. Külkedisi prensine kavuşup hemen gözünü dolu bir çocuk odasına dikmez. O sürtük minnettar olmayı biliyor.

"Ya büyük kararlar için bir moratoryum koyarsak?" Ona soruyorum. "Dışarıdan yemek sipariş edip hokey izlese ve ben her şeyi karmaşık hale getirmeden önceki halimize dönsek nasıl olur?"

Kanepeye oturduğumda Tank kolunu bana doladı. "Bu senin için adil mi? Ne zaman baş başa kalsak sonucun hep aynı olduğunu söyleyen sendin."

"ne kadar iyi olduğu kısmını atladım. Ne zaman baş başa kalsak mutlu oluyorum."

"Ben de." Tank titrek bir nefes alıyor. "Seni deligibi özledim, tatlım. O kadar çok özledim ki canım yanıyor." "Bu önemli, Tank." Eğiliyorum ve temiz kokusundan derin bir nefes alıyorum. Beni kendine doğru çekiyor.

göğsünde, ki tam da ihtiyacım olan şey . "Tereddütlerini anlıyorum. Büyük planlarımı değiştirmekten sorumlu olmak istemezsin. Çok geç. Özür dilerim. Seni önemsemekten beni vazgeçiremezsin. Seni istememi engelleyemezsin."

"O zaman ben şanslı bir adamım." Beni vücudundan indiriyor ve bir an için hayal kırıklığına uğruyorum. Ama sonra beni kanepeye yatırıyor ve nefis bedeniyle üzerimi örtüyor. "Sadece bir şeyi bilmeni istiyorum," diyor sessizce.

"Ne?" Onun ciddi yeşil gözlerinde boğuluyorum.

"olsa sana her şeyi verirdim. Bir bebek. *Bütün* bebekleri." Bana gülümsüyor. "Seni seviyorum, Bess. Hızlı zekanı seviyorum. Mizah anlayışını seviyorum. Seni hayatımda istiyorum, bencilce olsa bile."

"Değil," diye fısıldıyorum. "Çünkü ben de istiyorum."

Zavallı, hırpalanmış kalbim talihin bu harika dönüşünü anlamaya çalışırken Tank beni öpüyor. Bu çok ciddi bir öpücük; yavaş, kasıtlı ve yeni vaatlerle dolu. Dudaklarının sert baskısı karşısında inliyorum, çünkü onu çok özlemiştim.

Beni tekrar öperken parmakları saçlarıma dolanıyor. Bu öpücük için her şeyimi veriyorum. ellerimin arasına alıyorum ve ağzına karşı iç çekiyorum. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, dudakları çenemi gıdıklamak için uzaklaşıyor ve sonra kulağımın altındaki noktayı öpüyor.

Dudakları boynumu okşamak için aşağı inerken gözlerimi kapatıyorum. Ve kendimi şanslı hissediyorum.

Kollarını bana doluyor ve bir süre bu güzel yerde kalıp yavaşça öpüşüyoruz. ne kadar ihtiyacımız olduğunu hatırlıyoruz. Tank'ın telefonu arka cebinin yakınlarında yerden çalana kadar sürüyor.

Bunu görmezden gelmeye o kadar hevesliyim ki, bir elimi sert karnından aşağıya ve kot pantolonundaki şişkinliğin üzerinden kaydırıyorum.

Zil sesi kesilince mutlu bir şekilde kıkırdıyor. Tekrar başladığında bluzumun düğmelerini açıyor.

"Önemli biri mi?" Öpücükler arasında iç geçiriyorum.

"Menajerim arıyor," diye homurdanıyor. "Beni müşterin olarak kabul etseydin, seni öpmeye çalışırken Eric aramazdı."

Telefon tekrar çaldı ve onu üzerimden ittim. "Adama cevap ver ya da ben odanın öbür ucuna fırlatmadan önce telefonunu sustur. Bu koşullarda çalışamam."

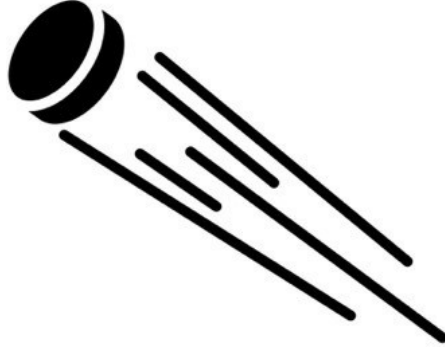
Tank doğrulup cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. "Bu önemli olsa iyi olur."

Birbirimize çok yakın yattığımız için Eric'in sesini duyabiliyorum. "Seni rahatsız istediğimden değil. Ve lütfen bana şu anda neyin peşinde olduğunu söyleme, çünkü iyi ya da kötü gerçekten bilmek istemiyorum. Ama Wilson'ın daire için haber beklediğini hatırlatmam gerek. Siz ikiniz daireyi alıp almayacağınıza karar verirken emlakçılar oturup çaylarını yudumlamayacaklar. Biz konuşurken muhtemelen telefonlarla uğraşıyorlardır."

Tank inliyor. "Tamam, dostum. Haklısın. Seni on dakika sonra arayabilir miyim?"

"Tabii ki."

YİRMİ SEKİZ

Kazıklı Çit Yok

Telefonu kapattıktan sonra Bess ve ben bir süre birbirimize baktık, her şeyi çalışıyorduk. "Büyük kararlar konusundaki moratoryumun buraya kadarmış," diyorum yavaşça. "O daireyi ikimizden biri mi alıyor?"

"Öylesin," dedi Bess hemen. "Bu bir soru bile değil. Zaten yaşayacak bir yerim var. O yer beni şoke etti ama nakit teklif edebilirsin. Evet demek zorundalar."

Eğilip Bess'in yüzünün yan tarafını öpüyorum, çünkü ona dokunmadan duramıyorum. Ama bu konuda kendimi huzursuz hissediyorum. "Eğer orayı istiyorsan ben kenara çekilirim. Yine de iki yatak odalı bir yere ihtiyacın olduğuna karar verebilirsin."

"Hayır." Başını yavaşça sallıyor. "Büyük kararlar konusundaki moratoryum hâlâ yürürlükte. O daireyi satın almak benim için büyük bir karar olurdu. Ama senin için o kadar da değil. *Al* şunu Tank. Sen ve ben birbirimizin etrafında dolanırken başka biri kaparsa, bu bir rezalet olur."

Homurdanarak onayladım. Ama Bess'in benimle birlikte olmak için planlarını bir kenara bırakması beni çok rahatsız ediyor. "Emlakçı Wilson'ı arayacağım."

"Sen öyle yap. Ben Hint yemeği sipariş edeceğim. Her zamankinden ister misin?"

"Evet," diyorum kolayca. Çünkü ben bencil bir adamım ve her şeyleri istiyorum. Bess'in her zamanki gülümsemesini, onunla yemek yemeyi ve sonra onu yatağa götürmeyi istiyorum.

Benim için ne kadar önemli bilmiyor. Ve ben bunu kanıtlamaya niyetliyim. Ama önce Eric'i geri arayacağım ve birlikte, tıpkı Bess'in önerdiği gibi, istenen fiyattan nakit teklif yapacağız.

Telefonu kapattıktan sonra Hint yemeği yiyoruz ve Bess'in mutfağında bulunan bir şişe ucuz beyaz şarabı içiyoruz. "Mobilyaya ihtiyacın olacak," diyor Bess. "Eric'in pek yardımcı olacağından emin değilim. Ev mobilyalarıyla pek ilgilenmez."

"O zaman bana yardım edebilirsin." Eklememek için tüm irademi kullanıyorum: *ve neden benim yanıma taşınmıyorsun?* Ama oraya gitmeyeceğim, en azından şimdilik. Her şeyden önce, büyük kararlar vermememiz gerekiyor. Ve daha da önemlisi, Bess'in acele etmemesini ve birlikte kalırsak nelerden gerçekten düşünmesini istiyorum.

Çocuk sahibi olmak ya da olmamak büyük bir karardır.

"Mobilya konusunda size yardımcı *olamam*," diye alay ediyor Bess. "Etrafınıza bir bakın. Burası ev modası hakkında bir şeyler bilen birinin evi mi?"

"Yeni halıyı ve yastıkları beğendim," diyorum, onları ilk kez fark ederek.

"Evet, ben de. Becca . Bana zorla aldırdı. Ayak tırnaklarım şu anda Brooklyn Bruisers moru, çünkü Rebecca ayaklarımı da yeniden dekore etti."

"Ne kullanışlı bir arkadaş," diyorum Bess'i kucağıma çekerek. "Bana neden bu daireyi seçtiğini tekrar anlat."

"Yolculuk. Duh." Kolunu boynuma doladı ve şimdi her şeye sahibim.

"Yolculuk harika," diye katılıyorum. "Ama seninle ve bu yerle ilgili bir teorim var. Neden kapıcısı ucuz bir apartman seçtiğin hakkında."

"Bir teori mi? Sence kapıcılardan korkuyor muyum? Ya da onların parlak altın düğmelerinden?"

Başımı sallıyorum. "Oyuncularla yaptığınız görüşmeleri . Onlara her zaman çok çalışmalarını ve büyük hayaller kurmalarını söylüyorsunuz."

"Uh-huh. Bu, ajan okulundaki ilk gün gibi bir şey."

"Ama aynı şeyi kendiniz için yapıyor musunuz bilmiyorum. Sıkı çalışma kısmını kesinlikle halletmişsin. Kimse senden daha çok çalışamaz."

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Teşekkür . Bunu söylemen çok hoş."

"Yine de doğru. Sadece *büyük hayaller* kurma kısmının senin için neden bu kadar zor olduğunu merak ediyorum. Yeterince iyi bir dairen var ama harika değil. Otobüsle uçuyorsun. Daha iyisini ucuz şarap alıyorsun."

"Ben uzman değilim," diye burnunu çekiyor. "Pahalı şaraplar benim için boşa gider."

"Hayır," diye çıkıyorum, hafif çillerin olduğu burnunun üzerinde bir yol çiziyorum. "Sporcularının hayattaki en iyi şeylere sahip olması çok fazla enerji harcıyorsun. Ama sen de bunları hak ediyorsun, biliyorsun. Ben basit bir adamım. Hokeyi ve Tex-Mex'i severim. Ama sana Sparks'ta bir yemek daha ısmarlamak istiyorum, tamam mı? Yakında. Sadece ikimiz."

"Tamam," diye fısıldıyor ve gülümsemesi titriyor. "Bu çok hoş bir fikir."

"Eğer birlikte olacaksak, bunun tadını çıkaralım. Eğlenelim. Kendini tutmak yok. New York uçağına bindiğimde seni burada bulmayı beklemiyordum. Belki de her şeyi daha iyi halledebilirdim. Ama seni seviyorum ve dünyayı hak ettiğini bilmeni istiyorum."

"Tank." Bess göz kırpmıyor. Gözleri biraz kırmızı görünüyor. "Vay canına. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

"Daha önce neden korktuğumu açıklamadığım için beni affedebilir misiniz?"

"Evet." Bana sulu bir gülümseme veriyor. "Çoktan yaptım." Yanağını omzuma yaslıyor ve iç çekiyor.

Bir süre burada sessizlik içinde kaldık. Ve haftalardır hissetmediğim kadar huzurlu hissediyorum.

Sonunda, Bess tekrar konuşur. "L.A. şu anda Vegas'la oynuyor. Biraz hokey izlemek ister misin?"

Sen önce ben de bunu yapacaktım."

Kollarımı ona doluyorum ve sonra hızla ayağa kalkıyorum. Bess şaşkınlıkla ciyaklıyor. "Yaptığımız şey bu değil."

"Hayır mı? Neden?"

"Çünkü senin için *yapmam* daha iyi bir şey var, anlarsın ya."

Bess'i hemen yatağına götürüyorum, çünkü daha fazla bekleyemem. Kıyafetlerini çıkarıp onu her yerinden öpüyorum, ta ki o inleyip yalvarana ve ben de ihtiyaçtan titreyene kadar. Kendimi elime alıp dizlerini birbirinden ayırdığımda, eve kayarken saf bir minnettarlık hissediyorum. Sıkı vücudu beni kavıyor ve kısık bir memnuniyet sesi çıkarıyor.

Asırlık dansa başlarken vücudum ateşle yanıp sönüyor. Bess'in beni seksin benim için dönüştüğü zihin sikişinden nasıl kurtardığı hakkında hiçbir fikri yok. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum topukları kıcıma . İniltili bir inilti çıkarıyor ve kollarını bana doluyor. "Seni seviyorum," tekrarlıyorum, hemen kollarını

hızlan.

"Oh, Tank... ben de." Bess iç geçirir.

Öpüşürken gülümsüyorum, çünkü beni sevdiğini zaten biliyorum. Onu terk etmeye çalışırken bile zaten biliyordum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, hazzımı geciktirmek vuruşlarımı yavaşlatırken. Yine de Bess'in buna tahammülü yok. Sırtını dikleştiriyor ve beni daha derinlere alıyor. istemiyor. Ben de istemiyorum.

Vücudu beni sıkıca kavrarken "Seni... çok seviyorum" diye nefes nefese kalıyor. Derin bir nefes daha alıyor ve boşalırken titriyor.

"Doğum kontrol hapına geri dönmemi ister misin?" diye sorar çok sonra.

Birkaç tur seviştikten sonra birlikte kıvrılmışız. Sadece gece yarısı zifiri karanlıkta, çıplak, doygun ve çiğ bir şekilde yapabileceğiniz türden ruh taşıyan bir konuşma yapıyoruz.

"Bu kararı kendin vermelisin," diyorum ona. "Bu senin vücudun. Seni ne rahatlatıyorsa onu yapmalısın. İstersen prezervatif kullanabilirim. Muhtemelen bunları daha önce hiç düşünmediğim için aptal olduğumu düşünmüştür."

"Evli seksine o kadar alıştın ki bekar olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorsun sanıyordum. Ve bizi biliyordum."

"*Evli seksine çok alışkınım,*" diye tekrarlıyorum yavaşça. "İyi anlamda değil. Seksle ilgilenmeyi bıraktım." "Neden?"

Bu konuda konuşmak kolay değil. Ama acımı Bess'ten saklamak sadece daha fazla acı neden oldu. "Bir noktada takım doktorundan Viagra istedim."

"Ne? Yok artık."

göğsündeki şişlikte gezdiriyorum. "Üçüncü tur başarısız tüp bebek tedavisinden sonra tekrar doğal yollardan denemek istedi. Ve bu baskı beni gerçekten etkiledi. Eğer on dördüncü gün olsaydı, çok heyecanlanırdım."

Bess inliyor. "Tamam, oraya *asla* gitmiyoruz. Şu anda eski sevgilin hakkında her türlü yargılayıcı şeyi düşünüyorum."

"Bazen benim de yaptığım gibi. Ama hepsi onun suçu değil. Erkek olmanın getirdiği bir sürü kültürel saçmalık var. Günlük işim erkekliğin özü gibi bir şey. Ama hokeyin erkeksi sanatından eve döndüğümde, onu hamile bırakmadığım için vücudumu suçlayan bir eşle karşılaşıyordum. Sonra bir takım arkadaşşıma kısırlıkla mücadele ettiğimizi söylemek gibi bir hata yaptım..."

Cümleye ara verdiğimde Bess elimi biraz daha sıkı tutuyor. Ve sanırım tüm hikayeyi ona borçluyum.

"Palacio bunu fark etti. Ve bu adam hayatını istismar edebileceği zayıflıklar arayarak geçiriyor."

Bess oturur. " konuda bir pislik miydi? *Bu konuda mı?*"

"Her konuda hıyarlık yapardı, Bess. Kişisel bir şey bile değildi."

"Bu yüzden ona yumruk attın," diye fısıldıyor. "Bunun onun karısıyla ya da senin karınla bir ilgisi yoktu."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Haklısın. Soyunma odasında sürekli bana cıvıldamaya başladı.

Karımı hamile bırakamasaydım, Sure Shot nasıl lakabım olabilirdi ki?" Bess alçak bir öfke sesi çıkarır.

"Bir gün canıma tak . Onu tüm ekibin önünde yere serdim."

"Bunu hak etmişti!" Vücudu şimdi gerginlikle doluydu. Sanki yataktan fırlayıp onun peşinden gidecekmiş gibi.

Avucumu dizinden aşağı kaydırıyorum ve bacağını güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Artık geçti bebeğim. Ama o adama neden yumruk attığımı açıklamak konusunda neden bu kadar hevesli olmadığımı anlayabilirsin."

"Anladım, Tank." Tekrar yatağa uzanıyor. "Bunun neden olduğunu ve neden o cehennemi tekrar yaşamak istemediğini anlıyorum. için ne olursak olalım, asla olmamızı istemiyorum. Tek derdimiz çocuk sahibi olmak olamaz. Sadece biz olmalıyız ve bunun bizi nereye götüreceğini görmeliyiz."

Kalbim saf bir umutla sıkışıyor. "Hiçbir şey beni eve, sana gelmekten daha mutlu edemez tatlım. Senin takımında olduğum için mutluyum. Ama ağırdan almalıyız, çünkü pembe bir çocuk odası ve çitlerden beş yıllık bir planı olan sensin."

Bess karnımı dürterek, "Brooklyn'de kazıklı çit yoktur," diyor. " Brooklyn' karşılığı nedir?"

"Yirmi beş bin dolarlık anaokulu harcı," diyor. "Yirmi... Yirmi beş *bin* mi dediniz?" Bu doğru olamaz.

"Bu doğru. Manhattan'da kırk tane anaokulu var. Başa çıkabileceklerinden on kat daha fazla başvuru alıyorlar."

"Ne dümen ama."

"Tamam mı? Yeni dairenizde bir ev olacak. Ya da bir TV . O pembe odayı başka bir renge boya," diyor Bess. "Dallas yeşili dışında herhangi bir renge."

Gülüyorum ve saçları çıplak göğsümü gıcıklıyor. "Cidden, sen ve Eric bana bir dekoratör bulabilir misiniz? Mobilya seçecek, evi boyatacak ve bana havlu, banyo paspası gibi şeyler almam gerektiğini hatırlatacak birini."

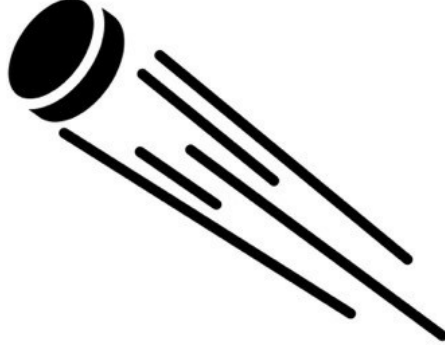
"Tabii ki."

"Bir yatağa ihtiyacım var. Kocaman olmalı. Seninle birlikte yuvarlanmak için ne kadar çok alan olursa o kadar iyi."

"Ebeveyn yatak odasındaki duşu gördün mü?" Bess yumuşak eliyle göğsümü okşayarak soruyor. "Hayır, o kadar uzağa gitmedim."

"Muhteşemdi. Üç duş başlığı ve mermer bir bank vardı." "*Güzel*. Denemek için .

Bunu beş yıllık planına ekleyebilirsin." "Ekleyeceğim." Bana doğru yerleşti. Ve sonra kollarımda uyuyakaldı.

Eğer

Suçluluk.

Ve Bess de mutlu. Birlikte olduğumuzda nasıl ışıldadığını inkar edemem. Ya da kollarımda uykuya dalarken ne kadar tatlı ve mutlu görüldüğünü. Bazen karanlıkta sadece onun nefes alışını dinleyerek uyanık kalıyorum. Ve bedenime yaslanmış uykulu ağırlığını hiçbir şeye değişmem.

Şimdi çıplak sırtımın üstüne uzanıyor ve memnun bir iç çekiyor. "Dekorator açık renkli havluları mı yoksa koyu renkleri mi tercih ettiğini soruyor. Ona bir tercihin söyledim."

"Gerçek hikaye," diye . "Kıçımı onlarla kurulayabildiğim sürece sorun ."

"Bu tasarımcı fevkalade verimli. Taşındığınız gün teslimat kamyonları gelecek. Kokteyl saatine kadar New York'taki diğer tüm dairelerden daha konforlu bir şekilde döşenmiş bir daireniz olacak."

"Mmm." Geri uzanıyorum ve Bess'in tutuyorum. "Sana o yeni dairede ilk ne yapmak istediğimi söyledim mi?"

"Sanırım bundan birkaç kez bahsetmiştiniz."

Yastığa karşı sırtıyorum. "Güzel. Yapacağım ilk şey Tex-Mex pişirmek olacak."

"Bekle bir dakika!" Bess kekeliyor. "O duşta yapacağın ilk şeyin *ben* olacağımı sanıyordum."

"Enchiladalar pişerken biz de bunu yapıyoruz."

Bess'in kahkahasını sırtımda hissedebiliyorum. "Güzel. Sanırım buna itiraz edemem. Şimdi yuvarlan."

Vücudumdan sıyrılıyor ve ben de dediğini yapıyorum. "Neden çıplak olan bir tek ben varım?" Şikâyet ediyorum.

Karanlıkta ona bakıyorum. Bruisers tişörtü ve külot . " yok." Eğildi ve göğsümden aşağı doğru öpmeye başladı.

Sikime yaklaştığında, sertleşmişim ve dudaklarının ilk . Bess beni . Beni eline alıyor ve ben çaresiz bir ses çıkarana kadar şaftımda yavaş bir yol yalıyor. Parmaklarım saçlarının yolunu buluyor. Otoriter bir tutuşla onu sikime yaklaşıtıyorum.

Bess beni ağzının ıslak cennetine alırken boğuk bir kıkırdama çıkarıyor. "Sikeyim evet," diye inliyorum, ellerim saçlarında sıkışıyor. "Daha fazlasını al. Hepsini al."

Ama acele etmiyor, beni diliyle tartıyor, ipeksi parmak uçlarıyla kalçalarımı okşuyor. Yavaşça dudaklarını sıkıyor ve sonunda tatlı ağzıyla uzun, güzel çekişler yapmaya başladığında sıcak bir nefes alıyorum.

Yatağa yaslanıp rahatlıyorum, çok çabuk sinirlenmemeye çalışıyorum. Ama o durmak bilmiyor; yalıyor, emiyor ve yumuşak elleriyle kesemi okşuyor. "Bebeğim," diye uyarıyorum. "Beni ."

"Mmm," diye mırıldanıyor, yatak odası gözleriyle bana bakıyor.

"Tatlım," diye nefes alıyorum, boşalma dürtüsüne karşı kaslarımı sıkıyorum. "Buraya gel. Sana ihtiyacım var. Çıkar şu gömleği."

Bess oturur ve tişörtüyle sütyenini çıkarır. *Tanrım*, manzara. Saç dalgaları solgun göğüslerini çerçevelemek için aşağıya dökülüyor.

"Kendine dokun," diye . Bu fantezilerin malzemesi ve ben doyamıyorum.

Bess bir eliyle sikimi okşuyor, diğer eliyle de göğsünü avuçlayıp meme ucunu sıkıyor. Sonra başını arkaya doğru eğiyor ve ateşli bir iç çekiyor.

"Buraya gel," diye emrediyorum. "Külotunu çıkar."

Bana itaat etmiyor. Bir kez daha aşağıya inerek sikimi boğazının arkasına kadar yutuyor ve inliyor. Bu sefer tutmak için yeterli iradem yok. Bana tekrar baktığında -gözlerinde sıcaklık, çıplak göğüsleri beni çalıştırırken uyluklarıma çarpıyor- kendimi kaybediyorum. Kalçalarım ve onun çökmekte olan ağzının içine boşaldığımda bir memnuniyet çılgılığı atıyorum.

"Lanet olsun." Bess birkaç dakika sonra tuvaletten döndüğünde hâlâ nefes nefeseydim. Elimde bir

Kolumu gözlerimin üzerine atıyorum ve göğsüm kabarıyor. "Bu eğlenceliydi. Ama kendime gelmem biraz zaman alacak."

Bess yatağına tırmanırken, "kadar zaman ayır" diyor. "Çünkü birkaç saat önce regl oldum ve birkaç günlüğüne listeden ."

"Oh." Doymuş bedenimi onun ki ne doğru yuvarlıyorum, kollarım onu içeri çekmek için uzanıyor. "İyi hissediyor musun?" Bir elimi karnının pürüzsüz derisinde gezdiriyorum.

"Elbette. Advil mucizevi bir ilaçtır." uzanarak kendini rahatlatıyor, bir kolunu göğsüme koyuyor. "Uykum var. Ve sen benim en sevdiğim yastığımsın." Çenemi öpüyor.

Sırtını okşuyorum ve ona sarılıyorum. Bess şu anda gayet memnun görünüyor ama ben aniden uyandım ve gerginim. *Döngünün birinci günü*. Koca, aptal kafam bunun nasıl işlediğini unutamıyor. *Acaba on dördüncü gün şehirde olacak mıyım?* Cidden yataktan kalkıp seyahat programını kontrol etme dürtüsü hissediyorum.

Ben yapmıyorum. Ama o tanıdık ses *tam* orada, bilincimin önünde. Acaba Bess de aynı matematiği yapacak mı? On dördüncü gece yatağa çıplak girecek mi, umutlu hissedecek mi?

Elbette bu konuyu açmazdı. Ne yapacağını biliyor ve beni isteyerek bu duruma sokmaz. Ama ikimizin de gizliden gizliye mutlu bir küçük sürpriz umduğumuz bir senaryoyu hayal etmek kolay.

Yani, ya öylece *olduysa*? O zaman Bess benim için hiçbir fedakarlık yapmak zorunda kalmazdı. Ya benim yüzücülerim de diğer erkeklerin her gün yaptığı gibi temas etseydi. Ya Bess ilk denemesinde hamile kalan, hiç düşük yapmayan ve sabah bulantısı bile yaşamayan kadınlardan biriye?

Ya öyle olsaydı. Ya öyle olsaydı. Ya öyle olsaydı.

Kendimi deli edebilirim. Hayır, daha da kötüsü. *İkimizi de* .

Gözlerimi kapatarak kendimi yavaş bir nefes almaya zorluyorum. Mutluluğum bir saat öncesine göre daha zayıf hissediyorum. *Bunu biz yapmıyoruz*, diye kendime hatırlatıyorum. Yine de kafamın içinde fısıldayan o küçük sesi nasıl susturacağımı bilmiyorum: *Bess hamile kalsa komik olmaz mıydı?*

O küçük ses hiçbir yere gitmiyor. Ama bu onu dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmiyor. Bu benim yeni işim, değil mi? O sesi kapatmak ve sahip olduklarımla mutlu olmak.

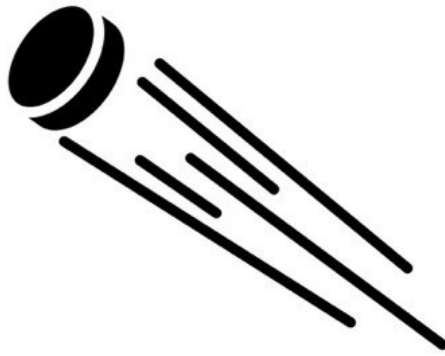
Şu an uyuyor. Regl olması onu rahatsız etmiyor. Bu bir trajedi değil. Sadece bir perşembe. Kendime bunu söylemeye devam etmeliyim.

Hamile kadınların okuduğu "*What to Expect*" adında bir kitap var. Eski eşim ilk kötü sonuçlanan pozitif hamilelik testinden yaklaşık on dakika sonra bir kopyasını satın almıştı. O kitap muhtemelen Dallas'taki eski evimde bir rafta duruyordur. Ona hiç ihtiyacımız olmadı.

Onun yerine, "*Beklemeyi Nasıl Bırakırsınız?*" adlı bir kitaba ihtiyacım var.

Keşke satın dairede sadece bir yatak odası olsaydı. Sanki diğerini bir hayalete saklıyormuşum gibi.

OTUZ

Büyük Fikirler

BESS

Ocak

DALLAS maçına üç gün kaldı ve takım çoktan şehri terk etti. Önce Colorado ile oynayacaklar ama benim hayatımdaki herkes Dallas'a odaklanmış durumda. Herkesi kastediyorum.

Jason Castro, Teksas'taki en şanslı çilek reçeli markasının hangisi olduğu konusunda bir fikrim olmadığını sormak için telefonumu patlatıyor. Kardeşim de durmadan mesaj atıp antrenmanların nasıl gittiğini soruyor.

"Sence Dallas hücumu dün geceki maçta biraz sarsılmış görünüyor muydu?" Masamdaki dizüstü bilgisayarımı kapatırken Eric bana soruyor.

"Kesinlikle," diye yalan söylüyorum, sırf onu daha iyi hissettirmek için. Birkaç dakikalığına ofisten çıkmam ve başka bir şey düşünmem gerekiyor. "Ringborn sözleşmesi nerede? Postaneye gidip biraz kahve alacağım."

"Oh, harika. Bir duble espresso ve kurabiye alabilir ?" Bana bir zarf ve beş dolarlık bir banknot .

"Tek bir espresso alabilirsin, çünkü zaten . Dallas'ın videolarını izlemeyi bırak ve Chickie'nin sözleşmesini düzelt."

Eric homurdanıyor. "Ben ince yazıları incelerken kafein alımımı kısıtlamam için bir neden yok. Bu kötü bir strateji."

"Tamam. Günün geri kalanında Dallas maçı hakkında konuşmayı kesersen sana üçlü espresso getireceğim."

"Anlaştık." Sözleşme dosyasını açar.

"Bir saate kadar dönerim," diye uyarıyorum. "Kızlarla kahve içmek için buluşacağım." Kafasını kaldırdı. "Rebecca'yı mı kastediyorsun? Onunla ilgili bir haber var mı-" Bir elimi kaldırıyorum. "Az önce ne hakkında konuştuk?"

Eric çenesini birbirine kenetliyor ve beni odadan dışarı sallıyor. "Git artık. Kahveyle geri gel. Ve bazı haberlerle."

"Haberleri garanti edemem. Ama sana o kurabiyeyi getireceğim."

Bana gülümsüyor ve işine geri .

Dışarı çıkıyorum, Water Street esintisi tüm gücümle üzerime vururken paltomu sıkıca üzerime çekiyorum. Ocak ayındayız ve nehirde esen rüzgâr buz gibi.

Saate bakmak için telefonumu çıkardığımda kardeşimin yine aradığını görüyorum. Ayrıca bir de mesaj göndermiş. **Dallas maçı için işler nasıl gidiyor?**

Sen de mi! İnledikten sonra Dave'le konuşmam gerektiğini fark ediyorum. İsmine tıklayıp aramasına cevap verdim.

"Hey, Bessie!" diyor ilk zil sesinde telefonu açtıktan sonra. "İşler nasıl? Sence çocuklarım hazır mı?"

"Eminim öyledir. Ama sakın sorma, tamam mı? Bu sezon seksen iki maç var ama herkes bu maça biraz fazla sarılmış durumda."

"Peki antrenmanlar nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Harika," diye söz veriyorum ona. "Yine de seninle konuşmak istediğim başka bir şey var." "Öyle mi? Dallas'taki yaralanmalarla bilgin var mı?"

"Hayır, mankafa. Bu hokeyle ilgili değil."

"Oh," diyor ve hokeyden daha önemli ne olabilir diye düşündüğünü duyabiliyorum. "Ne o zaman?"

Derin bir nefes alıyorum ve sonra . "Biriyle çıkıyorum."

"Biriyle çıkıyorum," diye yineliyor. Ve sonra bir an sessiz kalıyor. "Güzel. Onunla tanışabilir miyim? Her yumruklamayacağıma söz veriyorum. Ama onu biraz tehdit etmem gerekebilir, böylece sana iyi davranmazsa ölümci olduğumu anlar."

Aşağı yukarı bunu söylemesini bekliyordum, bu yüzden rahatsız edici bir kıkırdama çıkardım. "Onu en az bir kez yumruklamış olman mümkün."

"Ne?" Dave bağırıyor. Kısa bir sessizlik oluyor ve ben onun yaptığını duyar gibi oluyorum. "Bir hokey oyuncusuyla çıkmıyorsun. Bunu kastetmiş olamazsın. Dördüncü sınıftaki Robbie Oswald dışında kimseyi yumruklamadım."

"Robbie Oswald değil," diyorum iç çekerek. "Dave, Brooklyn'de gayet iyi bir hokey oyuncusuyla çıkıyorum."

Dave gerçekten inliyor. "*Takım arkadaşlarımdan* birini öldürmek zorunda mıyım?"

"Kimseyi öldürmek zorunda değilsin. Ve o asla senin takım arkadaşın olmadı. Ben Mark Tankiewicz. Takastan-"

"*Dallas?*" Dave'in dehşeti neredeyse telefonda yayılıyordu. "Bess, hayır."

İç çektim. İşte tam da bu yüzden ona Tank'ten hiç bahsetmemiştim. Dave'in çok şiddetli bir Büyük Ağabey Modu var. O devreye girdiğinde, yine on bir ve on dört yaşındayız. Dave'in tepkisine engel olamadığımı biliyorum. Ve Büyük Birader Modu bir noktada hayatımı kurtardı, bu yüzden çok sinirlenmemeye çalışıyorum.

Her zaman işe yaramıyor.

"Tank'ı tanı mıyorsun," diyorum nazikçe. "Ama onu neredeyse on yıldır tanıyorum. Henry Kassman için çalışırken kısa bir süre beraberdik."

"Ne kadar iyi bir adam ki?" Dave homurdanıyor. "Dallas'lı."

"Washington eyaletinden," diye düzeltiyorum. "Dallas üzerinden. Ve kes şunu, çünkü ondan hoşlanıyorum. Ayrıca? Ben otuz yaşındayım. Senin söz yok."

Dave mutsuz bir sessizliğe gömülüyor, bu da arka planda Zara'yı duyabildiğim anlamına geliyor. "Bess'in üzerine mi gidiyorsun? Onunla ben konuşayım."

"Zara'ya onu bu akşam arayacağımı söyle," diyorum çünkü Manhattan köprüsünün altından geçiyorum ve hem postane hem de Brooklyn'in en iyi kurabiye dükkânı görüş alanımda. "Beş dakika içinde bir toplantım var."

"İşte bu yüzden bu bombayı şimdi attın!" Dave diyor ki. "Çünkü beş dakika içinde bir toplantım var."

"Oldukça iyi bir karar gibi görünüyor," diyorum sert bir şekilde. "Sana mutlu olduğumu söylememin kabul edilebilir tek yanıtı, 'Bu harika ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum' demen."

Dave iç geçirir. "Bu harika," diyor odun gibi bir sesle. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Yüksek sesle güldüm. "İyi denemeydi. Belki aynada pratik yaparsın. Görüşürüz, ağabey."

"Görüşürüz. Seni seviyorum," diyor, sesi asık.

"Ben de sana." Telefonu kapattım ve başımı salladım. Postaneye koşup ekspres posta zarfımı bırakıyorum ve ardından aceleyle şirketin o kadar da yargılayıcı olmadığı kafeye gidiyorum.

Kapıdan girer girmez Becca beni köşedeki bir masaya doğru çağırıyor. Oturduktan sonra, "Bess, geldiğin için teşekkür ederim. Büyük bir projeyi üstleniyorum ve senin bilgeliğine ihtiyacım ."

"Tırnak rengimle bir ilgisi var mı?" Paltomu çıkararak soruyorum.

Başını sallıyor. "Bu tırnak renginden daha büyük bir şey. Sır tutabilir misin?"

"Tabii ki!"

"Bırak da önce kız kahvesini alsın!" Georgia bağıyor. "Ya zencefilli kurabiyeleri biterse?" "Benim için fark etmez," diyorum. "Dallas maçı hakkında konuşmak zorunda kalmadığımız sorun yok."

Kadınlar birbirlerine benzer yüz ifadeleri takınırlar. "Bu konu kesinlikle yasak," diye kabul ediyor Georgia.

"Nate de bu konuda çenesini kapatamıyor," diyor Becca. "Oyuncular çok stresli olmalı. Özellikle de Tank."

"O..." Ne diyeceğimi bile bilmiyorum, çünkü Tank da stresli görünüyor. Bir yandan, on gün önceki İsa'ya Gel konuşmamızdan beri sevgi dolu ve harika. Ama o da biraz sessiz. Bunun sebebinin sadece Dallas olduğunu umabilirim. "Bu konuda konuşmayacağımızı ."

Becca bir dosyayı göğsüne bastırarak, "Doğru," diyor. "Onun yerine benim evcil hayvan projem hakkında konuşalım. Aslında bana bu fikri veren sendin ve bir türlü bırakamadım."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Bir de bana hâlâ bir milyarder gibi düşünmeyi öğretmeye çalışan kocam var. Bu konuda iyiye gidiyor olmalıyım çünkü Brooklyn'e profesyonel kadın hokeyi getirmek üzereyim."

Dürüstçe bir fangirl çılgılığı attım. "Şaka yapıyorsun! Becca, benimle dalga geçme."

"Oh, . Gördün mü?" Dosyayı açtı ve bana doğru itti. Çeşitli logoların ve takım isimlerinin olduğu çizimlerle dolu bir sayfa var. *Brooklyn Bottle Rockets*. *Brooklyn Beasties*. *Brooklyn Breakaway*. "Ne düşünüyorsun?"

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bu her şey! Kadın takımlarından birini mi satın alıyorsun?" Kadın profesyonel hokeyi çok küçük -sadece beş takım- ve her biri tırnaklarıyla tutunuyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Yeni bir takıma fon sağlamak istiyorum. Bu, profesyonel bir erkek takımının antrenman kadrosuna ve tesislerine ilk kadın takımı olacak. Para kazandırmayacak ama mesele bu bile değil. Nate'in asıl amacı Brooklyn'e mükemmel bir hokeyi getirmektir. Biz de bunu yapıyoruz, değil mi?"

"Sen... vay canına." Uzun bir süre konuşamadım bile. Heyecandan ve minnettarlıktan öylesine bunalmışım ki. "Yardımcı olabilir miyim?" Gıcırđıyorum. "Yani kesinlikle hayır diyebilirsiniz. Ama yapılacak çok iş var. Ve benim bir sürü fikrim var. Çok fazla!" Sesim biraz manik çıkmaya başladı ama tutamıyorum. "Bu kadın hokeyi için büyük bir şey olabilir."

Rebecca uzanıp ellerini omuzlarıma koyuyor. "Evet, yardım edebilirsin. Nefes al, Bess.

Bu yavaş bir inşa olacak."

"Tamam." Nefes alıyorum. "Nerede oynayacaklar? Stadyum çok büyük bir yer."

Becca, "Doğru ve orası bize ait değil," diyor. "Kadınlar maçlarını antrenman tesisinde oynayacak. Tek yapmam gereken her iki filelerin arkasına daha fazla oturma yeri eklemek ve böylece on iki yüz kişilik bir kapasiteye sahip olacağız."

"Oh," diyorum yavaşça. "Yani bu oyunlara ev sahipliği yapmanın maliyeti nihayetinde oldukça düşük olacak."

"Doğru!" Becca da aynı fikirde. "Tüm büyük maliyetler personel için. Brooklyn'de istihdam yaratmak zaten iyi bir fikir. Kimi işe alacağımı bulmama yardım edebilirsin."

"Kadın bir genel müdüre ihtiyacınız var," dedim hemen. "Hem hokeyden hem de iş dünyasından anlayan biri. Bir de koç ama onları bulmak daha kolay. Üniversite kadın hokeyinde takdir edilmeyen çok sayıda koçluk yeteneği var."

Georgia, "Bu çok eğlenceli olacak," diye .

"Evet, öyle! Dünyanın kadın hokeyine ihtiyacı var. Ve şimdi sanırım bir kurabiyeye ihtiyacım var." "Git." Georgia beni tezgaha doğru itti.

Geri döndüğümde Georgia ve Becca devam etmişlerdi. Mezelerin inceliklerini tartışıyorlardı. "Mini kiş harika ya da berbat olabilir." Georgia'nın sesi dolu. "Battaniyedeki domuzlar

daha güvenilirdir."

"İyi bir noktaya değindin." Becca bir not alır.

"Bir parti mi planlıyorsun?" Elimde kahvem ve kurabiyemle otururken soruyorum.

"Evet, öyle," diyor Becca. "Adı Verilmeyecek Oyun'dan sonra otelde küçük bir parti düzenliyoruz."

"Buna zafer partisi deme," diye uyarıyor Georgia beni. "Batıl inançlarımız

var." "ucundan bile geçmez," diye söz veriyorum onlara.

"Her şeyin bittiğini görmek için Teksas'a mı uçuyorsun?" Becca ajandasına battaniye içinde bir domuz çizer.

"Belki," diye geçiririyorum. "Ertesi gün bir gençler turnuvasına gitmem gerekiyor. Ama henüz bilet almadım."

Georgia, "Bence sen de bizimle gelmelisin," diye karar verir. "Tank da benimle aynı fikirde. Bu oyun onun için herkesten daha zor olacak."

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Bunu düşünüyorum."

Bütün hafta bunu düşündüm. Ama konuşamayacağım bir sorun var. Dallas maçı benim döngümün tam ortasına denk geliyor. Ve açıkçası bunun yolculuğa çıkmam için bir olup olmadığından emin değilim.

Ben gerçekten o kadın olacak kadar deli miyim? Erkek arkadaşına asla sahip olamayacağını düşündüğü bebeği vermeye çalışmak için doğurganlığımı gizlice takip eden kadın? Bu gerçek aşk mı? Yoksa sadece kaçıklık mı?

Tank bana oraya bir daha gidemeyeceğini söyledi. Ben de ona gitmek zorunda olmadığını söyledim. Ne olursa olsun seveceğimi söylediğimde ciddiydim.

Ama kafamın içindeki küçük bir ses sürekli soruyor: *Ya öylece olsaydı? Ya her şeye sahip olabilseydin?*

Ya öyle olsaydı. Ya öyle olsaydı. Eğer...

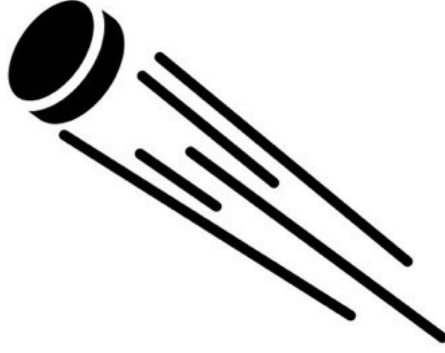
"Neden Nate benimle Gulfstream ile uçmuyorsun?" Becca aniden söyledi. "Teksas'a kadar kadın takımı için beyin fırtınası yapabiliriz. Siz de maçtan sonraki gün turnuvaya gitmek üzere yola çıkarsınız."

"Tamam," dedim çabucak. *Çok* çabuk. Becca bana ihtiyacım olan bahaneyi verdi. Özel jetiyle bedava bir seyahat. Ve kadın hokeyine yardım etmek için bir fırsat.

Bu kız Dallas'a gidiyor.

Bu kız konuda biraz tuhaf hissediyor.

OTUZ BİR

Queso Sihirlidir

"SİNİRLİ MİSİN?"

Dallas'ta uçaktan inerken Silas Kelly bana sordu.

"Hayır." Gösteride neredeyse on yıl geçirdikten sonra, bir maç sadece bir maçıdır, değil mi? Sadece Salı günü.

Ama belki de çok erken konuştum. Otobüs stadyuma yanaştığı anda kendime olan güvenim biraz

sarsılmaya başladı. Misafir takımın soyunma odasında giyinmek yanlış geliyor. Ve diğer yedek kulübesinde

oturmak garip görünecek.

Belli etmiyorum. Oyun öncesi ritüeller sırasında tüm bu tuhaflıkları görmezden gelip konsantre olmaya

çalışıyorum. Sopamı bantlıyorum ve sonra tekrar bantlıyorum. Burada görececek bir şey yok.

Odada bir gerginlik var. Castro oturmuş, ölüm kalım meselesiymiş gibi şanslı fıstık ezmeli sandviçini

çiğnıyor. Silas zamanki gibi- yerde vücudunu geriyor, golü düşünmek için esnekliyor. Ama aynı zamanda

bizi tek süzüyor, hazır olup merak ediyor.

Koç yanımdan omzumdaki yastığı tutup sertçe sıktı. "Seni kızdırmasına izin verme."

"Yapmayacağım," diye . Kimi kastettiğini sormaya gerek yok. Palacio bütün hafta boyunca Twitter'da atıp

tuttu, tahminlerde bulundu ve bütün dünyanın bu yıl üretimimin düştüğünü bilmesini sağladı. Saçma akıl

oyunlarından başka bir şey bilmiyor.

O şerefsizin kazanmasına izin veremem.

"Dinleyin çocuklar!" Rebecca mor bir elbise ve ona uygun topuklu ayakkabılarıyla koşar adım odaya girdi.

"Bu gece, yağmur ya da güneş, otel lobisinde zafer partisi veriyoruz."

"Ne?" Castro bağılıyor. "Az önce bize *uğursuzluk* mu getirdin? Hokey oyuncularıyla *tanıştın* mı?"

"Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm," diyor Rebecca gülümseyerek. "Ama bu gece zaferin benim için

özel bir anlamı var. Bu sadece bir normal sezon maçı. O da önemli değil."

"Bana öyle geliyor," diye homurdanıyor O'Doul.

"Her ne olursa olsun," diyor Rebecca, yılmadan. "Nate bu gece bizimle Dallas'ta ve burası bana evlenme

teklif ettiği şehir. Yani bu bir zafer. Ayrıca, bu otelde en son zafer partisi verdiğimizde *harika* bir queso dip sos

ikram etmişlerdi ve ben iki yıldır bunu ."

"İşte Tex-Mex sana bunu yapar," diye mırıldanıyorum ve Rebecca sırtlıyor.

Ama konuşması bitmedi. "Ve son olarak, hepinizi seviyorum! Neden kutlama yapmak istemeyeyim ki?

Kendimi zaten muzaffer hissediyorum. Şimdi gidin işinizi yapın, sonra görüşürüz. Queso ve şampanya için, ne

olursa olsun."

Koç ayağa kalkar ve yavaşça alkışlar. "Dinleyin, dinleyin! Becca bu gece bilgelikle dolu çocuklar. Bu gece

bazı şeyleri biraz farklı yapmalıyız."

Castro, "Skor falan," diye homurdanıyor.

"Bu iyi olurdu," diye katılıyor Koç. "Ama bu gece gerçekten *tavırla* ilgili. Kim soğukkanlılığını korursa bu maçı o kazanacak. Pis oynayacaklar. Size hakaret etmek en yeni Olimpiyat sporuymuş gibi cıvılayacaklar. Buna kanmayın. Bu gece kim ceza sahası dışında kalırsa, partide queso sosunu ilk o yiyecek."

İçimden bir kahkaha havlaması kaçıyor. Kim bu kaçıklar?

Castro bana dönüp bakıyor ve başını sallıyor. "Siktiğimin Dallas'ı" diyor.

"S.ktiğimin DALLAS'ı!" diye bağırıyor takımın kalanı.

Tam burada, yedek kulübesinde çıldırıyorum. Ve bir anlığına olsa doğru soyunma odasında olduğumu hissediyorum.

Oyun öncesi seremoniler için kaymaya başladığımızda işler yine garipleşiyor. Tanıdık ışıklandırma ve akustikle karşılaştığımda . Her stadyumun kendine has bir havası vardır ve her takımın evi biraz farklıdır. Hayatımın uzun yıllarını burada geçirdim.

Tanrım, bu binada bıraktığım ter. Bu *şehirde*. Ayrıldığımda bazı pişmanlıklarım vardı. Ama artık pişman değilim. Öncelikle burada bir şampiyonluk yüzüğü kazandım. Bundan kim pişman olabilir ki? Ve gerçekten söyleyebilirim ki Dallasa her şeyimi verdim.

Tıpkı Jordanna'ya sahip olduğum her şeyi verdiğim gibi. Bir erkeğin yapabileceği tek şey budur. Elinden gelenin en iyisini.

Yine de aydınlanma için daha fazla zaman yok. Spiker başlangıç dizilişini söylerken ve spot ışıkları yeni yüzeylenmiş buz üzerinde zikzaklar çizerken iki uzun sıra halinde duruyoruz.

Taraftarlar her Dallas oyuncusu için çıldırıyor, olması gerektiği gibi. Sonra Brooklyn takımı açıklanırken yeni takım arkadaşlarımı kibarca alkışlıyorlar.

Bana gelene kadar.

"27 numara ve eski Dallaslı, MARK TANKIEWICZ!"

Küçük bir tezahürat bekliyordum, çünkü tribünlerde hala benim formamı giyen çocuklar olmalı.

Ama burası benim için kükrüyor. *Sağır edici*.

Vay be. Benim için önemli olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Dallas hokey taraftarları katkımı takdir etmek için uzun bir dakika harcarken çatı *sallanıyor*.

Bunu yakın zamanda unutmayacağım.

Buzun üzerinden Bart Palacio'ya baktığımda mutlu bir adam olmadığını görüyorum. Sanki bu buzda birlikte iyi işler yaptığımızı kabul etmek onu gibi. Bu geceden sonra, uzun bir süre o pisliğe zorunda kalmayacağım. Şimdi, dört gözle bir şey var.

Milli marş için elimi kalbimin üzerine koyuyorum. Palacio'nun yüzünü tekrar kontrol ettiğimde, öldürücü görünüyordu. Bu beni bir nebze olsun sakinleştiriyor, çünkü nihayet yükselişe geçtiğimi hissediyorum. Bart'ın bu gece benden daha çok kaybedecek şeyi var.

Önümüzdeki iki saat boyunca bunu hatırlayabilirsem, işler girebilir.

İlk karşılaşma için yerimizi aldığımızda kalabalık sakinleşiyor. O ilk sessizliği seviyorum - kalplerimizin çarpması dışında her şeyin durduğu anı. O an olasılıklara gebe. Her şey olabilir ve hiç hata yapılmamıştır.

Sonra hakem altı onsluk lastik parçasını bıraktı ve hepimiz birden harekete geçtik. Castro faceoff'u kazanıyor, pakı bana geri veriyor, ben de yukarı çıkan O'Doul'a veriyorum.

Oyun ilk dakikadan itibaren sıkı ve kirli bir mücadeleye sahne oluyor. Dallas, keskin dirsekleri ve kesici sopalarıyla acımasızca öldürmek için saldırıyor. Bir donanma denizaltısından daha fazla küfür ve bir ordu taburundakinden daha fazla öfkeli testosteron var.

Başınızı eğin ve hızlı kayın, kendime koçluk yapıyorum.

Palacio'nun buna tahammülü yok. Görünüşe göre onun rolü yüzüme karşı gelmek. "Kendini beğenmiş küçük sürtük," diye homurdanıyor ben onu korurken. "Hâlâ sakin gevşek mi? Brooklyn'deki disk tavşanlarıyla hiç haberini görmedim."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Dürüst olmak gerekirse, onun gevezeliklerini duymazdan gelmek o kadar da zor değil.

Trevi ve Campeau bazı fırsatlar yaratmaya çalışarak mücadele ediyor. Ama Palacio'nun hırlayan yüzü hep benim önümde. O'Doul'dan bir pas yakaladığımda, Palacio sert giriyor. Bileğimi öyle bir kesti ki acı içinde bağırdım.

Ama hala pas . Ve lanet düdük nerede? Penaltı çalmıyorlar. Şerefsizler. Vardiyam bittiğinde, antrenör kanayan yarama bant yapıştırdı. "İyi misin?"

"Evet," diye .

Ama buzu tekrar aldığımda, her şey aynı. Palacio'nun çirkin suratı döndüğüm her yerde. İşte o zaman sinirlenmeye başlıyorum. Ona çelme takıyorum, çünkü buzun üzerinde nasıl görüldüğünü görmem gerekiyor.

Hemen düdük sesi havayı deliyor ve ceza sahasının kapısı açılıyor. Tabii ki bana iki dakika ceza verildi. Vur beni artık.

O'Doul yanımda durduğunda üzerime buz parçaları serpiyor ve ben de kendimi azar ışıtmeye hazırlıyorum. "Queso sosunu unutma," diyor.

Bekle, ne?

"Sakin ol, tamam mı? Onunla kavga etme. Onun istediği de bu. Bu cezayı bitirip yolumuza devam edeceğiz. Sakin ol."

"Tamam," diye . O kızmasa bile ben . Bir ayı kadar huysuz bir şekilde kutuya doğru süzülüyorum.

Kalabalığa *hiç* bakmıyorum, çünkü kimin vakti var ki? Ama belki de gözüme çarpan kızıl saçlarıdır. Bess bu noktada bilinçaltıma dövme gibi işlenmişti. Ve başımı kaldırdığımda, sanki ruhum onu tam olarak nerede bulacağını biliyormuş gibi hemen göz göze geliyoruz.

Teksas'a geleceğini bile bilmiyordum ama on sekiz bin kişilik bir odada seçebildiğim tek kişi o oldu. Eğer bu yukarıdan bir işaret değilse, bilmiyorum.

Ve bana kocaman, mutlu gülümseme veriyor, sanki kurabiye dükkanında ya da parkta -buradan çok uzakta bir yerde- karşılaşmışız gibi.

Beni hemen sakinleştiriyor. *Tamam. Nefes al.* Sıraya oturmadan önce ona bir gülümseme veriyorum. PK takımının Dallas'ı yüz yirmi saniye boyunca hırpalamasını izliyorum. Ve kapı benim için açıldığı anda oradan atlayarak çıkıyorum.

Sonra Dallas bulabildiği her yerden ucuz atışlar ben tekrar eziyete geri dönüyorum. Maç terli ve hala skor yok.

Palacio elinden geleni yapsa da başka bir ceza almamak için çok dikkatliyim. Pakı kapmak için köşeye doğru kaydığımda, tam kığımın üzerindeydi. Castro'ya pası atıyorum ama Palacio beni gereksiz bir güçle pleksiye yapıştırıyor ve bir şekilde yumruğunu kaburgalarımaya geçirmeyi başarıyor.

Kalabalık alkışlıyor.

Düdük yok.

"Ah, tatlım, ellerine sağlık," diye nefes nefese kalıyorum, ciğerlerime tekrar oksijen almaya çalışıyorum. "Ama ben kazanana kadar sevmek yok."

Öfkeli bir kükreme çıkarıyor ama ben garip bir şekilde sakın hissediyorum. Oyun henüz bitmedi. Bess burada, Dallas'ta ve Castro'yüzünde aniden bir hikaye anlatan bir ifade beliriyor. Disk ona doğru uçarken çenesi yarım santim kalkıyor.

Birdenbire, nasıl olacağını *görebiliyorum*. Castro'nun pasını hayal ediyorum. Ve sonra beş delikten alçak, mükemmel bir atış hissediyorum.

Ve ben çoktan harekete geçtim, mavi çizgiye doğru çalım atıyorum. Palacio'nun vücudu beni takip ediyor ve rakibimi Castro'nun pası için yolumdan çekiyor, Castro da tam tahmin ettiğim gibi bana doğru geliyor.

Sopamı mükemmel bir açıyla buza doğru indiriyorum ve kalecinin patenlerine doğru ters vuruş yapıyorum. Kaleci topun üzerinden kelebek gibi geçmeye çalışıyor ama artık çok geç. Pak bacaklarının arasından süzülüyor ve ben daha gözümü kırpmayı bile hatırlamadan lamba yanıyor.

Tam planladığım gibi oldu. Bir an için kutlayamayacak kadar sersemlemiştim. Sonra Dallas seyircisi hayal kırıklığını kükrüyor ve takım arkadaşlarım kulaktan kulağa sırtıyor.

"S." diye bağıyor Palacio.

Sen de siktir git! Gülümseyerek söylüyorum. Çembere doğru kayarken maçın nasıl sonuçlanacağını şimdi görebiliyorum. Palacio ve Dallas yedek kulübesinin geri kalanı sarsılacak.

"Dağılacaklar," diyorum O'Doul'a, tekrar yüzleşme pozisyonuna geçerken. "İzle."

Takım kaptanım cevap olarak bana göz kırptı. Göz kırıyor. Sanki bir Broadway müzikalindeymişiz gibi.

Disk tekrar düşüyor ve her şey hayal ettiğim gibi. Güzel, *hayal* ettiğim gibi. Doktor Mulvey birkaç şey biliyor olabilir.

Artık evrene açık olmalıyım çünkü Palacio'nun yüzünün her oyunda daha da kızardığını görebiliyorum. Ve buzun üzerinde savrulan her hakareti ve sataşmayı getirdiğini duyabiliyorum.

Buz kızları medya molası sırasında hızlı bir temizlik yaparken Trevi, "Az önce bana tampon gibi olduğumu söyledi," diyor. "Sadece bir dönem işe." Homurdanıyor. "saklıyor olmalıydım."

"Öyle mi? Bana dijital bir saatte daha iyi ibreler gördüğünü söyledi," diyor Baby Bayer.

Castro suyunu yudumlarken, "İspanyol bir hakaret işittim," diyor. "Bana *fasulyeci* dedi ve yere geri dönmemi söyledi. Ona Minnesota'da olduğumuzu söyledim. Ve gelecek ay orada çalacağız, yani..." Omuz silkiyor.

"yiyor." Crikey kıkırdıyor.

O'Doul, "Kimse ona queso dip sözü vermedi tabii ki," diye ekliyor.

"QUESO DIP!" diye bağıyor iki ya da üç kişi aynı anda.

"Sessiz olun moronlar," diyor Koç. Tekrar ayağa kalktığımı için kürek kemiklerimin arasına vuruyor.

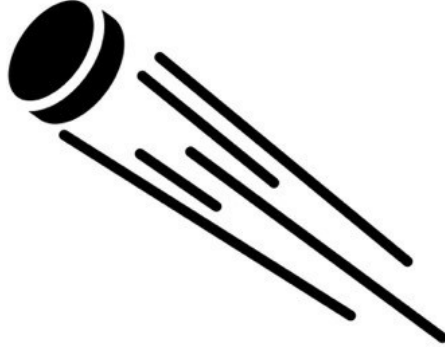
"Şimdi sakın ol."

"Yapacağım," söz veriyorum. Çünkü Palacio'yu geçip golü atmak, sakın kalmayı çok daha kolay hale getirdi.

Artık skor tabelasını gözümde canlandırmakta güçlük çekmiyorum çünkü bizim lehimize yanmaya devam ediyor.

İşimiz bitene kadar dört gol attık.

OTUZ İKİ

Başka Bir Epifani

Dallas maçının sonunda zil çaldığında Tank muhteşem, aşkın bir mutluluk içinde görünüyordu. Yüzünün bu kadar geniş gülümseyebileceğini bilmiyordum.

Final skoru 4-1 Brooklyn lehineydi. Palacio denen pislik üçüncü periyotta Silas'ı geçmeyi başardı ama bu yine de büyük bir zaferdi ve giderek sessizleşen stadyumdaki herkes bunu biliyordu.

"Acele edelim," diyor Becca, zil çaldıktan sonra kolumdan çekiştirerek. "gereken bir parti var."

"Kalıp ifade vermeyecek misin?" diye soruyorum.

"Hayır. Georgia . Basının bu gece patrondan bir şey duymasına gerek yok. Bırakın son sözü Tank söylesin. Ayrıca, birinin peynirin sıcak ve biranın soğuk olduğundan emin olması gerekiyor."

"Düşünme şeklini seviyorum," diyor kocası. "Bu taraftan hanımlar. Araba bekliyor."

Rowley-Kattenberger'lar tarafından Ritz-Carlton barına götürüldüm. Otel personeli Rebecca'ya hizmet etmek için canla başla çalışıyor, bu yüzden her şeyi bizim açımızdan şaşırtıcı derecede az çaba gerektiriyor.

"Bunları sipariş ettiğine inanamıyorum!" Bir peçete tutarak söylüyorum. Üzerinde yazıyor: *Tebrikler! Dallas'ı ağlatabileceğini biliyorduk.* "Kaybedersek ne yapacaktın?"

"Mart ayındaki karşılaşma için onları tekrar uçağa bindirin." Becca omuz silktili. "Ama bunu yapmak zorunda değildim, değil mi? Affedersiniz!" Konukseverlik müdürüne el sallıyor. "Sizden istediğimin dört katı queso dip getirebilir misiniz? Hokey oyuncularına bununla övündüm ve onları hayal kırıklığına uğratamayız."

"Evet, hanımefendi," diyor tatlı bir sesle.

Becca bar düzenini incelerken ben peçeteleri yerleştirmeyi bitiriyorum. "Güzel." Alkışlıyor. "Bu eğlenceli olacak. Odama gidip rujumu düzeltebilirim. Bir kırk dakika daha sürebilir."

"Devam et," diye teşvik ediyorum. "Ben e-postalarımı kontrol edeceğim. Hafta içi kimin felaket yaşayacağını asla bilemezsin."

O gittikten sonra, barın bizim için ayrılmış bölümünde yer alan rahat banketlerden birine oturuyorum. Rahat olması *gerekiyordu* zaten. Kendime aldığım seksi, kırmızı, dantelli tanga kıçımı aşındırıyor. Seksi iç çamaşırları da topuklu ayakkabılar ve makyaj gibi bana Kız El Kitabı'nı kaybetmişim gibi hissettiriyor. Dün Brooklyn'deki bir iç çamaşırı mağazasına girip gösterişli bir şeyler istediğimde, satıcı kızın önerilerine uydum.

Şimdi çok üzgünüm. Kıç yanaklarımın arasında bir dantel şeridi tutmak o zamanlar kötü bir fikir gibi gelmişti ama denedikten sonra daha mantıklı geleceğini ummuştum. Avokado tostı ya da Uber gibi.

Ama hayır. O şımarık küçük satış elemanı beni yanlış yönlendirmişti. Sadece rahatsız olmakla kalmadım, dantel beni her Dallas'a gelmemin diğer nedenini . Erkeğimi baştan çıkarmak için.

Bu gece çok harika görünüyordu, kendinden emin ve ısıltı ısıldı. Sanki sonunda ayakları yere basıyormuş gibi. Onu tebrik etmek için sabırsızlanıyorum. Ve o kocaman gülümsemesini bozacak hiçbir şey yapmak istemem.

Gelmemeliydim. Hayır, bu çok sert oldu. 14'üncü gün ayartmamı sürdürmemeliydim. bir şeyi beklemek doğru değil. Bu adil değil. Hiç şüphelenmese bile.

yüzden yapmayacağım. Seks yapmayacağız. Bundan hoşlanmayabilir ama.

Başımın üzerinde küçük, görünmez bir ampul patladı. İçeri girerken otelin lobisinde bir mağaza görmüştüm. Otel yatağında biraz eğlenmeyi planlayan her kız gibi prezervatif alabilirdim.

Tanrım, neden basit şeyleri bu kadar karmaşık hale getiriyorum?

Banketten sıçrayarak kalkıyorum - külotum beni yine aşındırıyor - ve lobideki mağazaya gidiyorum. Beş dakika sonra çantamda üç paket Trojan var ve kendimi o kadar iyi hissediyorum ki komik bile değil.

Lobide oturup mesajlarımı kontrol ediyorum. Eric sağ olsun, orada pek bir şey yok, bu yüzden boş zamanımın bir kısmını insanları izlemek için kullanıyorum.

Bir çift döner kapıdan içeri giriyor ve ben de durup etraflarını incelemelerini izliyorum. Adam uyuklu, okul öncesi çağda bir çocuk taşıyor ve check-in masasını görünce karısına dönüyor. Karmaşık bir el değiştirme işlemi gerçekleştiriyorlar, çünkü küçük çocuk sarkık ve yorgun.

Annesi onu benimkinin karşısındaki kanepeye götürüp oturturken onunla usulca konuşuyor. "İşte böyle," diyor ve minderlere yerleşirken saçlarını okşuyor.

Yuvarlanıyor, kadının kucağında uyuklu bir top gibi kıvrılıyor, başını kadının kalçası bir yastıkmış gibi ayarlıyor.

O kadar tatlılar ki aptal gibi gülümsüyorum. Bakır rengi teni ve uyuklarken yuvarlak yanaklarını okşayan gü, koyu kirpikleri var. Ve -işin en can alıcı noktası da bu- dar siyah bir kotun üzerine Dallas forması giyiyor.

Ve? Formada *Tankiewicz* yazıyor.

Kalbim biraz daha hızlı çarpıyor ve birbiri ardına birkaç şeyin farkına varıyorum. Birincisi, karidesli insanlar için karidesli kıyafetler satın almaktan daha büyük bir keyif yok. Ve karidesli hokey formaları bence bu işin en üst noktası.

İkincisi, Tank her zaman Tankiewicz forması küçük çocuklar görüyor olmalı. Muhtemelen yıllardır onlara bakıyor ve neden Dallas'ta minik bir Tankiewicz'i olmayan tek kişinin kendisi olduğunu merak ediyordur.

Kalbim onun için yeniden kırılmaya başlıyor ama sonra bu aileyle ilgili bir şey daha fark ediyorum. Anne ve baba beyaz. Ama çocukları değil.

Kafamın üzerinde küçük, görünmez bir ampul daha patlıyor.

Bakıyor olmalıyım çünkü annesi bana gülümsüyor. "Genelde normal bir yatma saati vardır. Biz kötü ebeveynler değiliz, yemin ederim. Yılda bir kez hokey bileti ve sonrası için bir otel odası alıyoruz."

"Eğlenceli," diyorum çabucak. Ama gözlerimi onun güzel, uyuyan çocuğundan alamıyorum. "Acaba..." Kendimi durduruyorum ve soruyu nasıl ifade edeceğimi bulmaya . "Evlatlık olup olmadığını sorsam çok mu kaba olur?"

Gözleri büyüyor ve sonra ısınıyor. "Öyle. Onu neredeyse iki yaşındayken Çin'de evlat edindik.

Onu eve getirmek için oraya gitmek şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem deneyimdi."

Şimdi tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu. "Bir çocuğun yanına yerleştirilmek zor muydu?"

"Hem evet hem hayır," diyor. "Çok sabırlı olmanız gerekiyor çünkü evlat edinme süreci yavaş işliyor. Çok fazla bürokrasi var ve çok pahalı. Yani tüm bunlara hazır olmalısınız. Ama çalıştığımız ajansı gerçekten çok sevdim. İsimlerini öğrenmek ister misiniz?"

"İsterdim," diyorum yavaşça. Sonra defterimi kalemimle birlikte kadına uzatıyorum. O da alıyor ve bir şeyler karalamaya başlıyor.

Neredeyse iki yaşındayken. geldikçe ürpertim ikiye katlanıyor. Ben de aynı yaşta annesiz kalmıştım ve sonra beni gerçekten istemeyen insanlarla büyümüştüm. Kardeşim dışında hayatımdaki herkese yük olmaktan başka şey yapmamıştım.

Belki de dışarıda bir yerlerde bu bile sahip olmayan bir çocuk vardır. Daha da kötü durumda olan bir çocuk.

Bana ihtiyacı olan bir çocuk.

"bakalım." Defterimi geri verdi. "Bu arada benim adım Clara." "Teşekkür ederim,

Clara. Ben de Bess."

"Telefon numaramı da yazdım. Eğer konuşmak istersen, bir akşam sekizden sonra beni ara, tamam mı? Öğrendiklerimi sana anlatmaktan mutluluk duyarım."

"Gerçekten mi?" Sesim çatlıyor. "Bunu yapmak isterdim."

Bana gülümsüyor. "Bu zor ama harika bir deneyim. Bunu düşün."

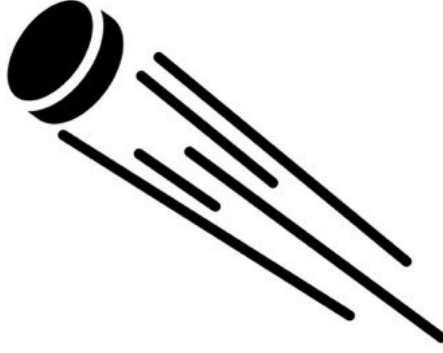
"Düşüneceğime hiç şüphe yok."

Kocasını birkaç dakika sonra oda anahtarlarıyla geri döndüğünde, uyuyan çocuğu annesinin kucağından alıp göğsüne izliyorum.

İçimde bir şeyler yerine oturuyor. Büyük bir şey.

Bir defter çıkardım, ilk temiz sayfayı çevirdim ve karalamaya başladım.

OTUZ ÜÇ

Ama şarkı söylemeye devam ediyor.

"Çok yavaş kayıyorlar ve şutları patlıyor..." *Clap clap clap clap*. "Teksas'ın bu bölgesinin derinliklerinde."

Kafiye -eğer mümkünse- daha da şüpheli hale geliyor. Anton "moron" ile "skor" ve "hokey ile ukala" arasında kafiye yapıyor.

O büyük bir aptal. Buna bayılıyorum. Ama sonra son satır beni bir döngüye sokuyor.

"Onlar Tankiewicz'i takas eden bir avuç ahmak..." *Clap clap clap clap*. "Teksas'ın bu parrrrrtının derinliklerinde!" Bir çığlık atıyor. "Brooklyn'e hoş geldin, dostum! Mükemmel peynir sosu dışında, bizimle olman daha iyi."

Herkes alkışlıyor. Yüzümün kızardığını hissediyorum, çünkü son birkaç zor yıl boyunca bir yerlerde iltifat almayı unutmuşum. "Teşekkür Anton," demeyi başarıyorum, boğazım olsa da. "Bu kadar çok yetenekli olduğunu kim bilebilirdi? Diğer tek işim iç çamaşırı modelliği. Bir gece daha fazla tekila içtiğimizde göstereceğim."

"EVET!" Heidi Jo çığlık atarken tüm hokey oyuncuları aynı anda "Hayıııııı" diye bağırıyor.

"Bu harikaydı," diyor Becca, kulaktan kulağa sırtarak. Bir elini koluma koyuyor. "Artık resmileşti Tank. Artık bizden birisin. Neden bir margaritan yok?"

"Ben de tam bunu halletmek üzereydim," diye onu temin ettim. "Ama önce bu gece Bess'i görüp görmediğini merak ediyordum."

"Oh evet! Bizimle birlikte jetle Dallas'a uçtu. Gizli projem hakkında iki saatlik bir toplantı yaptık. Maçtan sonra da bu odayı hazırlamama yardım etti." Becca etrafına bakınıyor. "Lobiye kontrol ettin mi? Bir telefona cevap vermesi gerektiğini söyledi."

"İyi . Teşekkürler."

Önce bara uğruyorum ve ağır bardaklarda servis edilen iki margarita istiyorum. Sonra iki içkiyi de lobiye doğru taşıyorum ve en sevdiğim kızı bulmak için cömert alanı tarıyorum. Büyük bir saksı bitkisinin etrafından dolanıp onu bir kanepede, kamburunu çıkarmış, bir deftere bir şeyler karalarken gördüğümde neredeyse üzereydim. Ona doğru yürüdüm ama başını kaldırmadı. Her ne yapıyorsa, son derece sürükleyici.

"Bess? Tatlım? Bir sorun mu var?"

Çenesi yukarı kalkıyor ve gözleri açılıyor. "Tank! Merhaba!" Defteri o kadar hızlı kapatıyor ki tokat gibi bir ses çıkıyor. Sonra ayağa fırlıyor ve hemen yüzünü buruşturuyor. "Sürpriz!"

Gülüyorum. "İyi misin? Kendine zarar verdin mi?"

"Hayır! Sadece küçük bir gardırop arızası yaşıyorum." Boğazını temizliyor. "Boş ver onu.

Tebrik ederim! Kazandığınız için çok heyecanlıyım. Tahmin bile edemezsin."

"Bu senin için." Ona bir margarita uzattım. Ellerimden birini geri aldığım da, onu biraz daha yaklaştırmak kullanıyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Teşekkür ederim bebeğim. Teksas'a geleceğini bilmiyordum. Ama seni gördüğüme çok sevindim."

"Bu sinsi bir saldırıydı," diyor küçük bir iç çekişle. "Ama sonra bir aydınlanma yaşadım ve aklıma büyük bir fikir geldi ve seninle konuşmam gereken bazı şeyler var."

"Her şey yolunda mı?" Birden endişelenerek sordum.

"Her şey *harika*." Bana gülümsüyor. "Şeref!" Margarita bardağını benimkine değiştiriyor. "Büyük galibiyetlere ve önemli zaferlere."

İçiyoruz. "Şimdi bana aydınlanmanı anlat."

"Parti ne olacak?" Bara doğru işaret ediyor. "Peçeteleri gördün mü?"

"Peçeteler birinci sınıf. Ama sen bütün partilerden daha eğlencelisin, tatlım. Haftanın her günü." Bess gözlerini kırıştırdı. "Bu bana bütün gün söylediğin en güzel şey."

"Seni bütün gün görmedim." Bir kolumu omzuna attım. "Bavulun var mı?"

"ile kontrol edildi."

"Pekâlâ." Onu masaya doğru yönlendiriyorum. "Açıkçası bu sosları kaçırmamalısın. Bu dip sayesinde bir maç kazandık. Bakalım ne yapabilirim..." Kapıcı masasının önünde durdum. "Affedersiniz, hanımefendinin bavulunu odama gönderebilir misiniz? Ayrıca oda servisi de sipariş etmek istiyorum."

"Elbette." Genç adam bir bloknot ve bir kalem alır. "Ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Queso sosu ve şu balık taccolarından bir sipariş. Ve hanımefendi ne isterse. Dört-on iki numaralı odaya gidiyor."

"Hemen efendim."

Tanrı Ritz'i korusun.

Bess biletini teslim ediyor ve oda servisi siparişimizi tamamlıyor. Kapıcıya bahşiş veriyorum Bess'i asansöre doğru yönlendiriyorum. "Nate ve Becca ile otostop mu çektin? Bu çok eğlenceli."

"Öyleydi," diye katılıyor. "Ve lanet olsun, o maç *inanılmazdı*. Zirveye çıktığını görmek beni ne kadar mutlu etti bilemezsin."

"Evet?" Asansör kapıları açılırken elimi kışına koydum. "Sana zirveye çıkmanın bir başka gösterisini yapacağım. Sence oda servisi ne kadar sürer?"

Soruya cevap vermesine izin vermedim. Elimizdeki içkilere dikkat ederek eğildim ve onu öptüm. *Nihayet*. Bu zaten hayatımın en güzel gecelerinden biriydi ve daha da güzelleşmek üzere. Ağzıma karşı gülümsüyor ve beni tek koluyla sarıyor.

Yine de garip bir şekilde sessiz. Bunu birazdan çözmeyi planlıyorum.

Ding. Asansör dördüncü kata vardığını bildiriyor. "Benimle gel," diyorum elini tutarak. "Senin için büyük planlarım var." Onu odama götürüyorum ve içeri sokuyorum.

Sandalyelerden birine yürüyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve bağdaş kurup oturuyor. Sonra içkisini yudumluyor ve takım elbisemin ceketini çıkarmamı izliyor.

"Aklında çok şey olan bir kıza benziyorsun," diyorum kravatımı çıkarırken.

"Bu doğru," diyor sessizce. "Ama iyi anlamda. İşlerin senin için yoluna girdiğini hissettiğin oluyor mu hiç?"

"Yerine kaymak mı? Aklıma gelen ilk şey müstehcen bir şaka," diye itiraf ediyorum.

Bana yavaşça gülümsüyor. "Seni seviyorum. Bunu biliyor musun?"

"Evet." Gömleğimin düğmelerini açarken duraksıyorum. "Bunu biliyorum. Ve seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

"Öyle olmanı umuyordum."

Gömleğimi açık valizimin üzerine fırlattım. "O zaman buraya gel ve beni öp." Yatağa ve parmağımı kıvırıyorum.

Bess margaritasından bir yudum daha aldı. Sonra onu bırakıyor ve durmak için yürüyor. İki elini omuzlarıma koyuyor ve eğilip usulca gözümün kenarını öpüyor. Sonra da elmacık kemiğimi.

Yavaşça dudaklarıma doğru ilerlerken kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Öpücükler, ancak biri sizi nereden başlayacağını bile kadar çok sevdiğinde alabileceğiniz türden tatlı öpücükler.

Ve elektrik hissediyorum, tam olarak şehvetle değil. Henüz değil. Ama daha da iyi bir şeyle: *kesinlik*. Bu kadın benim, ben de onun. Birbirimizi iki kez bulduk sanırım. Bu sefer daha çok ettim ama umarım daha akıllıyım.

Elinde harika bir şey varsa, onu . Bess ve ben çalışacağız, yoksa denerken öleceğim.

Öpücükleri daha da derinleştiriyor ve kollarımı yumuşak, sıcak vücuduna dolayıp onu yatağa çekiyorum.

Yatağa. Yan gelene kadar yuvarlanıyorum, öpüşmelerimiz daha acil hale geliyor.

Birden bir aydınlanma hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden geri çekilip ona sarılıyorum. "Konuş benimle. Senin için neler yerine oturuyor? Kirli olmayan bir şekilde yani. Çünkü buna biraz sonra geleceğiz."

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Mark, geçen sefer sana büyük planlarımı anlattığımda işler pek iyi gitmedi. Ancak bu kez farklı olabileceğini düşünüyorum."

"Korkma." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Yine çıldırmayacağım. Söz veriyorum. Hamile kalmayı denemek istediğini söylesen bile. Erkek gibi davranıp bunu nasıl yapabileceğimizi bulacağım."

"Hayır," diyor hemen. "Buraya bunu söylemek için gelmedim."

"Ama bugün on dördüncü gün."

Kollarımda kıpırdamadan duruyor. "Saydın mı?"

"Kapatamam, tatlım. Yani deneyeceğim. Ama her zaman aklımın bir köşesinde olacak. O küçük ya olursa."

"Bunu ben de düşündüm. Yalan söylemeyeceğim. Ama sonra bize bunu yapmak istemediğimi fark ettim. Biz bundan daha fazlasıyız. Bizi bebek yapmaktan ibaret olmayacak kadar çok seviyorum."

Kalbim patlama tehlikesiyle karşı karşıya. Üstüne yuvarlanıyorum ve ona bir öpücük daha veriyorum. "Yine de seks yapabiliriz, değil mi?"

"Hepsini," diye fısıldıyor. "Prezervatif aldım." "Ne?"

"Prezervatifler. Sonrası için. Böylece bu düşünceleri düşünmemize bile gerek

kalmazdı." Birden güldüm. "Tamam. Ben varım."

Elmacık kemiğimi okşuyor ve bana bakıyor. "Şimdi sana bir şey sormam gerekiyor. Bu gece çocuk konusundaki düşüncelerimi tamamen yeniden düzenleyen bir konuşma yaptım. Mark, evlat edinmeyi hiç düşündün mü?"

"Elbette," diyorum kolayca. "Seninle mi? Herhangi bir şey. Senin aydınlanman bu ?"

"Evet." Altımdan yuvarlandı ve oturdu. "Ve bir yedek plan olarak değil. İlk başta kendi bebeğimin olmasını çok istiyordum. Çünkü çocukluğum çok..." Kaşlarını çatıyor.

"Korkunç mu?" Ben tedarik ediyorum. "Korkunç mu? Bana pek bir şey anlatmıyorsun, Bess. Ama çok şey yaşadığını biliyorum."

İrkildi. "Bu konuda konuşmaktan nefret ediyorum."

"Eğer istersen ." Avucunu öperim. "Her zaman dinleyeceğim."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Çocukluğumu düzeltmenin yolu olarak kendi bebeğimi doğurmam gerektiğini düşündüm. Sanki kendi çocuğum için yaptığım her şey ailemin ihmalini daha az gerçek kılacakmış gibi. *Tanrım*, bunu yüksek sesle söylediğimde kulağa aptalca geliyor."

"Hayır, tatlım." Onu kucaklamak için çekiyorum. "Kulağa hiç de aptalca gelmiyor. Ayrıca, kimsenin neden çocuk istediğine dair açık bir cevap verebileceğini sanmıyorum. Sadece . Senin bir nedene ihtiyacın bile yok."

"Olay şu," diyor çıplak göğsüme doğru. "İstenmeyen bir çocuk olmak tüm hayatımı şekillendirdi. Ama şimdi küçük bir insanı *aranan* bir çocuğa dönüştürme şansım var. Evlat edinmek benim için çok anlamlı olur. Zor bir başlangıç yapmış birine harika bir anne olabileceğimi düşünüyorum."

"Bence bu çok güzel." Onu nazıkçe sallıyorum, bırakmamı hiç istememesini umuyorum. "Evlat edinmenin nasıl işlediği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bence gerçekten çok uzun zaman alıyor. Ama sen varsan, ben de . Seninle bu yolculuğa çıkmaktan onur duyarım."

Bess parmak uçlarını ıslak gözlerinin kenarlarına bastırıyor. "Teşekkür ."

"Bunun için buradayım." Başının üstünü öpüyorum. "Bana ne öğrendiğini anlat. Şu çılgın not görelim. Oda servisi yiyeceğiz ve evlat edinme konusunu google'da araştıracağız."

Bess'in gülümsemesi biraz sulu. "Bu bir plan."

Kapı çalındı. Bess'i yatağın yanında ayağa kaldırdım. Sonra cevap vermek için ayağa kalkıyorum, pantolonumun içinde biraz gülünç görünüyorum ve başka hiçbir şeyim yok.

Bir belboy Bess'in valizini içeri sokuyor ve onu bir oda servisi görevlisi takip ediyor. Tex-Mex kokusu beni -eğer mümkünse- daha önce olduğumdan biraz daha mutlu ediyor. "Nereyi imzalayacağım?" Servis hesabı alıyorum ve cömert bir bahşış ekliyorum.

Onlar gittikten sonra Bess, "Bavulumu gördüğüme çok sevindim," diyor. "Üzerime daha rahat bir şeyler giyebilir miyim?"

"Tabii ki. Özellikle de bu bir örtmece ise." Arkamı dönüp takım elbisemi çıkarmayı bitiriyorum, pantolonu ve ceketini asıyorum ki bir sonraki maçımızdan önce tekrar giyebileyim.

Arkamı döndüğümde neredeyse dilimi yutacaktım. Bess alev rengi dantel bir sütyen ve ona uygun dantel bir külotla karşımda duruyordu. "Lanet olsun. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Eğer , o zaman bu bir cinayet-intihar olur" diyor. "Dantel kaşındırıyor. Kim bilebilirdi ki?" "Buraya gel," diye homurdanıyorum. "Daha yakından incelemem gerek."

Bana alışılmadık şekilde utangaç bir gülümseme veriyor. "Sence de gülünç görünmüyor muyum? Sanki bir iç çamaşırı modelinin iç çamaşırını ödünç almışım gibi?"

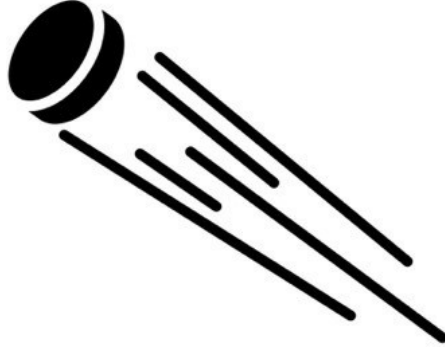
"*Asla*," diye onu temin ederim. "Bess, bunu bir iç çamaşırı modelinden dinle, sende *mal* var." "Seni büyücü." Gülüyor ve bana yaklaşıyor.

"Eğer bunların çıkarılması gerekiyorsa, kişi ben olmak istiyorum."

"Şimdi istiyor musun?" Boynumu öpüyor.

"Buna inansan iyi edersin." Ellerimi pürüzsüz teninde gezdiriyorum ve sonra ona nasıl yapıldığını gösteriyorum.

OTUZ DÖRT

Yataktan Çıkmadım

Ertesi sabah uyandığımda, ipeksi otel çarşaflarının üzerinde yüzüstü yatıyorum, çıplak uzuvlarım yorganın içine dolanmış. Nedenini hatırlayacak kadar kendime gelmeden önce bile kendimi tamamen huzurlu hissediyorum.

Doğru ya. Tank yanımda. Onun varlığı beni derin bir seviyede rahatlatıyor. Sabahın erken saatlerinde nihayet uykuya d, gelecek konusunda aynı fikirde olduğumuzdan emin bir şekilde uyuyordum.

Görünüşe göre o da uyanık. Yazı yazdığını duyuyorum.

Uykulu yüzümü ona doğru çeviriyorum ve gözlerimi açıyorum. Ve, vay canına, bu manzarayı asla . ateşli adamın iki günlük kirli sakalı ve başımı yaslamak istediğim geniş, kaslı bir göğsü var. Ama bunu yapmak için bu rahat yerden kalkmam gerekiyor.

"Bess, tatlım," diyor başıma kocaman bir el koyarak. "Dün gece uluslararası evlat edinme hakkında ne kadar okuma yaptın?"

Birlikte çeşitli seçenekleri gözden geçirdik. Ve -ilk bakışta- uluslararası bir evlat en iyi yolumuz gibi görünüyordu.

"Fazla değil." Esniyorum. "Neden? Araştırma mı yapıyorsun?"

"Evet." Bana gülümsüyor. "Erken uyandım ve bunu düşünmeye başladım. Sonra bir daha uyuyamadım çünkü bu fikri çok sevdim."

Bunu söylediğini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ama tüm bu ülkelerin evlat edinmeden önce bir çiftin iki yıl evli kalmasını şart koştuğunu biliyor muydun?" Kaşlarını ciddi bir şekilde çattı.

"Bunu gördüm. Ama sorun değil." Tekrar esnedim. "Artık zamanla yarışmıyoruz. Mesele doğurganlık değil. Zamanımız var."

Saçımı okşuyor. "Bu konudaki tavrını seviyorum. Ben de seni seviyorum. Bunu yapacağız, değil mi?"

"Bunu yapacağız," diye kabul ediyorum. "Ve belki de bu gecikme bir olur. Önce kendimize, *sonra da* bize ihtiyacı olan bir çocuğa zamanımız olur."

Tank'ın eli hala saçlarımda. Sonra dizüstü bilgisayarımı bir çırpıda kapatıyor. "Birkaç dakikalığına dışarı çıkmam gerekiyor."

"Ne için?"

"Yumurtalı sandviçler," diyor. "Ve kahve."

"Mmm." İç çekiyorum. "Kulağa çok hoş geliyor. Seni sevdiğimi biliyor musun?"

Cevap verirken sesi alçak ve son derece ciddi. "Bunu biliyorum tatlım. Hiçbir yere gitme, tamam mı? Elimden çabuk döneceğim."

"gereken bir takım brunch'ı yok ?" "O daha sonra. Geri

geleceğim, tamam mı? Beni ."

Beni bekle. Sorulmanın ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yok. "Her zaman."

O gittikten sonra oda tekrar sessizleşiyor ve ben yastığa gömülüyorum. Eğer bir çocuk evlat edinirsek, yemek yapmayı öğrenmem gerekecek. Hangi anne kahvaltıda çırpılmış yumurta yapamaz ki?

Bunu çözmek için birkaç yılım olacak. Tabii uluslararası bir evlat edinmeyi denemezsek. Koruyucu ailelik yoluna gidersek, daha çabuk gerçekleşebilir.

Bunların hiçbiri kolay olmayacak. En az bir evlat edinme ajansı ile çalışmam gerekecek - ve belki de farklı evlat edinme yollarını takip edersek birden fazla. Ve sonra, başarıya yaklaştığımızda, Eric ve bana da fazla esneklik sağlamak için bir ofis asistanı tutacağım.

Hepsi yeni beş yıllık plana girecek. Bu yataktan kalkar kalkmaz.

Spoiler: Yataktan çıkmıyorum. Çarşaf lar yumuşak, yastık kabarık ve erkeğim Dallas sokaklarında yumurtalı sandviç yapan bir şarküteri arıyor.

Şaşırtıcı derecede uzun sürüyor ve oda kapısının açılma sesini duyduğumda midem guruldamaya başlıyor.

"Dallas'ta şarküteri yok mu?" Ona bakmak için dönerek soruyorum.

Tank çanta taşıyor. İki kahve bile taşıyor. Korkunç düşünceler ama sonra yüz ifadesini yakalıyorum.

Gözlerinin içi öyle bir gülüyor ki, bütün yüzü değişiyor. "Bess, tatlım."

"Ne oldu?"

Yatağa doğru yürüyor ben hâlâ tembelce karnımın üzerinde yatıyorum. Yanımda diz çöküyor. "Hadi saati başlatalım."

"Ne?" Uykulu uzuvlarımı esnetiyorum. "Hangi saat?" Biraz daha yaklaşıyor ve kendimi Tank ile burun buluyorum. "Sen neden ?"

"İki yıllık saat, Bessie. Zaman kaybetmeyelim." Kıkırdıyor. "Umarım bunu videoya çekip sosyal medyada paylaşmak isteyen kızlardan değildir. Çünkü bu garip olur. Bessie, karım olur musun?"

Bekle, ne?

Tank elimi tutuyor ve avucumu öpüyor. "En kısa zamanda benimle evlenir misin? Böylece iki yıl eğlenebilir ve sonra eve ihtiyacı olan bir bebeği ya da yürümeye başlayan bir çocuğu evlat edinebiliriz?"

Birdenbire tüm dikkatim bu adama yöneldi. Başım yastıktan fırladı. "Ciddi misin? Bunu şimdi mi yapıyoruz?" Kalbim ağzımda, çünkü umarım onu yanlış anlamamışımdır.

"Hiçbir zaman romantik olduğumu iddia etmedim. Belki de bunu yanlış yapıyorum. Ama işte gidiyor." Pantolonunun cebinden bir şey çıkarıyor. Küçük bir kutu. Açınca içinden elmas bir yüzük çıkıyor. "Yüzük ölçünü bilmiyordum. Ve mağazanın beni erken içeri alması için cama vurmam zorunda kaldım."

O hâlâ konuşuyor ama ben sadece güzel şeye bakıyorum. Cömert zümrüt kesim pırlanta, zarif, dar bir bant üzerine yanlamasına yerleştirilmiş. Merkez taşın iki yanında bir sıra minik elmas var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Çok carpıcı. Ve benim zavallı küçük beynim onun aniden ortaya çıkışındaki gizemi çözmeye çalışıyor.

"Seni istiyorum, Bessie. . Planlarla dolu defterlerini istiyorum ve benimle birlikte o daireye taşınmanı istiyorum. Yolun daha uzun olacak, tatlım. Karşıdan karşıya geçmen gerekecek." Avucumu tekrar öpüyor. "Evet de."

"Evet!" Boğazım düğümleniyor, konuşmakta zorlanıyorum. "Tabii ki seninle evlenirim. Haftanın herhangi günü."

"Dikkatli ol," diyor yeşil gözleri dans ederken. "Yarın seçebilirim. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum,

ve ben sabırlı bir adam ." Yüzüğü kadife yastığından dikkatlice çıkarır. "Şunu bir deneyelim."

Tam oturduğunda nefesim kesildi. Bu kadar şaşırmamalıydım. Tank ve ben birbirimize çok yakışıyoruz. Bunu içe biliyorum. Tıpkı bir çaylağın büyüyüp ünlüler arasına gireceğini gibi.

Tankiewicz benim şöhretli adamım. Her zaman . "Beğendin mi?" diye fısıldıyor.

"Bayıldım. Hem de çok. Neredeyse seni sevdiğim kadar." Tek yapabildiğim parmağıma bakmak.

Gülüyor. "Belki de evlilik teklifini bu şekilde hayal etmemişsindir. Bu yüzden şimdi yavaşlayacağım ve bir düğün planı için beyin fırtınası yapmaya hazır olana kadar bekleyeceğim. Yoksa bunun için zaten bir defter var mı? Hayalinizdeki düğünü hiç düşündünüz mü?"

"Asla," diye fısıldadım. Ve gerçek de buydu. Zara'ya Tank'la gözümü kırpmadan evleneceğimi söylediğim bile bunun mümkün olduğuna inanmamıştım. Tank'la evlenmek, fareleri arabacıya dönüştürmek kadar gerçekçi geliyordu.

"İki meşgul insan için uygun bir şeyler düşünürüz," diyor. "Sadece birlikte geleceğimiz konusunda ciddi olduğumu bilmeni istedim. Ve eğer evlat edinme sürecini başlatmak istiyorsan, bunun için buradayım."

Kollarımı ona doladım ve sıktım. "Bir kızı nasıl mutlu edeceğini gerçekten biliyorsun."

"çalışıyorum," diye kabul ediyor. "Kıza şimdi biraz brunch verebilir miyim? Büfe konusunda ne dersin, seni gizlice içeri sokalım mı?"

"Tamam," diyorum, bunun kendimi şık bir hale getirmem gerektiği anlamına geldiğini fark ederek. "Bana altı dakika ver." "Zaten geç kalıyoruz," diyor. "Yani fark etmez. Acele etme ve kendini iyi hissediyorsan duş al.

hoşuma gitti."

"Buna duş da dahil," diyorum. "Ben hızlıyım."

"Sen gerçekten de mükemmel bir kadınsın," diyor kıkırdarak. "

Brunch'ta yüzüğü taktım. Bu da birlikte lobiye inerken neredeyse havada süzüldüğüm anlamına geliyor. Yemek salonuna adım attığımızda Tank'ın elinin benim elimdeki rahat baskısı beni Dünya'ya bağlayan tek şey.

"İşte oradalar!" Georgia bizi ekibin toplandığı iki uzun masadan birine doğru işaret ediyor.

"Geçen gece nereye gittin-" Becca'nın gözleri . "O bir yüzük mü?" diye çığlık atıyor.

Georgia da küçük, mutlu bir çığlık atıyor. "Buraya gel de bakayım!"

Tank kıkırdarak beni onlara hafifçe itiyor. "Sen otur. Ben yemeği bulacağım." Arkadaşlarım vızıldayan arılar gibi beni kovana doğru sallıyorlar. "Bu çok güzel!" Georgia diyor ki. "Bunun olacağını biliyor muydun?" Becca bilmek istiyor.

"Kesinlikle hayır. Hala gerçek gibi görünmüyor."

"Böylece ikimiz de bu otelde nişanlanmış olduk!" Becca'nın gülümsemesi elektrikleniyor. "Dallas harika bir şehir değil mi?"

"Hayır," diye ısrar ediyor O'Doul birkaç koltuk . "Ama aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz." "Ben de Dallas'la ilgili bazı sıcak duygular hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ne tür bir düğün ?" Georgia soruyor. "Büyük mü? Küçük mü? Yaz tatilini mi bekleyeceksiniz? Bekle, doğum gününde evlenebilirsin. Tanıştığınız tarihten on yıl sonra!

Bu romantik olurdu."

"Şey..." Evlat edinme saatini başlatma meselesi de göz önünde bulundurulacak. Tank'bizim için bunu yapmak istemesine bayılıyorum - yataktan fırlayıp pırlanta bir yüzük alarak bana bu işte var olduğunu göstermişti. "Beklemeyebiliriz," diyerek kendimi koruyorum. Ama bunu eşimle tartışma fırsatı bulana kadar ayrıntıya girmeyeceğim.

Nişanlım. Vay canına. Onlardan birine sahip olduğuma inanamıyorum.

Becca telefonumu çıkarmamı ve birkaç fotoğraf çekerken yüzükle poz vermemi istiyor. "Şu kahve fincanını tut," diyor, başka bir fotoğrafı çerçeveleyerek. "Ve şimdi de bu çiçeği." Masanın üzerindeki orta süsten bir gül alıyor. "Manikürünün rötuşa ihtiyacı var," diye takılıyor. "Kahvaltıdan sonra yaparız. Bir kız yeni yüzüğünü yontulmuş cilayla gösteremez."

Georgia gözlerini devirir. "Onu görmezden gelmek gerçekten sorun değil. Becca, bırak da kız kahvaltıda olsun."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve içimdeki Külkedisi, Tank'ın masaya yaklaştığını, tabaklarla dolu bir tepsi taşıdığını ve hem mutlu hem de rahat bir ifade takındığını görünce adeta yerinden fırlıyor.

Mücevherler ışıldayabilir. Ama hiçbir şey kahve ve kahvaltı taşıyan güçlü bir adamın görüntüsünün yerini tutamaz.

Hiçbir şey.

O'Doul kahve fincanını yere bırakır ve yavaşça alkışlamaya başlar. Bir saniye sonra Silas ve Leo Trevi de ona katılır. Ve sonra herkes . Ekipman sorumlusu Jimbo ayağa kalkar ve ıslık çalar.

"Teşekkür , hepinize teşekkür ederim," diyor Tank tepsiyi yere bırakırken. "Dün gece çok güzel bir gol oldu.

Bunu takdir etmene sevindim." Bana arsızca göz kırpmıyor. "Kim bilebilirdi ki?" Leo diyor ki.

"Yaptım!" Becca cıvıldıyor. "Başından beri biliyordum."

Castro başını sallayarak, "Ondan şüphe ediyordum," diyor. "Ama bu konuda biraz yanıltılmış olmaktan mutluyum." "mı?" Koç Worthington masanın ucundan sesleniyor. "Evlat, seni kötü gösteriyor.

Kız arkadaşın muhtemelen senin bir av olduğunu düşünerek nerede yaptığını merak ediyordur."

"Koç!" Castro nefes nefese, iki omzunun üzerinden bakıyor. "Sesini alçalt."

Herkes uluyor. Sonra da Castro'ya evlenme teklif edecek cesareti bulduğu için daha çok bok atarlar.

Zavallı Castro.

"Dave iyi haberi duydu mu?" Tank bir omlet koyarken Georgia soruyor. Tank yanımdaki koltuğa otururken, "Hayır," diye itiraf ediyorum.

O'Doul gülerek, "Dave çılgına dönecek," diyor. "Küçük kız kardeşi bir hokey oyuncusuyla evleniyor. Ona söylediğinde yanında olabilir miyim?"

"Elbette, dostum," diyor Tank. "Yumruktan sonra yüzümü buzlayabilirsin."

Herkes gülüyor ama ben daha sonra havaalanından Dave'i arayıp ona iyi haberi vermeyi aklıma not ediyorum. Gerçi bunun yerine Zara'ya söylemek ve onun bu darbeyi hafifletmesine izin vermek cazip geliyor. O kadar da pısrık değilim. Ama cazip geliyor.

"Peki ya Henry?" Tank sessizce elini dizime koyuyor. "Henry için bir fotoğraf çekelim."

"Oh," diye fısıldadım. "Hadi. Becca, bir tane daha alabilir misin?"

Tank telefonunu uzatıyor ve sonra bir kolunu bana dolayarak elmas kaplı elimi kameranın görüş alanında tutuyor.

Ve birlikte gülümseriz.

Brunch'tan sonra eşyalarımızı almak için odaya geri döndük. Ben turnuva için Ottawa'ya gidiyorum, Tank ise başka bir maç için San Jose'ye gidiyor.

Takım otobüsüyle buluşma vakti geldiğinde, çıkış yapmadan önce bir saatim daha olmasına rağmen onunla birlikte aşağıya iniyorum. Kendimi çok mutlu hissediyorum, onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum.

Lobiye girdikten sonra nefesinin altından "Tanrım," diyor.

Tam ne olduğunu soracaktım ki güzel bir esmerin doğrulup Tank'e doğru yürüdüğünü gördüm. Üzerinde şık bir elbise, topuklu ayakkabılar ve kulaklarında narin küçük inciler .

Jordanna.

İçgüdüsel olarak sol elimi kot pantolonumun cebine soktum.

Ama onun gözleri sadece Tank'i görüyor. "Mark. Merhaba," diyor biraz soluk soluğa. "Bir saniyen var mı?" Sonunda bana bakıyor ve bakışları kaybolup gitmeyeceğimi merak ediyor, lütfen.

"Bir görüşmesi yapmam lazım," diyorum aptalca. Sonra dönüyorum. "Hayır, Bess," diyor Tank. "Hey-"

Onu görmezden geliyorum ve kendimi kısa bir mesafe ötedeki kanepeye atıyorum. Yeterince uzak değil. Jordanna'nın sesini net bir şekilde duyabiliyorum. "Sabahınızı böldüğüm için özür dilerim."

"O zaman neden ?" diye soruyor sıkıca.

"Çünkü sana söyleyecek iki şeyim var, tamam mı? Ve mesajlarıma cevap vermiyorsun." Göz ucuyla onu izliyorum, titrek ve kararsız görünüyor.

Ve lanet olsun, şimdi onun için gerçekten üzülüyorum. Tank'in kalbini kırdığı için ondan nefret etmek istiyorum. Ama kırmasaydı, tüm dileklerim gerçekleşmeyecekti.

Ayrıca, o sivri topuklularla nasıl yürüneceğini bildiği için ondan nefret etmek istiyorum.

Gergin bir nefes alıyor. "Dün gece güzel gol attın. Orada harika görünüyordun. Televizyonda izledim."

"Teşekkür ," diyor sessizce.

"Ve sadece olduğumu söylemek istedim, tamam mı? Her şey için özür dilerim. Sonunda kendime, bunu atlatamamamızın senin hatan olduğunu söyledim. Ama bu asla sadece senin değildi. Ve sana öyle hissettirdiğim için özür dilerim."

Derin bir nefes alırken sırtının yükselişini izliyorum. "Teşekkür . Çok . Muhtemelen ben de daha iyi idare edebilirdim."

"İkimiz de yapabiliriz, belki. Ama pişman olduğum bazı şeyler söyledim. Hepsi bu kadar. Takım arkadaşlarının ve senin yanına dönmene izin vereceğim-" Gözleri oturduğum yere doğru kaydı.

"Nişanlım," diyor yavaşça.

Jordanna öyle bir nefes alıyor ki, muhtemelen San Jose'de duymuşlardır. "Oh. Vay canına." Bana tekrar bakıyor ve bu sefer gözlerini kaçırın ben değilim. O bakıyor. "O değil-" Sertçe yutkundu. *Hamile*. O kelimeyi ama ben yine de duyuyorum.

"Hayır, Danna," diyor başını sallayarak. "Hayır."

"Oh." Derin bir nefes alıyor ve yüzüne biraz renk geliyor. "Tanrım, özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez."

Tank'in kıkırdamasını duyabiliyorum. "Hayır, değil. Ama bak, o kelimeyi neredeyse söyleyebileceğin bir yere gelmelisin, tamam mı? Güven bana, hayatında ilerlemenin tek yolu bu."

İki elini de ağzına götürüyor. "Tamam. Haklısın. Biliyorum. Bir an için aklımı kaybettim."

"Nedenini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama umarım olayların gidişatıyla barışmanın bir yolunu bulabilirsin. Bunu en az kadar hak ediyorsun." Uzanıp ona hızlı ve sert bir şekilde sarılıyor.

O kadar cömert ki kıskançlık bile hissetmiyorum. En azından büyük bir kıskançlık değil.

"Kendine iyi bak, Jordanna. Şimdi geri dönmeliyim."

"Güle güle, Mark. Tebrikler."

"Teşekkür ."

Zavallı, küçük, çelişkili kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atarken o uzaklaşıyor. Bunu yapmanın ona ne kadara mal olduğunu merak ediyorum.

Tank geliyor ve bavulu ayaklarının dibinde, sözsüz bir şekilde yanıma oturuyor.

"Şey," dedim. "Bu..." Hangi kelimeyi seçeceğimi bile bilmiyorum. Garip mi? Üzgün mü?

"Kötü zamanlama mı?" Gülüyor.

"Bu senin için garip mi?"

"Eski karım tarafından duygusal olarak soyulmak mı? Biraz."

"Hayır, demek istediğim her şeyi ikinci kez yapmak. Bir yüzük almak. Diz çöküp bana evlenme teklif etmek. Deja vu mu yaşıyorsun?"

Gülümsüyor ve bir kolunu bana doluyor. "Hayır, tatlım. Hiç de değil. Dün gece Dallas'a yenilmiş olsaydık..."

"Ama sen yapmadın," diye neşeyle ekledim.

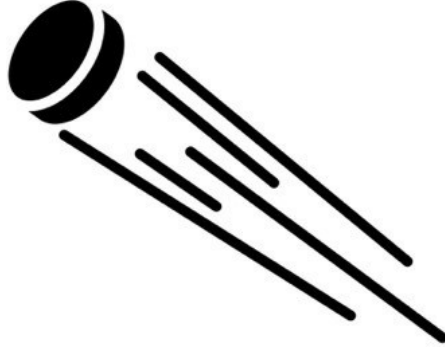
"Ama eğer yapsaydık. Terli, yorgun ve moralsiz olurdum. Ve sonraki kırk sekiz saat berbat olurdu, değil mi? Ama sonunda rövanş isterdim. Hazır olurdum. Bunun için aç olurdum."

"Yani evliliğin kıcına tekmeyi basıp onu ağlatacak mısın? Kazanacak mısın?"

"kazandım, tatlım. Kazanmak böyle bir işte."

Çenemi tutuyor ve beni öpüyor.

OTUZ BEŞ

Cam Terlikler ve Her Şey

Üç hafta içinde bir düğün planlamak **KESİNLİKLE** mümkün. Ve dürüst olmak gerekirse, acele bir düğünü herkese tavsiye ederim. Tüm kararlar için endişelenmenize gerek yok, çünkü sadece zaman yok.

Kardeşim haberim karşısında yaşadığı şoku atlatır atlatmaz, "açık olan ilk mekâna gidin," diye öneride bulundu. "Fiyata bakma, ben ."

Kardeşimin düğünüme katkıda bulunması hiç aklıma gelmemişti. Ancak bu dürtünün bir tür maço tepkisi olduğunu fark ettiğimde, çek defterini izin verdim.

Ayrıca, adamın bir kızı var ve daha fazla çocuk sahibi olmaya karar verirse neye bulaştığını bilmesi gerekir.

Düğün planlamamın geri kalanı da son sürat devam etti. Matbaanın bana gösterdiği ilk davetiyeleri seçtim. Sonra çiçekçiye ve el becerilerini kullanmaları için serbestlik tanıdım.

"Bu düğün küçük ," dedim onlara. "Viktorya döneminden kalma bir konakta yapılacak ve bugünden iki hafta sonra. Siz yapın, ben de bayılacağım, söz veriyorum."

Ancak iş elbise alışverişine gelince, rehberliğe ihtiyacım vardı. Becca, tek bir öğleden sonra alışverişinde elbiseyi seçmeme yardımcı olmak için devreye girdi.

"Gelinlik olmak zorunda değil," demiştim. "Tek kuralım straplez olmaması, yoksa bütün geceyi kazara konuklara gösteriş yaparken ayak bileklerime kadar düşecek diye endişelenerek geçiririm."

"Not edildi," demişti Becca. Sonra hemen Bloomingdales'in rafında benim bedenimde uzun, beyaz, kadife bir elbise bulmuş ve sevinçten çılgılık atmıştı.

Boho havası, empire beli ve telaşsız V yakası yüzünden ben de biraz ciyaklamış olabilirim. Yanık deseni bana antika duvar kağıdını hatırlattı. İyi anlamda.

Elbise paketlenirken bile Becca bir sonraki adımda ayakkabı alışverişine çıkmamızı talep etti. "Muhteşem olmalılar."

"Önümüzdeki on dört gün içinde topuklu ayakkabıyla yürümeyi öğrenemem Bec," demiştim ona. "*O kadar* da olamazlar.

muhteşem."

"İyi. Senin elbisen maksi boy zaten. Bakalım bale ayakkabısı tarzında neler varmış."

Aynı fikirdeydim, birkaç seçenek denemiştim. Ama sonra köşedeki ekranda parlak ve tuhaf bir şey fark ettim. "Bunlar ne?" Genç satıcı kadına .

"Oh, biz onlara camdan ayakkabılar diyoruz. İtalyan bir tasarımcı tarafından yapıldılar ama Külkedisi gibi bir görünüşleri var."

"Onları istiyorum!" Birinin kötü kalpli üvey kardeşi gibi konuşmuştum. "Herkes ister," demişti satıcı kadın, benim bedenimde bir çift bulmak için geri çekilirken.

"Çok mu tuhaflar?" Tuhaf ayakkabı reyonunda dolaşırken Becca'ya sormuştum,

parlak terlikler. Ama onlara şimdiden biraz aşık , tıpkı Tank'e bir biftek yemeğinde aşık olduğum gibi. "Ben deli miyim?"

"Bu senin düğünün, Bess," demişti. "Ve sen bu harika elbisenin içinde bohem bir gibi görüneceksin. Bu ayakkabılar harika. Gerçi ayak tırnaklarını boyamama izin vermen gerekecek, çünkü görünecekler."

Ayakkabıları almıştım ve tabii ki Becca'nın pedikür sihrini kullanmasına izin vermiştim.

Tank'ın evlenme teklifinden sadece üç hafta sonra, konuklarım kiraladığım malikanenin balo salonunda yerlerini alırken yaylı çalgılar dörtlüsünün sessiz tınılarını dinliyorum. Kabak rengi pedikürüm ve uçuk pembe tırnaklarım var. Saçlarım başımın arkasında gevşek, dalgalı bir düğüm haline getirilmiş.

"Düğünden önce bir prova olması gerekmiyor mu?" Ağabeyim şarabından bir yudum alıyor ve beklediğimiz kütüphanenin oymalı maun şöminesine yaslanıyor. "Biri başlangıç dizilişini açıklayacak mı? Milli marşı söyleyecek miyiz? Ne yapacağımı nasıl bileceğim?"

"David," diye azarlıyor Zara, beni büyük girişime hazırlamak için burnumu pudralıyor. "Tek yapman gereken kız kardeşini koridorda yürütmek. Alay etme, yoksa damadı tahtalara karşı kontrol edeceğini düşünür."

"Özür dilerim," diyor kardeşim. "Sadece gergin olmaması için şaka yapmaya çalışıyorum."

"değilim," diyorum ve bu yüzde 85 doğru. Kısa koridorda hiçbir şeye ilerlediğim sürece hiç gergin .

Kapı çalınıyor ve Heidi içeri giriyor. "Karşılaşmaya iki dakika kaldı," diyor, yepyeni nişan yüzüğü avizenin ışığında parlıyor.

"Teşekkürler Heidi," diyorum.

Tank evlenme teklif bir hafta sonra, Jason Castro ofisime geldi ve bana nişan yüzüğü için ne kadar para harcayabileceğini sordu. "Tank beni utandırdığı için değil," demişti. "Ama zamanı geldiği için."

Ben Jason'ın hesaplarını incelemesine ve bir bütçe belirlemesine yardım ederken Eric kahvesine kıs kıs gülüyordu.

"Gülünç derecede güzel görünüyorsun," diyor Heidi. "Burada çıtayı gerçekten yükseğe koyuyorsun."

"Haklı," diye onaylıyor Zara, geri yaptığı işe hayranlıkla bakıyor. "Seni daha sık elbise giydirmeliyiz."

"Ne için?" diye sordum. "Sanırım buradaki işin bitti." Aynaya kez daha bakıyorum. Gerçek bir prenses gibi görünüyorum. Gerçek gibi görünmüyor.

"Gösteri zamanı!" Dave şarap bardağını şöminenin üzerine koyarak şöyle diyor. "Şöyle yapalım. Zara, tatlım, önce sen, değil mi?"

"Al, bebeğim." Zara çiçekçinin benim için seçtiği turuncu gül buketini bana uzatıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum ve o da kardeşimin önündeki yerine geçiyor.

Yaylı çalgılar dörtlüsü bir minuet çalmaya başlıyor ve kalp atışlarım iki katına çıkıyor. *Bu gerçekten o!* Gerçi Dave balo salonunu görmemi engelliyor, o yüzden Tank'i henüz göremiyorum.

Kiraladığımız bu konak Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir müzeye ait. Çoğu hokey oyuncusu olan altmış kişilik küçük düğün davetlim için mükemmel bir yer.

Müzik değişir ve Zara koridorda kısa bir yürüyüş için Tank'ın annesine katılmak üzere dışarı çıkar.

Nedimeler ve sağdıçlardan oluşan resmi bir sıralama yapmamaya karar verdik, bu yüzden sadece en yakın aile üyelerimiz törende yer alacak. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve aceleyle evlenmemizin diğer nedenine bir göz atmak için Dave'in omzunun üzerinden bakıyorum.

Henry Kassman odanın ön tarafındaki uzun yönetmen koltuğuna uzanıyor. Hemşiresi

ama Henry yardım almadan dikkatlice oturuyor ve gülümsüyor. İnce çizgili bir takım elbise giyiyor ve kırmızı kravat takıyor.

Belli etmiyor ama çok acı çekiyor. Bu yüzden bu düğün yerini istedim - bir milden daha az mesafede. Gelmesinin mümkün olacağını umuyordum. Ve işte geldi. "evlat," demişti Tank'e. "Bir daha evlenmeyeceğini söylemiştin. Ve şimdi elimde davetiyeyi tutuyorum."

Müzik tekrar değişiyor. *İşte gelin geliyor.* Nabzım atıyor ve dünya yavaşlıyor gibi görünüyor.

"Bu biziz!" diyor kardeşim neşeyle, kolunu uzatarak. "Bu çok eğlenceli. Daha önce hiç kimseyi ele vermemiştim."

"Yapacaksın," diye hatırlatıyorum ona, koluna girerek. "Bir gün Nicole seni arayıp iyi bir hokey oyuncusuyla tanıştığını söyleyecek-"

Dave homurdanıyor. "Susun. Herkes ayağa kalkıyor." Beni ileriye doğru yönlendiriyor. Kütüphaneden çıkıyoruz ve kalabalığa ilk kez bakıyorum. Dave beni yavaşça ileriye doğru götürürken gülümseyen yüzler bize doğru dönüyor. Hiç bu kadar çok mum ve çiçek görmemişim.

"Bessie-seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Dave fısıldıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Ve senin adına gerçekten mutlu olduğumu. Bir hokey oyuncusu olsa bile." "Evet," diye tekrarlıyorum, kolunu sıkarak.

Dave ön tarafa geldiğimizde yürümeyi bırakıyor ve ben de gri smokini içindeki damadıma ilk kez yakından bakıyorum. Tamamen tıraş olmuş, bu farklı bir şey. Ama yüzündeki ifade daha da sıra dışı. Tamamen silahsızlanmıştı. yana eğip bana gülümsüyor, yeşil gözleri parlıyor. Sanki bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi.

"Adam şanslı olduğunu biliyor," diye fısıldıyor Dave. "Bu benim için işi biraz daha kolaylaştırıyor." Ellerimi tutuyor ve dönüp bana bakıyor. "Seni burada bırakıyorum, Bess. Ama seni asla gerçekten terk etmeyeceğim."

"Biliyorum," diye . "Şimdi beni ağlatmadan önce kapa çeneni."

En yakınımızdaki insanlar kıkırdıyor. Alex'in yanında Eric Bayer var. Ve Rebecca ve Nate. Ve Silas, Delilah, ve Castro.

New York'a bir hayat kurmak ve beş yıllık bir plan yapmak için gelmişim. Beş ay sonra, planladığım gibi görünmeyen bir hayatım var - her açıdan daha şaşırtıcı.

Dave eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Git oğlunla evlen." Henry

Kassman'ın yüzü kocaman bir sırıtışa dönüştü. Bana yavaşça başını salladı.

Ben de yapıyorum. Tank'ın elimi tutmak için beklediği yere doğru bir adım atıyorum. Elimi ağzına götürüyor ve avucumu öpüyor, dudakları tenimi okşarken bana bakıyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifade var. Bundan dolayı *alçakgönüllü*.

Ben de öyleyim.

Bir şekilde benim buketim Zara'ya verildi. Dave karısının yanındaki yerini alıyor ve papaz konuşmaya başlıyor. Söylediklerinin çoğunu kaçırıyorum çünkü o anın içinde kaybolmuş durumdayım. Gözlerimin içine bakarken Tank'in ellerini tutuyorum. Başparmağı bileğimin üzerinde hafifçe sallanıyor, tıpkı Nate ve Becca'nın arka bahçesinde telaşlanıp kendimi ona tanıttığımda yaptığı gibi.

Prova yapma zahmetine girmedik, bu yüzden yemin zamanı geldiğinde, Tank'in sözleri söylediğini ilk kez duydum. "Ben, Mark, seni, Bess, bugünden itibaren sahip olmak ve tutmak için karım olarak kabul ediyorum..."

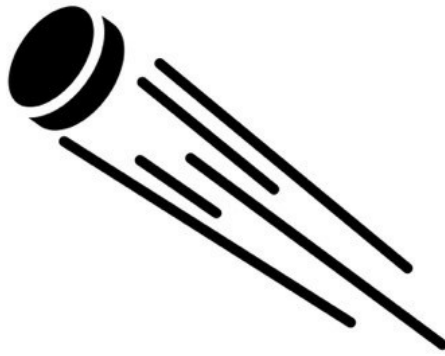
Vay canına.

"...Ölüm bizi ayırana dek sevmek ve değer vermek için."

Sonra sıra bana gelir. Boğazımı temizliyorum ve elimden geleni yapıyorum. kadar alçakgönüllüyüm ki sesim titriyor. Yine de iyi yapıyor olmalıyım çünkü papaz bizi karı koca ilan ediyor. Sonra Tank tüm salon alkışlarken beni öpüyor.

Cinderella'nın benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

OTUZ ALTI

Herkes Tatlı Patates Sever

TANK

Bir Yıl Sonra

Bess yatak odasından, "Eğer bezelyeleri bitirdiyse, tatlı patatesleri tekrar deneyin," diye sesleniyor. "Herkes tatlı patates sever."

Altı aylık evlatlık çocuğumuz Roberto'nun duygulu kahverengi gözlerine bakıyorum. "¿Escuchas eso?" soruyorum. "A todos les gustan las batatas." *Herkes tatlı patates sever.*

Roberto küçük şişman ayaklarını tekmeliyor ve sandalyesinde zıplıyor.

Küçük kaşığı püre haline getirilmiş tatlı patatese daldırıp dudaklarına götürüyorum. Roberto yemeği melek gibi ağzına alıyor. Ve bir saniye sonra bir ahududu patlatarak Bruisers tişörtümün her tarafına tatlı patates püskürtüyor.

"Ah, bebeğim. Gerçekten mi?" Roberto kıkırdarken ben kekeliyorum. "*Tatlım!*" Ben . "Herkes tatlı patates sevmez."

"Benim hatam!" Bess uzaktan sesleniyor.

"Necesitamos un Zamboni," diyorum mama sandalyesindeki küçük kişiye. Bir kağıt havlu alıp ıslatıyorum. Sonra da Roberto'nun yuvarlak küçük yüzünden başlayarak odanın her yüzeyindeki püre haline getirilmiş tatlı patates parçalarını silmek için kullanıyorum.

Dave Beringer, kalçasında yedi aylık oğluyla mutfağıma girerken, "Aman Tanrım," diyor. "Görünüşe göre birisi burada küçük bir anti-tatlı-patates cihazı patlatmış."

"Bu oldu," diyorum bebeği sandalyeden çekip önlüğünü çıkarırken. "Aynı iki tane tutabilirim," diyor Dave. "Yeni bir gömleğe ihtiyacın var."

"Ben bir bebek alacağım!" Zara mutfağına giriyor. Roberto'yu kapıyor ve tombul yanaklarını öpmeye başlıyor.

Bess hala yatak odasında mı? Noel arifesi partisi için hazırlanması çok uzun . *En az on beş dakika.* Sanırım onun hızlı dönüşleri beni şımarttı. "Kahve isteyen var mı?" Konuklarımıza soruyorum.

"Ben bir tane alayım," diyor Dave. "Dün gece pek uyuyamadım."

"Gerçekten mi? Bu otel oldukça güzel. Kruvasanları denedin mi?"

"Bu otelin suçu değil ve o kruvasanlar çok ," diyor. "Ama bu adam gece boyunca nasıl uyuyacağını unutmuş." Oğlunun okşuyor.

"Ouch. Bess ve ben şanslıydık sanırım." Roberto sadece on gündür bizimle ama iyi uyuyor. "Keşke tatlı patates sevseydi." Hâlâ bu gömleği giyiyorum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Kocasına bir fincan kahve doldururken Zara bana soruyor. Roberto'nun gözlerinin içine bakıyor.

"öğrenmek birkaç gün alıyor," diyorum. Roberto üç numaralı koruyucu bebek.

"Hayır," diyor Zara, Roberto'nun buklelerini düzeltirken. "Onu nasıl geri vereceksin?" Bana bakıyor. "Korkunç değil mi?"

Neden evet, öyle. Ama bunun için imza attık. "Roberto'nun onu seven bir annesi var. Bu yüzden sorun yok." Çok özel bir tür koruyucu ailelik yapıyoruz. Geçici olarak ailelerinden ayrı düşmüş göçmen bebekleri kabul ediyoruz. Roberto'nun durumunda, annesi Güney Amerika'dan gelirken yaralanmıştı. Bebekleri barındıramayan bir tesiste ameliyat olması gerekiyordu.

Yani birkaç haftalığına -ne kadar süreceğini bilmiyoruz- geçici bir eve ihtiyacı var. Bu biziz.

Bu işe dahil olmamız Bess'in fikriydi. ama yardım etmek istedi. Ve bu çok lanet

Hayır diyemeyeceğim kadar cesur. Beni her gün etkiliyor.

Bu bebeklerle ilgilenmek şimdiye kadar yaptığım en tatmin edici şey oldu - annesini özleyen bir çocuğu sallamak. Onu beslemek. Uykuya dalarken onu tutmak. Bu çok alçakgönüllü bir şey.

Bess, onu annesine geri verecek olan sosyal hizmet görevlisine teslim edeceğimiz gün biraz ağlayacak. Ama sadece onun için en iyisini dilediği için. Eğer şanslılarsa, annesi sığınma davasını kazanacak ve ABD'de kalacak. Şansları yaver gitmezse Venezuela'ya sınır dışı edilecekler.

Her iki durumda da birlikte olacaklar. Roberto, Bess ve benim birkaç kısa hafta boyunca ona bakmak için devreye girdiğimiz bu zamanı hatırlamayacak. Ama biz asla unutmayacağız.

Dave kahve fincanını alır ve kızıl saçlı oğlunun ulaşamayacağı bir yerde tutar. "Parti yakında başlıyor, değil mi?"

"Evet. Üstümü değiştireyim ve Bess'in hazır olup olmadığına bakayım." Ellerimi Zara'ya uzattım. "Onu geri götürüyüm mi?"

"Hiç şansın yok," diyor. "Nicole'ün sütünü oturma odanıza dökmediğinden emin olayım." Roberto'yu odadan dışarı taşıyor.

"Nicole'ün ne döktüğü önemli değil," diyorum o .

"Bunu şimdi söylüyorsun," diyor Dave. "Ama bazı şeylerden ekşi süt kokusunu çıkarmak zordur. Örneğin Honda Pilot gibi. Bu çocukların yaptığı numaralar çok çılgınca. Ama umarım..." Cümle elini küçük oğlunun saçlarına koyuyor. "Umarım bir gün o şansı yakalarsın. Size *baba* diyen bir bebeğe için. Çünkü bunu hak ediyorsunuz. Ve çocuk size sahip olduğu için çok şanslı olacak."

"Teşekkür ederim," diyorum huysuzca. "Şansımız ."

Evliliğimle ilgili şaşırtıcı bir şey daha var: Dave Beringer bana iyi davrandı. O ve Zara'nın, oyun programımdaki kısa tatil molası için büyüyen ailelerini New York'a getirmeleri çok hoştu. Bess ailesinin yanında olmasını seviyor. Bonus olarak, Dave tüm eski arkadaşlarını görebilecek.

"Git üstünü değiştir," diyor şimdi. "Böylece yumurta likörü içip pinpon oynayabiliriz."

." Mutfaktan çıktım ve yatak odasına yöneldim. "Bess? Nasıl ?" Onu banyoda bulduğumda sordum.

İrkilerek bir çekmeceye çarptı ve ardından ayağa kalkarak hızla arkasını döndü. "Güzel! Harika. Bebek nerede?"

"Zara oturma odasında onunla göz göze geliyor." Bir an için Bess'i inceledim. Biraz solgun ve belli belirsiz suçlu görünüyor.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor, kıpır kıpır ellerini arka ceplerine sokarak.

"Neredeyse," diyorum yavaşça. "Yüzümdeki tatlı patatesleri yıkamam için bana bir dakika ver. A Roberto no le gustan."

"Özür dilerim." Bess göz kırpmıyor. "Yine de böyle seksi görünüyorsun." "Seni yalancı."

Banyodan çıkarken durdu, eli kolumda, berrak mavi gözleri bana . "Yine de gerçek bu. Senin parlaklığını köreltmek için bebek mamasından çok daha fazlası gerekir."

O gittikten sonra, kendimi yansıtmama bakıp sırtırken yakalıyorum. Beni öldürüyor. Onunla ikinci bir şansım olduğu için çok şanslıyım. Bunu kullanamayacak kadar aptal olmadığım için mutluyum.

Tişörtümü çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum. Sonra dolabımızdan temiz bir düğmeli bluz alıp saçlarımı taramak için banyoya geri dönüyorum. Bu partiye gidiş gelişimiz yeterince kolay olacak - binamızın çatı katına bir asansör yolculuğu. Ve hepimiz partinin ikramına katkıda bulunduğumuz için yemek getirmemize bile gerek yok.

Takımım şu ana harika bir sezon geçiriyor. Ama herkes çok meşgul. Bu üç günlük molaya ihtiyacımız var.

Bess'in banyo çekmecelerinden biri hafif aralık. Kapağını kapattığı çekmece bu. Dizimle itiyorum ama kapanmıyor. Bir şey sıkışmış. Açıyorum suçluyu hemen buluyorum. yerine dik duran bir vitamin şişesi. Tam yerine yerleştirirken etiketi yakalıyorum. *Folik asit*.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Bildiğim kadarıyla folik asidin tek bir kullanım alanı var. Hamile kadınların aldığı bir şey. Eski karım her ihtimale karşı yıllarca almıştı.

Şu anda tüylerim diken diken oldu.

Ama, . Geçen sonbaharda Bess'e kızdığım da, tek başına hamileliği düşünmek için bazı adımlar attı. Bir şişe folik asit almak bunlardan biri olabilirdi. Bu şişe muhtemelen eskidi.

Bir de kullandığımız prezervatifler var. Bess onları ayın belli zamanlarında çıkarıyor ve ben de buna uyuyorum. Gebe kalmayı düşünerek zaman kaybetmememiz gerektiğini söyledi. Ve işe yarıyor. Ben hiç düşünmüyorum.

Ta ki şu ana kadar.

Banyoda tek başıma, boğuk bir kahkaha attım. Noel arifesindeyiz, ailesi burada ve bir partiye gidiyoruz. Belli ki bunu düşünmemeye devam *etmem* gerekiyor.

Çekmeceyi dikkatlice kapatıp gömleğimin düğmelerini ilikleme yi bitiriyorum.

Üç saat sonra, parti sona eriyor. Büyük pencerelerin dışında gökyüzü kararıyor. Çocuklar esnemeye başlıyor, kucağımdaki de dahil.

Güzel bir öğleden sonra geçirdim. Kızarmış tavuk, çedar ezmesi, solmuş yeşillikler ve cheesecake ile doluyum. Ve birayla.

Leo Trevi desteyi karıştırarak "Ante up," diyor.

Masaya iki fiş koydum ve dağıtmasını beklerken bebeği salladım.

Az önce masa tenisinde Heidi Jo Castro'ya karşı cesurca kaybettim. Birinin yaptığı gibi. Şimdi göğsümde taşıyıcıda sıcak, uykulu bebek var. Halının üzerinde ve yeğenim Nicole'ün partide zıplamasını, tatlı masasından kurabiye çalmasını izlemekten uyuşmuş durumda. Şimdi üç buçuk , tarçın rengi saçları yuvarlak yüzünün yanında iki atkuyruğu şeklinde.

Bess'in kızı böyle görünürdü.

Aman Tanrım. Çoğu gün beynim bunu yapmıyor. Ve keşke dursa.

Roberto yanağını göğsüme bastırıyor ve uykulu bir şekilde . Sırtını sıvazlıyorum. "Duerme ahora." *Şimdi uyu.*

Castro başını sallıyor. "Nunca me dijiste que podías hablar español." *Bana İspanyolca konuşabildiğini hiç söylememiştin.*

"Preguntaste yok." *Sormadınız.* Ve doğrusu, İspanyolcam oldukça paslanmış durumda. "Ben küçük bir çocukken babam Washington eyaletinde bir çiftlik . Orada çalışan bazı İspanyolca konuşanlar vardı ve onlarla hoşuma gidiyordu. Sonra ve üniversitede İspanyolca dersi aldım. Yıllarca tek kelime konuşmamıştım, ta ki sosyal hizmetler kurumunu geçici koruyucu aile programına uygun olmamız gerektiğine ikna etmemiz gerekene kadar."

"Ustedes dos son santos." *Siz ikiniz azizsiniz.*

"Değiliz," diye ısrar ediyorum. "Bu küçük bir şey. Şuraya bir bakın." Görkemli parti salonuna, yiyecek ve içeceklerle doğru el sallıyorum. "Cennette yaşıyoruz. Sadece birkaç haftalığına paylaşıyorum."

"Ta ki küçük adam kapıdan çıkarken kalbinizi söküp alana kadar." Castro dilini tıkırdatıyor. "İnsanlar onları nasıl geri veriyor?"

"Şey, onun bir annesi var-"

"Bunu söylediğini biliyorum. Ama de."

"Şansımız olacak. Bu geçici koruyucu aile programını yöneten bir evlat edinme ajansı. Gelecek yılın sonunda ev araştırmamızı bitirdiklerinde, yaptıklarımızı unutmayacaklar."

"Ah," diyor Castro. "Tamam. Yani bir yıl içinde bebek sahibi olabilirsin?"

"En az bir buçuk yıl. Muhtemelen iki yıl kadar. Ama bizim için sorun değil. Zamanımız var." Yumuşak bir el enseme indi. "Oh, sende bir çift as var!" Bess diyor ki.

Diğer herkes şok içinde bakar. "Şaka yapıyorum!" Bess gülerek şöyle der.

"Ama şimdi bir çift asım *olmadığını* biliyorlar," diye yakınıyorum.

"Kim bir çift as çeker ki zaten?" Roberto'ya bakmak için diz çöküyor. "Selam uykucu. Onu alabilir miyim?"

"Şu anda oldukça rahat," diye belirtiyorum. "Eğer onu kucağına alırsan, uykulu çığlıklar atmaya başlar." Bunu zaten bildiğimi fark etmek çılgınca. On gün, bir bebeğin ritmine ayak uydurmak için yeterince uzun bir süre.

"." Elini benimkinin üzerine koydu. "Ama sıra bende olacak."

" alacaksın, söz veriyorum." Yarından sonraki gün bir seyahate çıkıyorum. Bess birkaç günlüğüne yalnız (koruyucu) anne olacak. Ama yeni ofis asistanı ve günde birkaç saatliğine tuttuğumuz bir bebek bakıcısı ona yardım edecek, böylece Bess caddenin karşısına geçip ofisinde telefon görüşmeleri yapabilecek.

"Heidi'ye karşı çok fazla bahse girme," diyor Bess saçlarımı okşayarak.

"Sanki o kadar aptal olabilirim de."

Castro, "Zaten onun yüz dolar altındasın," diye . "Doğru, ama çok yavaş ve dikkatli bir şekilde kaybettim."

Bess gülerek beni başımın üstünden öpüyor ve donmuş margarita hazırlıyor gibi görünen Zara ve Georgia ile konuşmaya gidiyor. Bir dakika sonra blenderin Roberto'yu uykusunda ürkütüyor ve tekrar sakinleşene kadar sırtını sıvazlamak zorunda kalıyorum.

Sonra hokey takımındaki herkesten daha iyi blöf yapan Heidi'ye yirmi dolar kaybettim. Tanrı aşkına, beni bir çift dörtlü ile aldı.

"Evet!" diye fısıldıyor, uyuklayan bebeği düşünerek. "Toplanın millet." "Tanrım,"

diye homurdanıyor Anton. "Bu benim son elim olsa iyi olur."

Odanın diğer ucunda, Bess güzel bir bardakta donmuş bir margarita tutuyor. Ben de pokerde kaybetmektense kadınlarla sohbet etmeyi tercih ettiğime karar verdim. "Ben , bayanlar ve baylar. Size karşı kaybetmek bir zevkti."

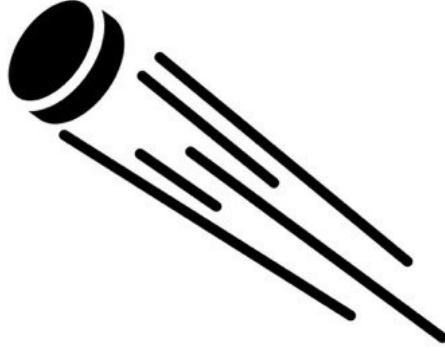
Yavaşça ayağa , Roberto'nun başını desteklemeye dikkat ediyorum ki düşüp onu uyandırmasın. Odayı geçiyorum ve tüm kadınlar bana bebek taşıyan erkekler için ayırdıkları o aşık surat ifadesini takınıyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, bu bir avantaj. Kabul ediyorum. Ama Bess nerede?

Önce beni atlattığını düşünüyorum ama sonra köşede, uzun bir saksı bitkisinin arkasında kırmızı bir ışık görüyorum.

Hmm. Bu da demek oluyor?

OTUZ YEDİ

Bitki Katili

Arkadaşlarımın görüş alanından çıkar çıkmaz, margaritamın yarısını eğretili otunun dibindeki toprağa döküyorum. Geri kalanı eriyene kadar bardağı tutacağım ve kimse fark etmeyecek.

İşin bu noktaya geldiğine inanamıyorum. Umarım tekila tasarımcıların ev bitkilerini öldürmez.

Küçük sırrımı saklamak giderek zorlaşıyor. Aslında kusmasam da her zaman hafif midem bulanıyor. İş yerindeki bir sefer hariç. Eric o sırada telefonla konuşuyordu ve odadan hızla çıktığımı fark etmedi. Yine de kahveyi neden bıraktığımı anlayamıyor. Ve suşiyi.

"Vay canına, onu yudum yudum içmişsin. Lezzetli miydi?"

Neredeyse on santim havaya sıçrayıp etrafımda dönüyorum.

Tank'in bakışları bardağımdan saksıdaki bitkinin toprağında eriyen küçük donmuş margarita birikintisine doğru gidiyor. Sonra çenesi yukarı kalkıyor ve bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Bess, ne-"

"Ben sadece..." *Bu cümleyi bitirmek için uygun bir yol yok.* Gözlerinin arkasında her şeyin yerine oturduğunu görebiliyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor. "artık. Sen-" Sertçe yutkunuyor. Bunu yüksek sesle söylemek istemiyor.

Yüksek sesle söylemek korkutucu. İşte bu yüzden saksı bitkilerini zehirleyen bir kaçığa dönüştüm.

"Evet," diye . "Özür dilerim."

"Kutsal..." Derin bir nefes alır. "Deli olduğumu sanıyordum."

Başımı sertçe sallıyorum. "Değilsin. Ve sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Ne yapacağımı bilemedim."

"Ne kadar uzakta?" soruyor ve elimi tutmak için uzanıyor.

Parmaklarım onun parmaklarına dolanıyor ve kendimi hemen daha merkezde hissediyorum. "On hafta."

Bir saniye etrafına bakıyor, sanki birinin ona şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyor Sanki gerçeği kavrayamıyormuş gibi. Hâlâ elimi tutuyor, pencere kenarındaki koltuğa sertçe oturuyor. "On. On hafta mı? Ve sen bana söylemedin mi?"

"Çok özür dilerim," diye yankılanıyorum Roberto ani hareketle uyanırken.

Küçük kafasını kaldırıyor ve miyavlıyor.

Titreyen ellerimle uzanıp taşıyıcının kenarlarını açtım, sıcak bedenini dışarı çıkardım ve omzuma sarıldım. "Tank, ne söyleyeceğimi bilemedim. Bunu bir sır olarak saklamak yanlış geldi. Ama sana söylemek de kötü hissettirdi. Çünkü boş yere heyecanlanmanı istemedim."

"Vay canına, tamam." Bir kolunu bedenime doluyor ve başını kalçama yaslıyor. "İyi hissediyor musun?"

"Evet," diyorum çabucak. "Çoğunlukla. Sık sık kusacak gibi oluyorum ama aslında öyle bir şey olmuyor. Her zaman çok yorgunum. Ama Tanrım, şu an sadece sızlanıyorum. Ben . Biz ."

"Bu bir şok." Derin bir nefes alır. "Bu nasıl oldu?"

"Her zamanki gibi mi?" Roberto'nun küçük sırtını sıvazlıyorum. "Her şeyi unutmak konusunda o kadar iyi bir iş çıkardım ki, sanırım her şeyi unuttum. Sonra da prezervatifleri doğru günlerde çıkarmadım. Tank, *özür dilerim.*"

Parmağını ve başparmağını burnunun köprüsüne kaldırır ve sıkar.

"Umarım beni affedebilirsiniz. Ne yapacağımı bilemedim. Seni strese için özür dilerim."

Başını sallıyor. Elini çektiğinde hayatımın yaşıyorum. Gözleri kırmızı çerçeveli ve ıslaktı. "Buraya gel." banka vuruyor.

Oturuyorum. Tank'ın benden istediklerini yapmak asla zor değil.

Her iki kolunu da dikkatle bana ve bebeğe doluyor. "Seni seviyorum. Bunu birlikte tercih ederdim, Bessie. Ben kadar kırılgan değilim. *Biz* kadar kırılgan değiliz."

"Ama seni hayal kırıklığına uğratmak beni öldürür," diyorum sessizce.

"Yapamazsın, Bess." Sesi çiğ. "Bununla olmaz. Birlikte olduğumuz sürece ihtiyacım olan her şeye ."

Anton Bayer'in kafası büyük saksı bitkisinin etrafından dolanıyor. "Siz iyi misiniz? Tank pokerde ne kadar kaybetti?"

Tank gülüyor, gözlerini siliyor. "Hiçbir şeyde kaybetmiyorum."

"Neler oluyor?" Kardeşim Anton'un yanına geldi. "Bir sorun mu var?" "Bir şey yok!" Burnumu çekerek söylüyorum. "Ben sadece... hamileyim."

"Vay anasını. Ama ben düşündüm ki..." Kardeşim gülüyor. "Ne düşündüğümü boş ver. Daha fazla kızıl saçlıya!" Kadeh kaldırmak için birasını kaldırıyor.

"*Belki,*" diye . "Daha çok erken."

"Bunu bilen başka biri var mı?" Tank soruyor.

". Sadece doktor. Eğer sana söyleyemezsem, kimseye söylemeyecektim."

"Bize neyi anlatacaksın?" Becca beni görebilmek için Dave'i yolundan çekerek soruyor. "Bekle. Sana yaptığım margaritayı döktün mü?"

"dilerim," diyorum çünkü görünüşe göre bugün herkesten özür diliyorum. "Temmuz sonuna kadar alkol almıyorum. Umarım."

Becca küçük bir çığlık atıyor.

"Temmuz sonu," diyor Tank yavaşça. "Aman Tanrım. Vay canına. Tatilde olacağım."

"Kupayı kazandıktan hemen sonra!" Becca gülümseyerek söylüyor. "Bir kız hayal kurabilir. Haziran'da yapacağımı söylemek için uygunsuz bir zaman mı?"

"Şaka yapıyorsun!" Anton bağırıyor. "Burası bebek şehri olacak."

İşte o zaman parti bir sırt sıvazlama, tebrik ve neşe gösterisine dönüşür. Tank ayağa kalkar ve kendisine yönelen tüm tebrikleri ve sataşmaları kabul eder. Buna şunlar da dahildir: "İyi iş çıkardın, *Sure Shot.*"

Sanırım bu şaka kaçınılmazdı.

Kocamla tekrar yalnız kalana kadar birkaç uzun dakika geçti. Partiden gizlice çıkıp asansöre sessiz dairemize dönüyoruz. Tank uyuyan bebeği portatif beşiğine yatırdıktan sonra kanepede bana katılıyor ve birkaç dakika boyunca düşünceli bir sessizlik içinde birbirimize sarılıyoruz.

"Mark," diye fısıldadım sonunda. "Seni çok seviyorum. Sana söylemediğim için özür dilerim."

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Sorun değil, aşkım. Duygularımı incitmemeye çalıştığımı biliyorum. Bunu denemek istemediğimi açıkça . Ama madem geldi, sana o kadar heyecanlı olduğumu söylemeliyim ki nefes almakta zorlanıyorum."

Hızlı bir nefes verdim. "Ama baskı yok."

Kıkırdıyor ve sonra güçlü kollarıyla beni sarıyor. "Sorun , Bess. Biz iyiyiz." "Hâlâ evlat edinmek istediğimi söyleyebilir miyim? Hem çok. Daha büyük bir daireye ihtiyacımız olabilir."

"Ben de hâlâ evlat edinmek istiyorum." Beni şakağımdan öpüyor. "Bu değişmeyecek. Önce dünyaya bebek daha , evlat çocuğun bir kardeşi olacak."

Birden ürperdim. "Vay canına. Bu gerçek gibi görünmeye başladı."

"Sen ve ben zaten gerçeğiz," diye fısıldıyor. "Bebekle ilgili ne olursa olsun, senin için burada olacağım."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Ve *senin* için burada olacağım," diye kabul ediyorum. "Söz veriyorum." Bundan sonra söylenmesi gereken başka bir şey yok.

Onun yerine beni öpüyor.

E n d

Sure Shot'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz!

[Brooklyn Bruisers bonus sahnelerini](#) kaçırmayın!

Eric Bayer için de bir kitap olduğunu biliyor muydunuz? [Moonlighter](#)'ın kopyasını alın. Ya da daha fazla Sarina Bowen kitabı için sayfayı çevirin!

Ayrıca Sarina Bowen tarafından

BROOKLYN BRUISERS DÜNYASINDAKİ HER KİTAP:

BROOKLYN BRUISERS

[Çaylak Hareketi](#)

[Sert Vurucu](#)

[Pipo Düşleri](#)

[Brooklynaire](#)

[Gecelik Sansasyon](#)

[Süper Hayran](#)

[Moonlighter](#)

DOĞRU KUZİY

[Bittersweet](#)

[Steadfast Keepsake](#)

[Bountiful](#)

[Speakeasy](#)

[Fireworks](#)

[Heartland](#)

SÜSLÜ YILLAR

[Düştüğümüz Yıl #1](#)

[Saklandığımız Yıl #2](#)

[Yılın Understatement'ı #3](#)

[The Shameless Hour #4 The](#)

[Fifteenth Minute #5 Extra](#)

[Credit #6](#)

YERÇEKİMİ

[Soğuktan Gelen #1 Gökyüzünden](#)

[Düşen #2 Yıldızlara Ateş Eden](#)

#3

MERHABA GÜLE GÜLE

[Elveda Cennet](#)

[Sonsuza Merhaba](#)

Tanya Eby ile

Elleri Erkek

Kartı Erkek

Oyuncak

Erkek

Kelepçeli

Elle Kennedy ile

GOOD BOY yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy

STAY yazan Sarina Bowen & Elle & Elle

Kennedy HIM yazan Sarina Bowen Kennedy

US yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy Top

Secret yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy

Teşekkür

Claudia, Jo, Jenn ve Natasha'ya erken okuyup son birkaç hatayı yakaladıkları için özel olarak teşekkür ederim. Korkutucu bir dönemin ortasında yorulmak bilmeyen editörlüğün için Edie'ye teşekkür ederim.

Güzel çalışmanız için Hang Le'ye ve bu fotoğraf için Wander'a teşekkür ederiz.

Tüm stüdyolar kapandığı ve üretim süreleri uzadığı Sure Shot sesli kitabını Emma Wilder'a teşekkür ederiz. Sloganımız: bunun üzerinde stres yapmayacağız.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

